

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *New York Times* bestselling author of *A ROVER'S STORY*

JASMINE WARGA

A STRANGE THING HAPPENED IN CHERRY HALL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

A STRANGE
THING HAPPENED
IN CHERRY
HALL

JASMINE WA9€A

HARPER

HarperCollinsPublishers'in bir /mpr/nt'si

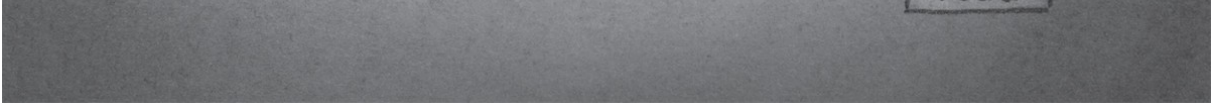
Adanmışlık

Moose Amca ve Anna Teyze için

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası İthafı

1. Kaplumbağanın Tanıtıldığı ve Bir Tablonun Çalındığı Bölüm
2. Duvarda Gizemli İşaretler Var
3. Yüzen Kız
4. Rami'nin Kızın Tanıdık Geldiğini Fark Ettiği An
5. Bir Pizza Yemeği ve Kapının Çalınması
6. Sürpriz Bir Ziyaretçi
7. Uykucu Kaplumbağamız Yüzen Kızı Görüyor
8. Gazete Borçlusu
9. İsimsiz Hakkında Bazı (Önemli) Gerçekler
10. Yüzen Kız Duvarı Tırmalarken
11. Bir Kız, Bir Zamanlar
12. Tarçınlı Rulo ve Sürpriz Bir İzin Günü
13. Kütüphanede Bir Bağlantı
14. Yüzen Kıza Bir İsim Verildi
15. Kaplumbağamız Sanatçı Olmaya Karar Veriyor
16. İsimsiz'in Yaratılışı
17. Bir Plan Oluşmaya Başladı
18. Yalanlar ve Daha Fazla Yalan
19. Kaplumbağamız Bir Hayalperest
20. Kılık Değiştirme ve Görünmezlik
21. Beklenmedik Ziyaretçiler
22. İçinde Yakalandıkları
23. Bir Dünya Sorun
24. Telefon Çalıyor
25. Kaplumbağa Çiziyor
26. Bir Soru ve Muhtemelen Bir Cevap

27. Gizlice Çıkmak
28. Karanlık
29. Pencereye Ulaştıkları An
30. Takladan Sonra
31. Çamurdaki Resim
32. Parçaları Bir Araya Getirmeye Çalışıyorlar
33. Theodore D. Cornell
34. Theodore'un Hikayesi
35. Hatırlamak
36. Mavi Kim Olduğunu Hatırlıyor
37. Hikaye
38. Neden Hiç Kimse Pijamalarıyla Hapse Girmede?
39. Theodore D. Cornell'in Dairesi
40. Soruyorum
41. Kaplumbağamız Nerede?

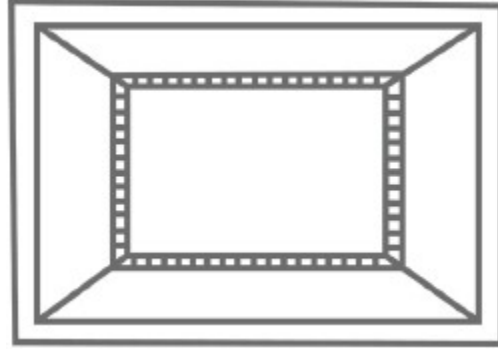
Teşekkür Yazar

Hakkında

Jasmine Warga'nın

Kitapları Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

1

Kaplumbağanın Tanıtıldığı ve Bir Tablonun Çalındığı Bölüm

Hikâyemiz tam olarak kaplumbağa ile başlamayabilir ama ben oradan başlayacağım.

Söz konusu kaplumbağanın adı Agatha. Ona bu isim, varlığını fark eden bir insan tarafından verilmiş.

Çoğu insan onun varlığını fark etmedi.

Agatha hikayemiz için önemli çünkü Penelope L. Brooks Müzesi'nin arkasındaki bahçede yaşıyor. Sıcak aylarda, yavaşça hareket eder -çok yavaş; ne de olsa o bir kaplumbağa- piknik yapan ailelerin bıraktığı yiyecekleri kemiriyor. (Yaz aylarında Penelope'nin arkasındaki bahçe çok popüler bir piknik noktasıdır).

Ara sıra bir insan Agatha'yı görür ve sevinçle alkışlar. Ama çoğunlukla yalnız bırakılır.

Kışın, kış uykusuna yatmak için yeraltına tünel kazar. Ve soğuktan uzak durmak için. Kaplumbağalar yeraltına girmeyi kışlık mont giymeye tercih eder.

Tablonun müzeden çalındığı gün, Maple Lake'in o yıl yaşadığı en sıcak gündü. Güneş bahçeyi aydınlatıyordu. Bu sıcaklık ve altın rengi Agatha'nın yuvasına yayıldı.

Sıcak, parlak bir güneş ışığı onu uyandırdı.

Yuvasından sürünerek (çok yavaşça) çıktı. Tam da soyguncunun tabloyu alıp kaçtığı anda ortaya çıktı.

Suçluyu gördü.

Agatha hırsızla ilgili pek çok şey fark etti. Boylarını fark etti.

Kıyafetleri. Ne kadar hızlı hareket ettiklerini fark etti.

Kaplumbağalar fark etmekte iyidir.

Ama aynı zamanda yuvasında çok sıcak hissettiren güneşin burada yer üstünde o kadar sıcak hissettirmediğini de fark etti.

Kendini yuvasına geri soktu. Daha sıcak

hava bekleyecekti.

2

Duvarda Gizemli İşaretler Var

Rami sesi duyduğunda işaretlere bakıyordu.

Krem rengi duvarlarda izler silikti. Belli belirsiz. Her şeyden çok bir çizikti aslında. Sanki biri eline bir kalem almış ve hafifçe birkaç çizgi kazımış gibi görünüyordu.

Rami gözlerini kırıştırdı. Gözlerini açtığında izlerin gitmiş olmasını bekliyordu. Ama hâlâ oradaydılar.

Rami'nin annesi müzede çalıştığı için sık sık burada vakit geçirmek zorunda kalıyordu. Hırsızlık olayının hemen ardından Rami, müzede çalınan tablonun asılı olduğu Kiraz Salonu'ndan uzak durmuştu. Ama sonra uzak durmanın kendisini bir şekilde suçlu göstereceğinden endişelenmişti.

Öğleden sonraları Cherry Hall'a gelir ve öylece otururdu. Bazen kitabını okurdu. Bazen de ödevini yapardı. Ama şimdi bahar tatiliydi ve hiç ödevi yoktu. Ve kitabını çoktan okumuştı. İki kez.

Bu da geriye kalan tek şeyin duvara bakmak olduğu anlamına geliyordu. Ve duvara bakmak gerçekten çok sıkıcıydı.

Ta ki izleri fark edene kadar. Sesi duyana kadar.

Bu özel günde, Kiraz Salonu tamamen boştu. Rami hariç tabii. Pazartesi öğleden sonraydı, bu da müzenin kapalı olduğu anlamına geliyordu. Ve annesinin başında bulunduğu temizlik ekibi odayı baştan aşağı paspaslayıp süpürmüştü bile. Duvarlar silinmiş ve çerçevelerin tozu alınmıştı.

Her şey pırıl pırıldı. Çalınan tablonun bir zamanlar asılı olduğu duvardaki boş alan bile.

Çalınan tablonun adı *İsimsiz*'di. Tam anlamıyla. Adı buydu. Adı, adının olmamasıydı.

Rami, çalınan tablonun uygun bir adı olsaydı her şeyin daha kolay olabileceğini düşündü.

Duvardaki gizemli işaretlere bakarken, kayıp tablonun bir adının olmamasını düşündü. Ona bir isim bulmaya çalıştı ama aklına iyi bir şey gelmedi.

İşte o zaman sesi duydu. İlk başta kıpırdamadan durdu.

Ama sonra sesi tekrar duydu. Bu onu oturduğu banktan ayağa kalkmaya itti.

Omzunun üzerinden baktı. Kimseyi göremedi. Yan tarafa baktı. Hâlâ kimseyi görmüyordu. Yalnız olduğuna ikna olmuştu.

(Yalnız değildi ama bunu yakında .) Rami duvara yaklaştı.

İçgüdüsel olarak elini uzattı ve sonra sanat müzelerinin en önemli kuralını hatırlayarak hızla geri çekti. Dokunmak yok.

Bu, annesinin ona defalarca hatırlattığı bir kuraldı.

"Seni işe getirmeme izin verdikleri için şanslıyız," demişti. "Ama uslu durmalısın. Sessiz olmalısın. Ve kesinlikle, hiçbir koşulda, hiçbir şeye dokunma."

Rami evde kalmasına izin verilirse çok daha şanslı olacağını düşünmüştü. başına. Tanıdığı neredeyse on iki yaşındaki tüm çocuklar gibi. Ama annesi çok endişeliydi. Ona bunu sorduğunda, "Endişeli olduğum için beni suçlayamazsın. Ben bir savaş bölgesinde doğdum."

Rami, "Maple Gölü bir savaş bölgesi değil," diye cevap verirdi.

Rami'nin annesi kaçınılmaz olarak, "Baban ve ben bu yüzden buraya geldik," diye cevap verirdi. "Çünkü senin güvenli bir yerde daha iyi bir yaşam sürmeni istedik."

"Maple Gölü güvenli," derdi Rami. Konuşma her zaman bu döngüsel yapıya sahipti. Annesi Maple Lake'e güvenli olduğu için geldiklerini açıklıyor, Rami Maple Lake'in güvenli olduğunu kabul ediyor ve sonra Rami söz konusu güvenlik nedeniyle evde yalnız kalmak istiyordu. Ama hiçbir zaman bir yere varamadı.

Bu yüzden bu öğleden sonra buradaydı. Cherry Hall'da. Maple Lake'teki herkesin kısaca Penelope dediği Penelope L. Brooks Müzesi'nde.

Maple Lake'te kimse Penelope'yi pek umursamıyordu. İki hafta öncesine kadar. Tablo kaybolana kadar. Artık herkes Penelope hakkında konuşmak istiyordu.

"Alo?" Rami sesin dediğini duydu.

Ses ilk başta sessizdi.

Neredeyse

duyulmuyordu. Rami .

Hâlâ bir şey görmedi. Henüz göremedi. Ama gittikçe yaklaşıyordu.

"Alo?" dedi ses tekrar.

Tekrar duvara baktı. Ve orada, duvarda, onun gölgesini ilk kez gördü. Bu sefer arkasını döndüğünde bir kız gördü.

3

Yüzen Kız

Kız muhtemelen onun yaşlarındaydı. Belki biraz daha genç. Belki biraz daha büyük. Bunu söylemek zordu. Rami omurgasını dikleştirdi. Eğer kız onun yaşını belirlemeye çalışıyorsa, daha büyük bir yaşta olduğunu tahmin etmesini istiyordu. Kıvrıcık siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. En yetişkin görünümlü ifadesini takındı.

"Merhaba," dedi kız üçüncü kez. "Beni görebiliyor musunuz?"

Soluk beyaz tenli, çilli bir yüzü ve neredeyse beline kadar uzanan uzun, gür koyu kahverengi saçları vardı. Saçları, sanki elini kaldırmış çağrılmayı bekliyormuş gibi etrafında kabarak statik şok yaratıyordu. Hızla kırpışan iri yeşil gözleri vardı. Ve kış yerine yazın giyilebilecekmiş gibi görünen mavi bir elbise giyiyordu. Rami'nin modadan pek anladığı söylenemezdi.

Zihninde kızın söylediklerini yeniden canlandırdı: *Merhaba. Beni görebiliyor musun? Beni görebiliyor musun?* Rami şaşkıındı. Söylemesi çok garip bir şeydi.

Onu doğru duymamış olabileceğini düşündü.

Bazen Rami de böyle hissediyordu. Okuldaki kalabalık koridorda. Kafeteryada, anaokulundan beri tanıdığı yüzlerden biri olmayan tanıdık bir yüz aradığında. Bu arkadaşlar, sadece

Bu yıl, okulun hemen başında, artık onunla hiçbir şey yapmak istemediklerini söylediler.

Beni görebiliyor musun? Rami yüksek sesle "Uh" demeden önce kafasının içinde tekrarlardı. "Uh?" dedi.

Rami kızı hayal edip etmediğini merak etti.

Rami çok merak ediyordu.

Rami yutkundu.

(Son zamanlarda o da çok yutkundu.)

Yanlarında turuncu çizgiler olan siyah spor ayakkabılarına baktı. Annesi bunları ona altıncı sınıfa başlamadan önce hediye olarak almıştı. O zamanlar ortaokulun şimdiye kadar olduğundan çok daha iyi geçeceğini düşünmüştü. Ayakkabılar şimdi biraz fazla dar geliyordu ama Rami onlardan kurtulmaya hazır değildi.

"Beni gerçekten görebiliyorsanız lütfen bana haber verir misiniz?"

Rami gözlerini tekrar kıza çevirdi. "Evet. Yani, evet. Yani, neden seni göremeyeyim ki?"

Kız, Rami'nin o güne kadar duyduğu en gürültülü iç çekişlerden birini yaptı. Sesi neredeyse bir tren düdüğü gibiydi. Rami sıçradı ve sonra sıçramamış gibi davranmaya çalıştı (Kimseyi kandırmıyordu.)

"Bu kadar gürültü yapma. Bekçi gelecek," dedi Rami.

Penelope'nin maaş bordrosunda iki güvenlik görevlisi vardı ama aynı anda sadece bir güvenlik görevlisi çalışıyordu. Soygun için bir şeyi ya da birini suçlamak istiyorsanız, görev başında sadece bir güvenlik görevlisi olması başlangıç için iyi bir yer gibi görünüyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, Penelope küçük bir müzeydi. Ve her odada kameralar vardı. (Kameralar pek işe yaramamıştı ama bu konu hakkında daha sonra konuşacağız).

"Muhafızlar gelse de bir şey fark etmez," diye cevap verdi kız. "Muhafızlar beni görmüyor. Günlerdir onlarla konuşmaya çalışıyorum."

Kız, okuldan tanıdığı çocukların çoğu gibi konuşmuyordu. Sesinde de bir ahenk vardı. Rami'ye eski bir filmi hatırlatıyordu.

İşte o zaman Rami kızın ayaklarını fark etti. Kız hiç ayakkabı giymemişti. Bu kendi başına yeterince garip olabilirdi, ancak ikinci bakışta ayaklarının yere değmediği açıktı.

Yüzüyordu. Zar

zor.

Ama yüzüyordu.

Rami ılık attı. abucak elleriyle ağızını kapattı. ılık attığına inanamıyordu. Bu gerçekten çok utanç vericiydi.

Ama sonra kızın havada süzülen ayaklarına baktı ve yeniden ılık atmak istedi.

Cildi sıcak ve kızarıktı. Uzun bir süre nefesini tuttu.

Kız ona dişlek bir gülümseme fırlattı. "Korkmana gerek yok. Ama nerede kalmıştık? Güvenlik görevlisinden mi bahsediyordunuz?"

Rami ellerini ağızının üzerinde tuttu. Başını çok hızlı salladı. Oda sanki dönüyor gibiydi. Kızın havada süzülen ayaklarına bakmaktan kendini alamıyordu.

Onları hayal ettiğinden emindi. Öyle

olmalıydı, değil mi?

Gözlerini iyice sıkarak başını tekrar salladı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu sert bir ses.

Rami gözlerini açtı.

Güvenlik görevlisi Kiraz Salonu'nun kemerli girişinde duruyordu. Rami'ye şüpheyle bakıyordu. Bu tam da Rami'nin ihtiyaç duymadığı bir şeydi.

"Ben ," diye kekelemeyi başardı.

Adı Ed olan güvenlik görevlisi kaşlarını çattı. Uzun bir süre Rami'ye baktı. Rami'nin ensesinde ter birikti.

Ed mırıldanır gibi bir ses çıkardı ve kaşları çatıldı. Rami bu güvenlik görevlisinin onun hayranı olmadığını biliyordu. Tablo kaybolmadan önce bile Rami'nin burada olmasından hoşlanmamıştı.

Ed, Rami'nin annesine birden fazla kez "Burası değil," demişti.

Ve şimdi tablo kaybolduğuna göre - Ed'in Rami'nin bu işle bir ilgisi olduğuna ikna olduğunu söyleyelim.

"Eğer iyiysen, neden ılık attın?" "I . .

." Rami'nin zihni bulanıklaştı.

"Sadece seni izlediğimi bil." Ed iki parmağıyla "Seni izliyorum" anlamına gelen evrensel işareti yaptı. Rami, Ed'in neden önce uyarıda bulunup sonra da bunu harekete geçirme ihtiyacı hissettiğinden emin değildi ama başını salladı ve yüzünü çok ciddi görünmeye zorladı.

"Söz veriyorum-"

"Senin sözlerine ihtiyacım yok. Bir dahaki sefere seni yakalayacağım."

"Bir dahaki sefer olmayacak," dedi Rami ve hemen ardından ekledi, "İlk sefer olduğundan değil."

Ed bir kaşını kaldırdı, ağzı hâlâ eğik bir çizgi halindeydi.
Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir yolculuktan sonra Ed sonunda başka bir odaya girdi.
Rami birkaç derin nefes aldı.
"Bu çok tuhaftı," dedi kız, tekrar görüş alanına girerek. "Her zaman böyle kötü bir ruh hali içinde midir?"
Rami yine çığlık atacak gibi hissetti. Ama bağırmadı.
Bir sürü sorusu vardı. Mesela neden yüzüyordu? Ve bütün hafta kar yağmışken neden yaz için giyinmişti?
Ama o bu soruların hiçbirini sormadı.
Onun yerine, "Sen kimsin?" dedi.
"Kim olduğuma dair en ufak bir fikrim olmadığını söylerken dalga geçmediğime söz veriyorum," dedi kız. "Bu da fil büyüklüğünde bir sorun, ne demek istediğimi anlıyorsanız."
Onun havada süzülen ayaklarına bakmamaya çalıştı. Ama kendini durduramadı. Müzenin parlak ahşap zemininin hemen üzerinde asılı duran ayaklar o kadar solgundu ki neredeyse yarı saydamdılar.
"Yüzüyorsun," dedi.
Ayaklarına baktı. "Ah. Evet. Bu."
Başını bir kez daha salladı. Belki yeterince sallarsa beyinde bir şeylerin değişeceğini ve tüm bunların daha az tuhaf görüneceğini düşündü. "İnsanlar yüzmez. Bu hiç mantıklı değil."
Kız omuz silkti.
"Biliyorum." "Kim olduğunu sordum-"
"Ve size daha önce de söylediğim gibi, bilmiyorum."
"Kim olduğunu bilmiyor musun?"
Hızla gözlerini kırıştırdı ve sonra yüzü asık, ekşi bir ifadeye büründü.
"Hayır. İstemiyorum."
"Bu hiç-"
"Anlamak mı?" Onun yerine cümlesini tamamladı. "Bunu söyleyip duruyorsun.
Bir şeyleri tekrarlamak oldukça sıkıcı , sizce de öyle değil mi?"
Rami bir an sessiz kaldı. "Evet, sanırım ama söyleyecek başka ne var ki? Bu hiç mantıklı *değil*. Kim olduğunu nasıl bilmezsin?"
Yüzen kız biraz gülümsedi. Ama gülümsemesi hüzünlü görünüyordu.
Rami hüzünlü gülümsemeler hakkında her şeyi biliyordu.
"Kendimizi tekrarlamaya devam edersek hiçbir yere varamayız.
En azından bunu kabul edebilir miyiz?" dedi kız.

Rami ensesini kaşıdı. Cildi hâlâ sıcak ve kızarık hissediyordu. "Sanırım."

"Hayır. Kabul etmeniz gerekiyor. Olumlu olarak. İkimiz de daha sıkı çalışmayı kabul etmeliyiz," dedi kız. Ona doğru yaklaştı -daha doğrusu süzüldü-. "Çünkü, görüyorsunuz, yardımınıza çok ihtiyacım var."

4

Rami'nin Kızın Tanıdık Geldiğini Fark Ettiği An

Rami omzunun üzerinden baktı. Ed'in her an Cherry Hall'a geri döneceğinden emindi. Ayrıca, kızın başka biriyle konuşuyor olması gerektiğine de yarı yarıya ikna olmuştu.

Rami Ahmed, altıncı sınıfının ne kadar kötü geçtiğini göz önüne aldığı anda, kimseye yardım edebilecek durumda olduğunu düşünmüyordu.

(Yanılıyordu.)

"Bundan çok etkilendim," dedi kız. Odadaki en büyük tabloyu gösteriyordu. Bir yelkenli resmiydi.

Rami her zaman resim yapmanın sıkıcı olduğunu düşünmüştü. Birinin neden kıyıya bir tekne resmi yapmayı seçtiği konusunda da kafası karışmıştı. Teknelerin bütün amacı su üzerinde yüzmeleri değil miydi? Karada duran bir tekneyi kim neden umursasındı ki?

Resim hakkında bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama aklına akıllıca bir şey gelmiyordu. Ya da hoş. Onun yerine, "Gerçekten adının ne olduğunu bilmiyor musun?" diye sordu.

"Gerçekten anlamıyorum. Bunun hiç mantıklı olmadığını biliyorum ama bu." "Bana mantıklı olmadığını söylemeyi bırakmamı söylemiştin."

"Aslında, söylemedim. Sadece bunu sık sık tekrarladığınızı söyledim. Bu sadece bir gözlemimdi."

Rami biraz ırkildi, bu okul yılının başından beri sık sık olan bir şeydi ama kızın gülümsediğini görünce rahatladı. İşte o zaman onda bir şey fark etti.

Daha doğrusu, kadının tanıdık geldiğini fark etti.

"Bu kulağa tuhaf gelecek," dedi.

"Ama dur tahmin edeyim, yine de ağzından kaçıracaksın." "Muhtemelen. Evet."

"Tamam. Devam et o zaman."

"Sanırım daha önce tanışmıştık," dedi Rami, sesi biraz titreyerek.

Kız dudaklarını büzdü. "Öyle mi? O zaman benim adımın ne olduğunu biliyor musun?"

Rami başını salladı.

"Nerede tanışmıştık?"

"Bilmiyorum."

"Hmm." Kız yelkenli resminin olduğu yöne doğru sürüklendi. "Bu pek yardımcı olmadı."

"Evet, biliyorum. Ama-" Rami sol arka duvardaki boş noktaya odaklandı. *İsimsiz*'in eskiden asılı olduğu yere.

"Sen resimdeki kızsın," dedi Rami.

Kız dikkatini tekrar Rami'ye çevirdi. Rami'nin en çok tanıdığı şey kızın yeşil gözleriydi. Resimde gözlerini kırpmıyorlardı. Resimde gözleri ardına kadar açıktı ve size doğru bakıyorlardı. Rami ressamın bunu nasıl yaptığını bilmiyordu.

Ama kızın gözlerinin çiziliş şeklinden dolayı, sadece resme bakmıyormuş da resim de ona bakıyormuş gibi hissetmesi hoşuna gitmişti.

Eski arkadaşlarının artık onlarla öğle yemeği yiyemeyeceğine karar vermesinden sonraki haftalarda, o tablonun önünde çok oturmuştu. Tablonun çalındığını duyduğu anda bu anılar tekrar aklına gelmişti. Tabloyu hiç beklemediği bir şekilde özlemişti.

"Sen kesinlikle osun," dedi sonunda.

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi başka bir ses.

Bu yüzen kızın sesi değildi. Annesinin sesiydi. "Um," dedi Rami. Yutkundu. Tekrar.

Annesi iş üniformasını giymişti; sıkıcı gri düğmeli bir gömlek ve bol bir önlük. Kıvrık siyah saçları örgü şeklinde toplanmıştı. Yorgun görünüyordu ama ona gülümsüyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Ne için?"

Omuz silkti. Bu sorunun pek çok olası cevabı vardı ama hiçbirini ifade edecek doğru kelimeleri bulamıyordu.

Annesi ona doğru yürüdü ve saçlarını karıştırdı. İşten sonra her zamanki gibi kokuyordu; kimyasal ve antiseptik, hafif bir yapay çam kokusu. İnledi ve ondan uzaklaştı.

"Gerçekten üzgün olmadığın zaman üzgün olduğunu ," dedi annesi. "Ben sadece buradayken sessiz olmamı istediğini biliyorum demek istedim."

"Sorun yok, habibi." Habibi Arapça'da "canım" anlamına geliyordu. Annesi akıcı Arapça konuşuyordu ama Rami konuşamıyordu. Ama habibi'nin ne anlama geldiğini biliyordu çünkü annesi ona hayatı boyunca böyle seslenmişti.

Rami'nin annesi Lübnan'da doğmuş. Babası da öyle. On sekiz yaşına geldiklerinde birlikte Amerika'ya taşınmışlar. Annesi her zaman Amerika'ya bir şeyler aramak için geldiklerini söylerdi; daha iyi bir hayat, daha büyük hayaller. Rami bunu bulabildiğinden emin değildi. Ama bu konuda fazla düşünmek istemiyordu.

"Anne-" diye başladı ama sonra onun Cherry Hall'un etrafına baktığını gördü. Gözlerinin, kayıp tablonun bir zamanlar sergilendiği yerde takılı kalışını izledi. Rami onun yüzünde bir şey gördüğünü düşündü. Bir anlayış . Bir an için onun da uçan kızı görüp görmediğini merak etti.

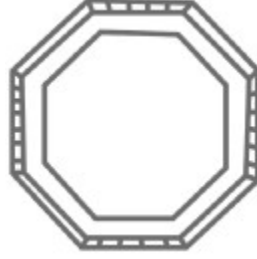
Tam soracaktı ki, kadın "Ama konuşuyordun?" dedi. "Uh," dedi adam.

"Hiç kimseyle." Çok dar ayakkabılarına baktı. "Ama sen konuşuyordun."

"Hayır, ," diye ısrar etti.

Etrafına bakındı, odada kızı aradı. Ama kız artık orada değildi. Belki de hiç orada olmamıştı.

5

Bir Pizza Yemeği ve Kapının alınması

Rami gelen pizzadan bir ısırık aldı. Annesi genellikle pizzanın hem çok sağlıksız hem de çok pahalı olduğunu söyler, bu da pizzaya iki kere hayır demek anlamına gelirdi. Ama bu gece onu şaşırtmıştı.

"Bu senin tatilin," demişti. "Eğlenceli bir şeyler yapmalıyız."

Bahar tatilinin pazartesi günüydü.  gün içindeydiler. Annesinin neden bunu şimdi kutlamaya karar verdiğinden emin değildi ama onunla tartışmayacaktı.

Ne de olsa pizza istiyordu.

"Pizza getirdiğin için teşekkürler," dedi Rami. Ağzından çıktığı anda kulağa yanlış ve fazla resmi gelmişti. Rami başını eğdi ve karşısındaki boş sandalyeye hızlı bir bakış attı.

Birkaç ay öncesine kadar o boş sandalye Rami'yi hiç rahatsız etmemişti. Hatta boş olduğunu bile düşünmemişti. Babası Rami iki yaşına basmadan önce onu terk etmişti, yani onunla ilgili hiçbir anısı yoktu. Kendini bildi bileli sadece o ve annesi vardı. Ve bu iyiydi. İyiden de teydi.

Beş yaşındayken annesi ona en son duyduğuna göre babasının Atlanta'da olduğunu söyledi. Grşmediklerini söylemişti. Rami bundan sonra başka soru sormayı düşünmemişti.

Ancak geçtiğimiz Aralık ayında bir öğleden sonra, özellikle soğuk bir günde, Rami okulda olup biten her şey için üzgün hissederken, meraklandı ve annesinin odasını karıştırmaya başladı.

İlk başta, sadece beklediği şeyleri buldu - eskiz defteri, birkaç kullanılmış kara kalem, kuşlar, robotlar ve uzaylılar hakkında kitaplar. Ama sonra şimdi Fotoğraf olarak düşündüğü şeyi buldu.

Fotoğrafta, bir bebek büyük bıyıklı bir adam tarafından tutuluyor. Rami'nin annesi kollarını bu adamın boynuna dolamış. Bıyıklı adamın gözleri Rami'ninkilerle tamamen aynı, bu da Rami'nin onun muhtemelen babası olduğu sonucuna varmasına yol açtı.

Fotoğraf, Rami için pek çok soruyu gündeme getirdi. Yani, babası neden gitti? Fotoğrafta hepsi çok mutlu görünüyordu. Özellikle annesinin gülümsemesine bakmak çok zordu. Rami'nin görmeye alışık olmadığı bir şekilde geniş, parlak ve kaygısızdı.

Rami de bıyığı merak ediyordu. Bıyığı çok merak ediyordu. Ve babası olduğunu tahmin ettiği adam gibi bir bıyık bırakıp bırakamayacağını. Ve o görüntüyü yakalayıp yakalayamayacağını. Ve eğer yaparsa, belki Henry ve Matty öğle yemeğinde yine onlarla oturmasına izin verirlerdi. (Ayrıca adı *i* yerine *y ile* bitseydi sosyal açıdan işlerin daha iyi olup olmayacağını da sık sık merak ederdi).

Fotoğrafı almış ve yatağının altına saklamıştı. Annesinin ona bunu sormasını bekledi ama sormadı. Ve sonra ona sorması gerektiğini düşünüp durdu, ama ne zaman denese, son anda sorularını yutuyordu.

Sonra tablo çalındı ve Rami (a) kızın eşyalarını karıştırdığını ve (b) Fotoğrafı aldığını itiraf etmekten daha fazla rahatsızlık duydu. Hırsız gibi görünmek istemiyordu.

"Bu öğleden sonra Dr. Hale ile konuştum," dedi annesi, Rami'yi şimdiki zamana geri döndürerek.

Dr. Hale Penelope'nin gözlüklü müdürüydü. Kıvrırcık gri saçları vardı ve neredeyse her zaman kareli bir blazer ceket ve parlak kahverengi deri mokasen ayakkabılar giyerdi. Zengin insanların çoğunda olan, aslen nereli olduklarını bilmenin imkânsız olduğu, ancak havalı ve iyi eğitilmiş olduklarını bildiğiniz bir aksanı vardı.

Rami pizzasını çiğnedi. Annesinin daha fazlasını söylemesini beklerken yapışkan peynir metalik bir tat aldı.

"Soruşturmada hiçbir ilerleme kaydedemediklerini söylüyor." Annesi önce çatalını, sonra da bıçağını bıraktı. Doğruca Rami'ye baktı. "Bu hiç de iyi bir haber değil."

"Senin bununla hiçbir ilgin olmadığını biliyor, değil mi?" Rami metalik tadı geçmemiş olmasına rağmen büyük bir ısırik daha aldı. Kısa bir an için gözlerini kapattı. Yapışkan, yağlı ve lezzetli peyniri hayal etti. Tat tomurcuklarının işbirliği yapmasını diledi.

Yapmadılar.

Annesi başını salladı. "Bilemiyorum. Benim bu işle bir ilgim olduğuna gerçekten inandığını sanmıyorum ama tüm olasılıkları göz önünde bulundurması gerekiyor. Tabloyu kurtarmak için büyük bir baskı altında."

"Kameralarda neyin yanlış gittiğini bulabildiler mi?" Rami bugün gördüğü kızı düşündü. Yüzen kız. Kaybolan kız.

Annesi dudaklarını büzdü. "Kameralarda hiçbir sorun yoktu."

Rami biraz su yuttu. Bu gerçekten kötü bir haberdı. Kameralar kapatılmıştı. Ve o gün müzede sadece temizlik ekibi, Ed ve Rami'nin kendisi vardı. "Dr. Hale o öğleden sonra başka birini gördüğünden bahsetti mi? Mesela bir kız? Video görüntülerinde bir kız var mı?"

Annesi sandalyesinde arkasına yaslandı. Kaşlarını kaldırdı. "Neden böyle söyledin?"

"Ben sadece ..." Rami bocaladı. Tekrar suyuna uzandı. "Bilmiyorum. -Orada başka biri daha olmalıydı, değil mi? Sen, ekibin ve Ed dışında."

"Ve sen," dedi annesi.

Rami yüzünün kızardığını hissetti. "Evet, bir de ben. Ama biliyorsun-"

Annesi ona en tipik anne gülümsemesini verdi. "Sadece takılıyorum."

"Anne, şaka yapmıyorum. Muhtemelen orada başka biri daha vardı, değil mi?"

Rami ısrar etti. "Biri . Ve o kişi muhtemelen kameraları kapatan kişidir."

Annesi daha geniş gülümsedi. Ama bu gülümseme fotoğraftaki gülümsemeye hiç benzemiyordu. "Evet, o biri muhtemelen o biri," dedi.

"Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım ama-"

"Yardım etmek istediğini biliyorum ama gerçekten endişelenmeni istemiyorum," dedi.

Rami yarısı yenmiş pizza tabağına baktı. "Kimsenin bir kız görmediğinden emin misin?" diye tekrar sordu.

Annesi başını eğdi. Gözleri kısıldı. Gözleri Rami'ninkilerden ve bıyıklı adaminkilerden daha koyu renkliydi ve ay şeklindeydi. Rami bıyıklı adamın gözlerine sahipti - keskin ve köşeli, altın rengi benekli.

"Rami, habibi, neden bir kızı sorup duruyorsun? Bir şey mi biliyorsun? Eğer bir şey biliyorsan, hemen şimdi bana söylemelisin."

Bir an için düşündü. Annesine anlatmayı deneyebilirdi. Annesi anlayışlıydı. Onu her zaman dinlerdi.

Sanırım kayıp tablodaki kızı gördüm, diyebilir.

Ya da bugün Cherry Hall'da bir kız gördüm. Ama belki de onu görebilen tek kişi benim.

Ya da hiçbir arkadaşımın öğle yemeğinde benimle oturmak istemediğini söyleyebilir. Neden artık arkadaş olmak istemediklerini bilmiyorum. Ortaokul berbat geçti. Bende bir sorun mu var? Babam bu yüzden mi gitti? Ayrıca, babam şu bıyıklı adam mı?

Ama o bunların hiçbirini söylemedi.

"Boş ver. Ben bir şey bilmiyorum." Yenmemiş pizzasına bakmaya devam etti. "Sadece resmi bulmalarını istiyorum."

"Ben de," dedi annesi. Ve sonra tekrarladı, "Ben de." "Ya yapmazlarsa?"

"Ya yapmazlarsa?"

"Eğer resmi bulamazlarsa," dedi Rami.

Annesi başını salladı. "Bu iyi olmayacak."

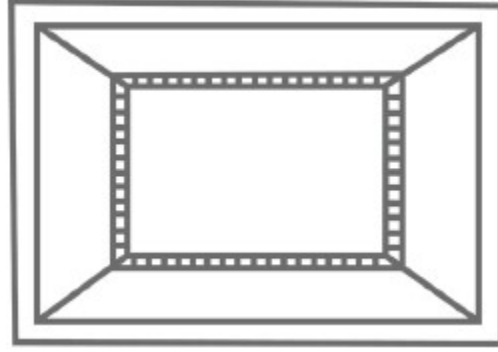
Ayrıntıya girmede ama Rami "iyi olmayan"ın ne olduğunu hayal etmekte zorlanmadı. Neden kötü senaryoları hayal etmek iyi senaryoları hayal etmekten her zaman daha kolaydı?

Bütün bunları düşünürken bir yandan da annesinin bulaşıkları yıkamasına yardım ediyordu. Tabağını kurulamayı bitirdiğinde kapı çalındı. Tek bir vuruştı. Gürültülü ve maksatlı.

Rami'nin annesi saatine baktı. "Geç oldu. Sence bu kim olabilir?"

Rami kapıya bakarak, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

6

Sürpriz Bir Ziyaretçi

Başka bir vuruş. İlki kadar gürültülü, ama belki de daha maksatlı.

Annesi kapıya doğru yürürken Rami nefesini tuttu, ayakları bej rengi halının üzerinde çentikler açıyordu.

"Oh, merhaba, Theodore," dedi annesi, kapıyı biraz daha aralayarak.

Rami yutkundu. Theodore D. Cornell, Rami ve annesinin hemen altındaki 1B numaralı dairede oturuyordu. Theodore aynı zamanda Penelope'de çalışıyordu. İkinci güvenlik görevlisiydi. Ama tablonun kaybolduğu gün görevde değildi, bu da sorgulanırken üzerinde Ed'in ya da Rami'nin annesinin üzerinde olduğundan daha az baskı olduğu anlamına geliyordu.

Theodore aslında Rami'nin annesi işe başlamadan önce yıllarca müzede çalışmıştı. Temizlik ekibindeki boşluğu ilk olarak Theodore'dan öğrenmiş ve birkaç yıl çalıştıktan sonra temizlik ekibi şefliğine terfi etmişti.

"Rami," diye seslendi annesi. "Gel de Theodore'a merhaba de."

Rami isteksizce kapıya doğru yürüdü. Theodore'u çok iyi tanııyordu. Yıllar boyunca onunla sadece çok kısa etkileşimleri olmuştu - koridorda hafifçe el sallamalar, annesiyle garip küçük sohbetler

Rami, Penelope'de çalışırken Theodorela yolları kesiştiğinde onu bir tabak artık yemekle aşıya gönderdi ve arada sırada bir iki kez başını salladı.

Rami'nin annesi onu her zaman Theodore ile daha arkadaş canlısı olması için teşvik ediyordu.

"Sanırım yalnızlık çekiyor," derdi.

Rami bununla ne yapacağından emin değildi.

Belki Theodore yalnızdı. Ama bazen insanlar sadece yalnız kalmak ister. Ve Theodore kesinlikle bu hisleri yayıyordu.

Theodore, "Bu bana yanlışlıkla teslim edildi," dedi. *Maple Lake Ledger*'ın son sayısını uzattı.

Rami'nin kalbi küt küt atıyordu. Tablo kaybolduğundan beri her gece gizlice annesinin *Maple Lake Ledger* gazetesini okuyordu, çünkü gazete suçla ilgili bir araştırma dizisi yayınlıyordu.

"Oh," dedi annesi neşeyle. Theodore'dan gazeteyi aldı. "Teşekkür ederim."

"Geriye kalan tek aboneleri siz olmalısınız," dedi Theodore, ağırlığını sağ ayağından sol ayağına kaydırarak. İri yarı bir adamdı ve sanki devasa boyundan utanıyormuş gibi hafif bir kamburla duruyordu. Saçlarının bir zamanlar sahip olduğu pas renginden hâlâ izler taşıyan, çoğunlukla kırılmış bir sakalı vardı. Rami, Theodore'u güvenlik görevlisi üniformasıyla görmeye alışkındı ama bu gece sade kıyafetler içindeydi ve bu da onu bir şekilde daha yaşlı gösteriyordu.

Ve belki daha da yalnız.

Rami'nin annesi hafifçe, "Bulmacalarını seviyorum," dedi.

"Hmm . . ." Theodore yüksek sesle nefes verdi. Başka bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyormuş gibi ensesini ovuşturdu. "Dava hakkında yazdıklarını okudun mu?"

"Evet, duydum ama biliyorsun ki bunlar her zamanki temel şeyler. Yeni bir bilgi vermiyorlar," diye yanıtladı Rami'nin annesi.

Theodore'un gözleri kısa bir süre Rami'nin üzerinde durdu ve bir soru sorar gibi onu araştırdı. Rami'nin içinde bir şeyler kıpırdandı. Theodore yüzen kızdan haberdar mıydı? Rami bir şey söylemeli miydi? Rami bir süre Theodore'un bakışlarını üzerinde tuttukten sonra gözlerini kaçırdı.

"Şey, geç oldu. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Eve yeni geldim ve o zaman gazetenin senin yerine bana teslim edildiğini gördüm. Ve böylece ..." Theodore sözünü kesti.

"Özür dilemeye gerek yok," dedi Rami'nin annesi. "İçeri gelip biraz pizza yemek ister misin? Kalan pizzalarımız var."

Uzun bir duraklama oldu ama Theodore başını sallayınca Rami rahatladı.

"Yine de davetiniz için teşekkür ederim," dedi. "Sadece uzun bir gün oldu."

"Biliyorum," dedi Rami'nin annesi ve Rami onun sesindeki yorgunluğu da duyabiliyordu. "Bütün bu olanlar tam bir çile, değil mi? Umarım yetkililer her şeyi yakında çözerler."

Theodore öksürdü, tekrar Rami'ye baktı. Sonra da başını salladı. "Ben de öyle. Büyük bir karmaşa olduğu kesin."

"Kameralara olanlarla ilgili başka bir şey duydun mu?" Rami ağzından kaçırdı.

Theodore'un kaşları birbirine çatıldı. "Hayır. mıydım? Ed bugün yeni bir bilgi mi?"

Rami'nin annesi garip bir şekilde güldü. Ellerini havada salladı. "Bunun için üzgünüm. Rami'nin resim konusunda endişeli olduğunu anlamalısınız. Hepimiz gibi. Yardımcı olmak istiyor."

Theodore Rami'ye uzun ve bilmiş bir bakış daha attı. Rami'nin içi ürperdi.

"Anlıyorum. Yine de tablonun yakında geri alınacağından eminim," dedi Theodore uzun bir aradan sonra. "İyi geceler."

Rami ancak annesi kapıyı kapattığında nefes verdi.

7

Uykucu Kaplumbağamız Yüzen Kızı Görüyor

Yine güneşli bir gün.

Kaplumbağa Agatha başını yukarı kaldırdı.

Müzenin penceresinde bir kız gördü.

Agatha bunun tuhaf olduğunu biliyordu çünkü sabahın erken saatleriydi ve müze henüz açılmamıştı.

İnsanlar kaplumbağaların zaman ve program gibi şeyleri anlamadığını düşünür.

İnsanlar yanılıyor.

Agatha kıza baktı. Kızın bu saatte müzede ne işi olduğunu merak etti.

Ama sonra güneşin başına vurduğunu hissetti. Kabuğunun üzerinde sıcak hissedbiliyordu. Ama yeterince sıcak değildi.

Yeraltına geri döndü.

8

Gazete Borçlusu

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Rami annesinin yatak odasının ışığının tıktırtısını duyduktan sonra, kayıp tablo hakkında okumakta özgür olduğunu biliyordu.

2B numaralı dairede mahremiyete ulaşmak pek kolay değildi. Sadece dört ana alan vardı - annesinin yatak odası; kendi yatak odası; aynı alan sayılabilecek mutfak ve oturma odası; ve banyo.

Bu yüzden Rami *Maple Lake Ledger*'ı sadece geceleri okuyordu. Annesinin yattığından emin olduğunda.

Aynı zamanda oturma odası olan mutfağa sessizce girer, *Maple Lake Ledger*'ın en son nüshasını kapar ve sonra sessizce odasına geri dönerdi. Annesi Theodore'a sadece bulmacalarla ilgilendiğini söylemiş olabilirdi ama Rami onun soruşturmayla ilgili makaleleri de okuduğunu biliyordu.

(Rami de bulmacaları severdi. Sık sık annesinin çalışmasını siler ve annesinin bitirdiğini anladığında kendi çalışmasını yapardı).

Rami bugünkü makaleyi okumak için gazeteyi açtı. Her zamanki gibi kayıp tablonun bir resmini basmışlardı. Resim, müzede asılı olduğu zamanki haline hiç benzemiyordu. Rami bunun garip bir gözlem olduğunu biliyordu.

Ancak tablolar şahsen farklı görünür. Onlarla aynı odada olduğunuzda boyanın dokusunu görebilirsiniz. Tablonun büyüklüğünü anlayabilirsiniz. Resmin enerjisini hissedebilirsiniz.

(Resimlerin gerçekten de enerjisi vardır. Eğer bana inanmıyorsanız, bir müzeye gidin ve bir tablonun önünde durun. Yeterince dikkat ederseniz, tablonun enerjisini okuyabilirsiniz).

Her neyse, *İsimsiz*'in fotoğrafı *İsimsiz*'i bizzat görmeye hiç benzemiyordu.

Ama şimdilik yeterince iyiydi.

Rami tablodaki resmi incelerken gözleri büyüdü. Haklıydı.

İsimsiz'deki kızın, o öğleden sonra Cherry Hall'da gördüğü kızla aynı kız olduğu tartışılmazdı.

Ya da belki inkar edilemez bir şekilde değil. Ortaokula başlaması Rami'nin hiçbir şeyden emin olmamasına neden olmuştu. Yani Rami hiçbir şeyden "inkar edilemez" kelimesini kullanacak kadar emin olacağından emin değildi.

Ama kız -yüzen kız- kesinlikle resim yapan kıza çok benziyordu.

İnkar edilemeyecek kadar yakın.

Resimde kız büyük bir elma ağacının altında duruyor. Gökyüzü resmin en güzel kısmı. Altın pembe ve koyu turuncu tonlardan oluşan puslu ve parlak bir kaleydoskop. Resim kaybolmadan önce, Rami sık sık gökyüzüne bakar ve bakardı. İçinde kendini kaybetmek çok kolaydı.

Elma ağacı resmin bir sonraki ana bileşeniydi. Diğer her şeye kıyasla büyük ölçekliydi. Hatta o kadar büyüktü ki, kızın çok küçük görünmesine neden oluyordu. Gözden kaçması kolaydı.

Rami kızın yeşil gözlerine odaklandı. Tanıdığı gözlere. Resimden size baktıklarında kendinizi daha az yalnız hissettiğiniz gözlere.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı. "Ve neye bakıyorsun?"

9

İsimsiz Hakkında Bazı (Önemli) Gerçekler

İsimsiz çalınmadan önce, tabloyu yapan sanatçı H. F. Bottemtow hakkında pek bir şey bilinmiyordu. *İsimsiz tablosu* çalındıktan sonra, kamuoyu nispeten tanınmayan sanatçı hakkında daha fazla bilgi edinmeye heveslendi. (İnsanlar, daha önce hiç ilgilenmemiş olsalar bile, kaybolduklarında nesnelerle çok ilgilenme eğilimindedirler).

İşte ortaya çıkarılan bazı gerçekler:

H. F. Hannah Frances anlamına geliyordu. Hannah Frances Maple Lake bölgesinde doğmuş ve büyümüştü. Ailesinin bir elma bahçesi vardı. Elmalarını satıyorlar ve sonbaharda elma toplamaları ve saman arabasıyla gezinti yapmaları için turistleri ağırlıyorlardı.

İsimsiz, H.F.'nin Penelope tarafından sahip olunan tek resmiydi. Çok önemsiz bir sanatçı olarak görülüyordu, ancak Chicago, New York ve Dallas bölgelerindeki müzeler de onun eserlerini satın almıştı. Gerçekçi ama hülyalı tarzıyla tanınıyordu. Rami bunu okuduğunda kendini onaylanmış hissetmişti. Her zaman tablodaki gökyüzünün hem gerçekten varmış gibi hem de bir hayal dünyasından gelmiş gibi göründüğünü düşünmüştü.

Hiçbir sanat tarihçisi *İsimsiz* hakkında fazla bir şey bilmiyor gibiydi. Resimdeki kızın kim olduğunu ya da H. F. Bottemtow'un neden onu resmetmeyi seçtiğini bilmiyorlardı.

H. F. Bottemtow son derece özel bir insandı. Hayatı hakkında temel detaylar dışında pek bir şey öğrenilemedi. Hırsızlığın ardından araştırmacı gazeteciler H. F. Bottemtow'un ülke çapında çeşitli küçük üniversitelerde sanat öğretmenliği yaptığını öğrendi. Ayrıca markette kasiyer, köpek bakıcısı ve dadı olarak da çalışmıştı. Bu Rami'ye tuhaf gelmişti ama ne bilebilirdi ki? Belki de sanatçıların birden fazla işte çalışması yaygın bir durumdu.

H. F. Bottemtow'un şu anda Maple Gölü kenarında bir bakım ve emeklilik tesisi olan Evergreen Pines'da ikamet ettiği konusunda fikir birliği var gibi görünüyordu. Evergreen Pines basına şu açıklamayı yaptı: Mahremiyet her şeyden önemli olduğu için sakinlerimizin durumu hakkında yorum yapmıyoruz.

Evergreen Pines, medyanın tesislere girmesini yasaklamıştır.

Birkaç gazeteci Evergreen Pines'a gizlice girmeye çalıştı. Güvenlik görevlileri tarafından dışarı çıkarıldılar.

H. F. Bottemtow'un yeni bir fotoğrafı yoktu. Gazetenin bulabildiği tek fotoğraf uzun zaman öncesine aitti. Kısa siyah saçlı, zayıf bir kadını gösteriyordu. Büyük boy bir kazak giymişti ve kameraya arkasını dönmüştü. Mükemmel bir duruşu vardı. Bunun H. F. Bottemtow olup olmadığı konusunda pek çok tartışma vardı.

Tablo kaybolduğunda bir açıklama yapılmış ve şöyle denilmişti H. F. Bottemtow tablonun geri getirileceğini umduğunu ancak konuyla ilgili başka bir yorumda bulunmadığını belirtti. Konuyla ilgili daha fazla yorum yapmaması, insanların daha fazla yorum istemesine neden oldu. Kendisi de yorum yapmadı.

Daha fazla gazeteci Evergreen Pines'a gizlice girmeye çalıştı. Başarısız olmaya devam ettiler.

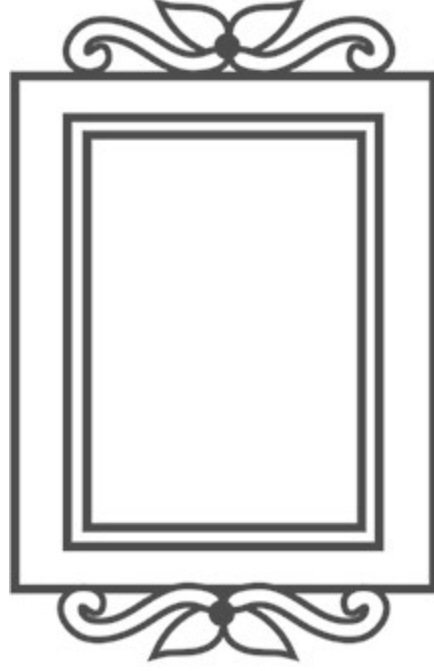
Rami *İsimsiz*'in resmine bir kez daha baktı. H. F. Bottemtow'un fotoğrafına baktı. Yüzen kızın tam olarak neye benzediğini hatırlamaya çalıştı.

"Hepiniz birbirinize uyuyorsunuz," dedi. "Sadece nasıl olduğunu bulmam gerekiyor."

Kısa bir süre davayı çözdüğünü hayal etti. *Maple Lake Ledger*'da kendisi ve tablonun bulunmasında oynadığı önemli rol hakkında bir makale yazıldığını hayal etti. Henry ve Matty'nin kendisine gösterilen ilgiyi gördüklerini ve onu öğle yemeği masasına davet ettiklerini hayal etti. Matty'nin doğum günü için atari salonunda oyun oynadığını ve yüksek skor sıralamasında isminin baş harflerini girdiğini hayal etti.

Sonra gözlerini sıkıca kapadı ve fotoğraftaki bıyıklı adamın Rami'nin davayı çözmek için gösterdiği kahramanca çabaları duyduğunu hayal etti. Annesinin fotoğraftaki aynı gülümsemeyle gülümsediğini hayal etti.

Rami Ahmed bu resmi bulacaktı.

10

Yüzen Kız Duvarı Tırmalarken

Kız müzenin her yerinde dolaştı, ama ne zaman ayrılmaya çalışsa kendini Cherry Hall'da buldu. O boş beyaz alanın önünde yüzüyordu.

Bir zamanlar o boş beyaz alanın önünde bir tablonun asılı olduğunu anlayacak kadar konuşmalara kulak misafiri olmuştu. Ve o tablo çalınmıştı.

Bu onun ilgisini çekti.

Ancak kelimenin tam anlamıyla bir sanat müzesinde sıkışıp kaldığınızda çok ilgi çekici bir şey bulmak zordu.

Ve neden sıkışıp kaldığınızı anlamadığınızda. Ya da kim olduğunuzu. Ya da ne kadar sıkışıp kalacağınızı.

Kısa boylu güvenlik görevlisine tekrar tekrar "Merhaba, merhaba," dedi. Ed adında biri.

Hiç tepki vermedi. Burnuna dokunabilecek kadar ona yaklaştı. Titredi ve hapşırıldı ama yine de onu görmedi.

Bazen böyle şakalar yapardı. Onun şapkasını uçururdu. Bu onu kızdırmaya meyilliydi. Ve bu biraz komikti.

Ama diğer zamanlarda ağlamaya daha yakın hissediyordu. Onun yüzüne çok yaklaşıp ve "Lütfen bana yardım et" derdi.

Yine de sadece hapşırdı.

Bu davranışların onun gözlem gücüne pek de iyi yansımadığını düşündü. Bir tablonun kaybolmasına şaşmamalı.

Onu gören diğer güvenlik görevlisinin gözleri büyüdü. Uzun boylu olanın. Kısa süre önce adının Theodore olduğunu öğrendiği kişi.

Theodore'da tanıdığı bir şey vardı. Nedenini bilmiyordu. Ama onun da bunu hissettiğini sezmişti.

"Alo?" demişti ona yakın süzülerek.

Yüzünün rengi solmuştu. Ce-e oynayan bir çocuk gibi gözlerini kapatmıştı.

"Beni , değil mi?" diye sordu. "Lütfen konuş benimle."

Ama yapmadı. Masasından kalktı ve koridorda hızla ilerledi. Kadın onu kovaladı ama adam müzeden çıktığında kadın onu takip edemedi.

Bir gün, Cherry Hall'da Rami ile tanışmadan önce, koridorda süzüldü. Koridordaki pencereden müzenin arka bahçesini görebiliyordu. İşte o zaman bir kaplumbağanın kafasının dışarı çıktığını gördü.

"Kaplumbağa," dedi.

Kaplumbağa hiçbir şey söylemedi. (Tabii ki hayır. Kaplumbağalar insanların dilini konuşmazlar.) Ama kız kaplumbağanın boncuk gibi kahverengi gözlerinden onu gördüğünü anlayabildi.

"Beni görebilirsin," dedi. "Ben gerçeğim."

Kaplumbağa yeraltında kayboldu. Kız kaplumbağanın geri geleceğini umarak pencereden dışarı baktı. Ama dönmemişti.

Ama kaplumbağa ona küçük bir hediye vermişti. Gerçeklik hissi. Ona sıkıca tutundu. Ve daha fazlasını hissetmek için can atıyordu.

Bu yüzden duvarı tırmalamıştı.

Bu hareketinden biraz utanıyordu. Bir müzenin ortasında ulurken duvarı tırmalayan bir kız olmak istiyor muydu?

Hayır.

Ama kim olduğunu ve neden orada olduğunu bilmeden kendini bir müzede kapana kısılmış halde bulmayı da istememişti.

İşaretlerini yaptıktan sonra bekledi. Birinin onları fark etmesini. Onu fark etmesini.

Temizlikçilerin yerleri fırçalamasını izledi. Duvarların tozunu aldı. Çerçeveleri düzeltip cilaladılar. Hiçbiri durup izleri fark etmedi.

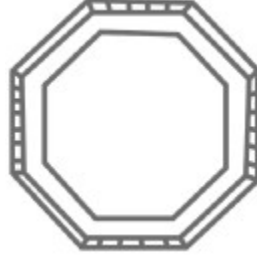
Ama çocuk, zaten gibi, gördü. Çocuk onu gördü.

Çocuk onunla konuştu!

(Çocuğun adının Rami olduğunu henüz bilmiyordu.)

Ama onun geri gelmesini bekliyordu.

Ve beklerken duvarı tekrar kaşındı.

11

Bir Kız, Zamanlar

Bir zamanlar bir kız varmış.

Kim bir müzede sıkışıp kalmamıştı.

Ama onun yerine ailesinin elma bahçesinde sıkışıp kaldığını hissetti.

Ailesini seviyordu ve dışarıda olmayı seviyordu ama başka bir şeyin özlemine çekiyordu. Bunun dünyanın başka bir yerinde var olduğunu biliyordu. Onu arayıp bulmak istiyordu.

Başka bir şeyi hayal etmenin bir yolu olarak çizime yöneldi.

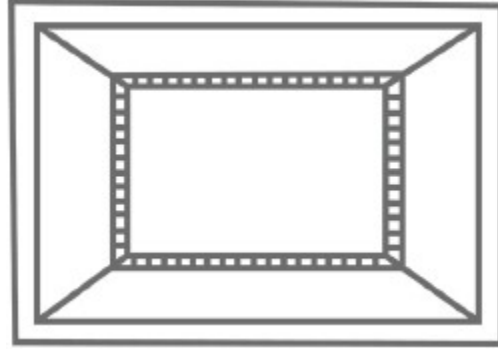
Sanatın, ellerinizle yaptığınız bir dilek olduğunu anladı.

Bir öğleden sonra, ailesinden saklanıp bir elma ağacının altında otururken, eskiz defterini dizlerine dayamışken, bir çocuk ona yaklaştı.

"Merhaba," dedi. "Ne çiziyorsun?" Görmesi için eskiz defterini kaldırdı.

O bir şey söylemeden önce, kız onun gözlerinden bunu gördüğünü anlayabildi. Başka bir şeyi.

Gülümsedi. Arkadaş olacaklarını biliyordu.

12

Tarçınlı Rulo ve Sürpriz Bir İzin Günü

"Bugün izinliyim," diye açıkladı Rami'nin annesi.

"Ne?" dedi Rami. Yatakta doğruldu ve gözlerini ovuşturdu.

Rami'nin annesi panjurları açtı. Soluk ve sulu güneş ışığı odanın içine sızdı. Rami gözlerini tekrar ovuşturdu.

Bugün Penelope'ye geri dönmeyi planlıyordu. Yüzen kızla konuşması gerekiyordu. Hâlâ orada olup olmadığını görmesi gerekiyordu.

Beyninin büyük bir kısmı onu hayal ettiğinden emindi. Onun aslında hiç orada olmadığından.

"Ama," dedi Rami, "sen hep Salı günleri çalışıyorsun."

"Bugün olmaz." Annesi ona zoraki bir gülümseme verdi. "Bu harika bir haber, değil mi? Bu, günü birlikte geçirebileceğimiz anlamına geliyor."

Rami kaşlarını çattı. "Dr. Hale içeri gelmemenizi mi istedi?"

Annesinin zoraki gülümsemesi yüzünde sabit kalmıştı. Bir şekilde hem bir ampulden daha parlak hem de bir ampul kadar sahte ve floresan olmayı başarmıştı. "Dedektifler, polis ya da her kimse bugün geliyor. Dr. Hale hepimizi daha sonra teker teker sorguya çağırmanın en iyisi olacağını düşündü."

Rami daha da doğrulup oturdu. Hâlâ birlikte uyuduğu, Sharkie adındaki doldurulmuş köpekbalığını eline aldı. Hikâyeye göre annesi onu, ailesi Amerika'ya ilk geldiğinde Atlanta havaalanından almıştı.

"Soruşturulmaktan bahsederken neden gülümsüyorsun?" "Çünkü soruşturulmuyorum. Sorgulanıyorum."

"Aynı fark."

"bir şey yok," dedi.

Rami farklı düşünmek için yalvardı. Endişelenecek çok şey vardı. Yani, tablonun kayıp olduğu gerçeği. Ve gerçekten de Dr. Hale ve müzedeki diğer insanlar annesinin bu işle bir ilgisi olabileceğini düşünmeye başlamışlardı. Penelope'nin etrafında dolaşan ve sadece kendisinin görebildiği tuhaf bir kız olduğundan bahsetmiyorum bile.

Gerçekten de endişelenecek çok şey vardı. Rami yutkundu.

"Ve bugün izinli olduğum için kütüphaneye gidebiliriz. Ve kütüphane her zaman gülümsemek için bir sebeptir."

Annesi yanağını çimdikledi ve o da inledi.

"Anne," dedi. "Neredeyse on iki yaşımdayım."

Bu ifadenin muhtemelen istediği etkiyi yaratmadığını fark etti çünkü doldurulmuş bir köpekbalığına sarılıyordu.

"Bu da kütüphane için çok yaşlı olduğun anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Asla. Sadece yanağımı çimdiklemeyi bırakmalısın." Yüzüne dokundu. "Ayrıca, acıtıyor."

"Oh." Annesi eğildi ve başının üstünü öptü. "Bugünlerde çocuklar ne diyor, 'değilim' mi? Hadi git ve giyin. Yolda kahvaltı edebiliriz."

Rami inledi. "Bu cümlelerin anlamı bu değil."

"Hazırlan!" diye bağırdı annesi omzunun üzerinden, odadan dışarı süzülürken. "Canım Benny's'den tarçınlı çörek çekti. Sen ne dersin?"

Artık Rami bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini biliyordu. Dün gece pizza, bugün kahvaltı ikramları. Annesi asla böyle para harcamazdı. Ya da görünürde ne bir meyve ne de bir sebze olmadan arka arkaya bu kadar çok yemek yemesine izin vermezdi.

Rami giyindikten sonra sırt çantasını kaptı ve dünkü gazetenin kopyasını dikkatlice ve gizlice alıp öndeki fermuarlı cebe yerleştirdi.

"Hazır mısın?" diye sordu annesi ceketini silkip anahtarlarını ararken. Paltosu ona uymuyordu. Çok büyüktü. Ama onu bulmuştu

ve parlak mavi mücevher rengine aşık oldum.

Dairenin kapısını arkalarından kilitlerken, "Bu harika olacak," dedi. Günle ilgili gerçek bir bildiriden çok, kendi kendine yaptığı bir motivasyon konuşması gibi geldi ama Rami buna uydu.

Merdiven boşluğunda yan yana yürüdüler, ayak sesleri halı kaplı basamaklar tarafından bastırılmıştı. Merdiven boşluğu yakın zamanda yeniden halı kaplanmıştı. Apartman kompleksi bununla övünüyordu. Sonra da kirayı yükseltmişti. Yine.

"Yarın işe dönecek misin?" "Belki."

"Anne."

"Rami, endişelenme."

"Sen böyle söyleyince daha çok endişeleniyorum."

Onu omuzlarından tuttu ve burnunu onunkine değdirdi. Kadın güldü, adam da biraz güldü ama yine de "Anne" dedi.

"Biliyorum, . Neredeyse on iki yaşındasın."

"Bugün seni sorgulamak için çağıracaklarına emin misin?" "Rami,"

dedi annesi. "Boş ver gitsin. Her şey yoluna girecek."

Rami son basamaktan atladı. Kısa bir an için uçma hissinin tadını çıkardı.

Annesi kapıyı açtı ve onları soğuk bir esinti karşıladı. Rami ceketinin fermuarını boynuna kadar çekti. Güneş parlaktı ama hava hâlâ kış keskinliğinin çoğunu taşıyordu.

Kütüphaneye giderken, dışarıda dolaşan diğer Maple Lake sakinlerinin yanından geçtiler. Rami çoğunu tanı mıyordu. Kendi okulundan bir ya da iki çocuk gördü. Annesi coşkuyla el salladığı için o da gönülsüzce el salladı.

O çocukların kendisini gördüklerinde, okuldaki o korkunç günü düşünüp düşünmediklerini merak etti. Herkesin önünde aşağılandığı o günü. Boğazı düğümlendi ama el sallamak için kendini zorladı.

Sanki annesi onun aklını okuyabiliyormuş gibi, "Hey, bir süredir Matty ya da Henry hakkında konuştuğunu duymadım. Onlar nasıl?"

Rami yutkundu. "Um," dedi. "İyiler."

Ya da en azından onsuz iyi olduklarını varsayıyordu. Ve bu o kadar da iyi hissettirmiyordu.

"Tatil boyunca onları görebilecek misin? Bize gelmeleri beni mutlu eder."

Rami ayakkabılarına baktı. "Evet, tabii, belki."

Neyse ki annesi bir kuş yüzünden dikkati dağıldığı için daha fazla ısrar etmedi. Ki bu annesi için çok sık rastlanan bir durumdu.

"Bak," dedi annesi, bir ağacı göstererek.

Rami'nin kırmızı kanatlı karatavuğu fark etmesi bir saniye sürdü. Kırmızı kanatlı karatavukların göçmen kuşlar olduğunu biliyordu. Onları görmek baharın işaretiydi.

Bunu ona annesi öğretmişti. Bütün hayvanları severdi. Özellikle de kuşları. Onlar hakkında okur, araştırma yapar ve bazen izin günlerinde onların resimlerini yapardı. Daha doğrusu, belli bir şekilde baktığınızda bir kuş görebileceğiniz resimler yapardı.

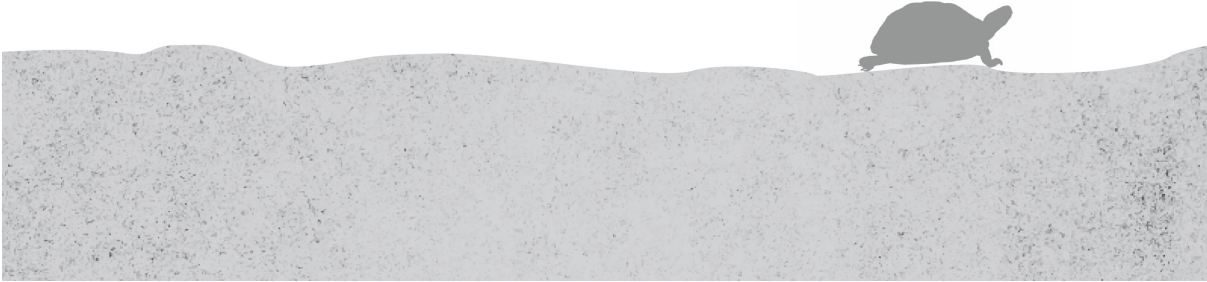
Rami bu resimlere "sürpriz kuşlar" adını vermişti. Ne zaman gizli bir gaga ya da kamufle edilmiş bir kanat bulsa, büyük bir tatmin duygusu yaşırdı.

Bir süre yürüdükten sonra nihayet yerel bir fırın olan Benny's'e vardılar. O ve annesi birer tarçınlı çörek sipariş ettiler. Rami onunkini iki büyük ısırıkta yedi. Annesi onunkini dört lokmada yedi.

"Çok iyi," dedi annesi. "Çok iyi," diye cevapladı Rami.

"Her şey yoluna girecek," dedi annesi, ağzındaki kırıntıyı silerken.

Neredeyse yüzünü annesinin dokunuşundan uzaklaştıracaktı ama yapmadı. Ona doğru eğildi.

13

Kütüphanede Bir Bağlantı

Rami, Veda'yı ondan önce gördü. Ejderhalarla ilgili bir kitap sergisine göz atıyordu.

Selam vermeyi düşündü ama bu ilk yaklaşımı her zaman çok garip bulmuştu. Kimseyi rahatsız etmek istemezdi. Birinin gerçekten merhaba demenizi isteyip istemediğini nasıl anlarsınız? Rami bunu anlamakta çok zorlanıyordu.

O yüzden selam vermedi. Bilgisayarlardan birine doğru yürüdü ve tabii ki ezberlemiş olduğu kütüphane üyelik numarasını itinayla girdi.

"Oyun mu oynuyorsun?" Veda söyledi. Onun yanına oturdu. Bilgisayar koltuğunda kendi etrafında dönerek bacaklarını açtı.

"Oh," dedi Rami. "Merhaba."

"Sana da merhaba," diye cevap verdi Veda, klavyeyi tıkırdatarak. Veda parlak turuncu bir kazak giymişti. Rami bunun annesinin ördüğü bir kazak olduğunu tahmin etti. Veda annesinin sürekli bir şeyler ördüğünden çok şikâyet ederdi ama kazaklarını hep giyerdi. Rami Veda'nın bu özelliğini seviyordu.

Birkaç ay öncesine kadar Rami öğle yemeğini Veda ile aynı masada yiyordu. Veda'nın öğle yemeği masası, Rami'nin başına gelen kötü olaylardan sonra onu yanına almıştı.

eski arkadaşlarıyla. Yeni masada kimseyle gerçekten konuşmadı. Konuşursa orada olduğunu hatırlayıp onu göndermelerinden korkuyordu. Bu yüzden sessizce okulun onayladığı SunButter ve jöleli sandviçini yedi ve dinledi. Veda da öğle yemeğinde yüksek sesle ve sık sık konuşan biriydi, Veda'nın annesinin örme kazaklarını da bu sayede öğrenmişti.

"Kazağını beğendim."

"Teşekkürler. Annem yaptı." Veda boynunu bükerek Rami'nin ekranına baktı. "Ooh, sen de benim baktığım şeye bakıyorsun."

"Evet ... uh ..."

"Annen orada çalışıyor, değil mi?"

Rami başını salladı. Tarayıcısını küçülttü.

"Utangaç olmana gerek yok, Rami Ahmed. Merak etme, tabloyu annenin çaldığını sanmıyorum." Başını geriye doğru eğdi. "Benim kendi teorilerim var."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Sanırım bazı zenginler çaldı." "Neden zengin birileri çalmış olsun ki?"

Veda omuz silkti. "Sanat eserlerini genelde zenginler çalmaz mı?"

"Bundan emin değilim." Rami simge durumuna küçülttüğü pencereye tıkladı. Tablonun bir resmi belirdi. Resimdeki kızın yeşil gözlerine baktı. Ürperdi ve ekranla göz temasını kesti.

"Zengin adamların tablo çalmak zorunda olduğunu sanmıyorum. Bence onları satın alabilirler," dedi Rami.

"Muhtemelen resim çalmak onlar için eğlenceli bir şeydir. Bir spor gibi. Filleri vurmak gibi. Zengin adamların filleri vurması korkunç değil mi?"

"Bunun doğru olduğundan emin değilim."

"Oh, kesinlikle öyle. Fotoğraflarını ."

Rami de üzgün fil fotoğraflarını görmüştü. "Ben diğer şeyi kastetmiştim. Zengin adamlar eğlenmek için resim çalarlar." "Daha iyi bir teorin var mı?"

Kiraz Salonu'nda yüzen kızı düşündü. Başını iki yana salladı.

Veda kollarını kavuşturdu ve sandalyesinde tekrar döndü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sadece annem olmadığını

biliyorum." "Kimse annen olduğunu düşünmüyor." Rami homurdanır gibi bir ses çıkardı.

"Bekle. Birisi *gerçekten* annen olduğunu mu düşünüyor?"

Veda, Rami'nin annesini biraz tanıyordu çünkü ikinci sınıfta Rami ve Veda güneş sistemi projesi sırasında ortak olmuşlardı. Veda, Rami'nin dairesine gelmiş ve strafordan bir Jüpiter modeli yapmışlardı. Rami'nin annesi akrilik boyasıyla süslemelerine izin vermişti ve Veda bu konuda çok heyecanlanmıştı.

Jüpiter projesi üzerinde çalışırken Veda ona "Annen nerede doğdu?" diye sormuştu.

"Lübnan," demişti Rami.

Veda, "Oh, harika, ailem Hindistan'dan," diye cevap verdi.

Artık bu konudan -her ikisinin de farklı ülkelerde doğmuş ebeveynleri olduğu gerçeğinden- bahsetmiyorlardı ama Rami aralarında bir anlayış olduğunu hissediyordu. Yine de bunun sadece kafasında olması mümkündü. Bugünlerde pek çok şey sadece kafasının içindeymiş gibi görünüyordu.

"Rami Ahmed, cevap ver bana," diye ısrar etti Veda.

Rami kıpırdandı. Omzunun üzerinden baktı. Annesi hâlâ yetişkinlere yönelik bilim-kurgu reyonuna göz atıyordu. Onun robotlar hakkında bir kitap aradığını biliyordu. Annesi robotları severdi. Neredeyse kuşları sevdiği kadar.

"Annen nerede?" Rami sordu. "Aditi ile birlikte."

Aditi, Veda'nın küçük kız

kardeşiydi. "Ne

yapıyormuş?"

"Resim çalmak."

Rami'nin gözleri büyüdü. "Ne?"

"Şaka yapıyorum. Belli ki Aditi için kitaplara bakıyorlar."

"Bunun ne kadar açık olduğunu bilmiyorum," diye mırıldandı

Rami.

"Dostum, bu çok açık. Bir kütüphanedeyiz. İnsanlar kütüphanede ne yapar?"

"Kitapları kontrol et."

"Ba-boom. İşte böyle. Neyse, dökül bakalım. Annenin tabloyu çaldığını kim düşünüyor? Polis mi?"

"Bu konu hakkında konuşmamalıyım."

"Sana yardım edebilirim, biliyorsun," dedi Veda.

Rami arama motoruna başka kelimeler de yazdı. H. F. Bottemtow, *İsimsiz*, resimdeki kız, isim ve yaş. Ekran bir sürü sonuçla doldu. İlkine tıkladı. "Yapabileceğini sanmıyorum."

"Zaten pek çok şey biliyorum. Davayı çözmeye bu kadar yakınım." Veda parmaklarını birbirine kenetledi. "Bu kadar yakın."

"Ve senin ana teorin zengin adamlar olduğu mu?"

"Hayır. Bu sadece ciddi olmayan insanlara söylediğim bir şey." "Bana söyledin."

"Soruşturma konusunda ciddi olmadığınızı düşünmüştüm."

Rami onunla yüzleşmek için döndü. "Annemin işlemediği bir suç yüzünden hapse girmesini istemediğim konusunda ciddiyetsiz olduğumu mu düşündün?"

"Whoa. Özür dilerim." Veda ellerini kaldırdı. "Annenin başının bu kadar büyük belada olduğunu bilmiyordum."

"Derin temizlik sırasında çalındı."

Veda burnunu kırıştırdı. "Derinlemesine temizlik mi?"

Rami iç çekti. "Davayla ilgili her şeyi bildiğini sanıyordum."

"Bildiğim gibi. Ama ..."

"Tablo çalındığında annem çalışıyordu," diye açıkladı Rami. "Oh. Şey, bunu biliyordum. Bunu neden söylemedin?"

"Öyle sayılır."

"Hayır, yapmadın." Veda bilgisayar koltuğunda arkasına yaslandı. Rami bir an için onun devrilebileceğinden endişelendi. "Her neyse, teorimi duymak ister misin? *Gerçek* teorimi mi?"

Rami tam evet demek üzereydi ki arkasından annesinin çizmelerinin çıkardığı sesi duydu. Tabloyu onun çalmadığından kesinlikle emin olmasının nedenlerinden biri de buydu. En ufak bir sinsiliği yoktu.

Ekrandaki her şeyden hızla çıktı. "Rami, gitmemiz gerek," dedi annesi.

Onunla yüzleşmek için döndü. "Ne oldu? Neden? Buraya daha yeni geldik."

Rami'nin annesi Veda'yı gördü. "Merhaba Veda. Seni tekrar görmek ne güzel.

Çok uzamışsın."

Rami inledi ama Veda gülümsedi. "Ben de sizi gördüğüme sevindim, Bayan.

Ahmed."

Rami'nin annesi koluna dokundu. "gel. Gidelim."

"Penelope'ye mi gidiyorsun?" Veda sordu.

"Veda," dedi Rami sıkılmış dişlerinin arasından.

Rami'nin annesi Veda'ya zoraki gülümsemelerinden birini verdi. "bakarsanız, öyleyiz. Ama eminim yakın bir zamanda tekrar kütüphaneye döneceğiz. Umarım sizinle başka bir zaman karşılaşırız. Rami'nin bundan hoşlanacağını biliyorum."

"Anne," diye inledi Rami yine. Yüzü yanıyordu.

Veda sandalyesinden fırladı. "Seninle gelebilir miyim?"

"Um." Rami'nin annesi kütüphanede etrafına bakındı. Muhtemelen Veda'nın annesini arıyordu. "Ailen için sorun olur mu?"

"Kesinlikle," dedi Veda. "Hemen bir kontrol edeyim."

Veda annesini bulmak için koşarken Rami, "Ona hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim."

Rami'nin annesi saçlarını karıştırdı.

"Anne," dedi Rami tekrar, onun elini iterek.

"Bir şey söylemediğini biliyorum habibi. Yine de müzeye bir arkadaşını getirmen senin için iyi olabilir. Bir süre orada kalabiliriz."

Rami onun yüzünde neler olup bittiğine dair herhangi bir ipucu aradı. "Dr. Hale kim aradı? Sorgulanma sırası sizde mi?"

Annesi başını salladı. Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış vardı. Rami robotları düşünüyormuş gibi yaptı. Ya da kuşları. Muhtemelen öyle olmadığını bilse de.

"İyi haber!" Veda bilgisayarlara doğru hızla geri dönerken seslendi. "Ben de seninle gelebilirim!"

"Harika," dedi Rami'nin annesi. "Annen için sorun olmadığından emin misin?"

"Evet, ona beni daha sonra senin evinden alabileceğini söyledim." Rami Veda'ya bakakaldı. "Bizim eve mi geliyorsun?" Bir arkadaşını ağırlamaya gelmekten uzun zaman olmuştu. "Evet. Sorun olmaz, değil mi?"

Rami'nin annesi gülümsedi. Ve bu zoraki bir gülümseme değildi. "Hiç sorun değil."

14

Yüzen Kıza Bir İsim Verildiği Yer

Rami'nin annesinin sorgusu için geldiklerinde müze kalabalıktı. Halktan kimsenin girmemesi gereken üst kattaki odada kayboldu. Rami ve Veda'yı aşağıda, onlara göz kulak olması gereken Ed'in yanında bıraktı.

Ve tabii ki Theodore yerine çalışan Ed olmalıydı. Rami, Theodore'la nasıl konuşacağından hiçbir zaman emin olamasa da Ed'den çok daha iyiydi. Çünkü Ed, şey, Ed'di.

"Sanata bakmamıza izin var mı?" Veda sordu.

Ed dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi. Ön girişe yakın büyük bir masanın arkasındaki tahta taburede oturuyordu. "Bir şey çalacak mısın?"

Rami okulda öğle yemeği sırasında çok iyi yaptığı bir şeyi yaptı; kibarca gülüyormuş gibi yaptı.

"Hiç komik değil," dedi Ed.

"Oh," dedi Rami. "Şaka yaptığını sanmıştım."

Ed'in alnındaki büyük bir damar belirgin bir şekilde seğirdi. "Tablonun kayıp olmasının bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Rami hemen. "Biz sadece diğer sanata bakmak istiyoruz. Hâlâ burada olan sanata."

"Daha görmedin mi?"

Rami omuz silktili. Yüzen kızı aramak istediğı açıktı. Ama (yine açıkça) bunu Ed'e söyleyebilecek gibi değildi. "Dr. Hale Penelope'de her zaman yeni bir şeyler bulabileceğinizi söylemiyor mu?"

"Evet," diye ekledi Veda. "diyor."

Rami, Veda'nın Dr. Hale'in böyle bir şey söylediğini hiç duymadığından emindi. Hayatında daha önce Dr. Hale ile hiç konuşmamıştı.

Veda kendine güvenini yansıtan bir şekilde ayağını yere vurdu. "Ayrıca, her şeyi görmüş değilim."

Ed dudaklarını büzdü. "Tamam. Siz ikiniz etrafta dolaşabilirsiniz. Ama ben sizi izliyor olacağım." Önünde akan güvenlik kamerası görüntülerini işaret etti. "Her zaman," diye ekledi.

Rami, "Görünüşe göre kameralar yeniden çalışıyor," dedi.

"Kesinlikle öyle. Theodore ve ben bundan emin olduk. Artık komik işler yok."

Rami ona bir selam verdi. Ed kaşlarını çattı. Belki de bu yanlış bir hareketti. Rami özür dilemeyi düşündü ama sonunda hiçbir şey söylememenin daha iyi olacağına karar verdi. Veda'yla birlikte müzenin halka açık bölümüne doğru koşmaya başladı.

"Hiç birini gördün mü?" dedi Rami ve sonra bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark etti.

"Ne?" "Boş ."

"Hayır. Bana birini görüp görmediğimi sormuştun. Sanırım şu anda seni görüyorum, değil mi?"

"Evet." Rami yürümeyi bıraktı. Erik Salonu'ndaydılar. Bütün salonlara meyvelerin isimleri verilmişti. Bunun nedeni müzeye adını veren Penelope L. Brooks'un meyveleri çok sevmesiydi. Bu bilgi müzenin girişindeki küçük gümüş bir levhada yer alıyordu. Çoğu insan bunu okumadı.

Rami bu kitabı en az yüz kez okumuştı.

Bu gerçeği Veda ile paylaştı.

"Ha?" dedi Veda. Başını iki yana salladı. "Zengin insanlar tuhaftır. Ben olsam odalara meyvelerin adını vermezdim."

"Onlara ne isim ?" "Orman kedileri. Tabii ki."

Rami gülümsedi. "Belli ki."

" ama. Jaguar Salonu kulağa epik geliyor. Kimse Jaguar Salonu'ndan bir tablo çalmaya çalışmaz."

Çalınan bir tablodan söz edilince Rami içgüdüsel olarak omzunun üzerinden baktı. Hırsızlık hakkında konuştuklarını kimsenin duymasını istemiyordu. Penelope bugün ziyaretçilerle doluydu. *İsimsiz* kaybolduğundan beri bilet satışları artmıştı. Hem de çok çok.

Rami alçak bir sesle, "Bir teorin olduğunu söylemiştin," dedi.

"Evet," dedi Veda, hiçbir şekilde alçak olarak tanımlanamayacak bir sesle.

"Muhtemelen ... bilirsiniz ... hakkında çok yüksek sesle

konuşmamalıyız." "'Bilirsin' ne demek?"

"Biliyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum. Bilseydim sormazdım."

"Hırsızlık," diye fısıldadı Rami.

"Ah. Benim hatam. Bana teorimi sorduğunuz için bunu anlamış olmalıydım, değil mi?"

"Evet," dedi Rami elinden geldiğince

nazik bir şekilde. "Sanırım müzeden

biriydi."

"Veda!" Rami söyledi. Bu kez sesi biraz daha sivriydi. "Ne?"

"Bu hiç yardımcı olmuyor. Bu yüzden insanlar annem olduğunu düşünüyor."

Ziyaretçiler etraflarında dolanıyor, Penelope'nin balıksırtı ahşap zemini ayaklarının altında gıcırđıyordu. Veda ve Rami kalabalığın arasından geçtiler; buradan başka bir yerde olmak ister gibi görünen çocuklu aileler ve heyecanla dolup taşan çocuklu aileler, yaşlı çiftler ve genç çiftler ve burada olmak için uzun bir mesafe kat etmiş birinin telaşlı ama aynı zamanda memnun bakışına sahip insanlar.

"Ah, pardon. Annen olduğunu sanmıyorum. Ama belki müzede çalışan başka biri?"

Rami bu düşüncenin beyninde dönüp durmasına izin verdi. Ed'den ne kadar hoşlanmasa da, müzede tabloyu gerçekten çalmış olabileceğine inandığı tek bir kişi bile aklına gelmiyordu.

Rami ve Veda köşeyi döndüler. İkisi de içgüdüsel olarak Kiraz Salonu'na doğru yürüyordu. O yöne doğru ilerledikçe kalabalık daha da yoğunlaştı.

"Herkes onu görmek istiyor," dedi

Veda. "Ama göremiyorlar. O artık

yok."

Penelope, müze olmadan önce demiryolu endüstrisinin devleri olan zengin Brooks ailesine ait bir evdi. Viktorya döneminden kalma malikânenin iç kısmının büyük bir bölümü müzeye dönüştürüldüğünde boşaltılmıştı, bu nedenle bir zamanlar ev olduğunu unutmak kolaydı. Cherry Hall'un girişini işaretleyen ahşap çerçeveli kemer, bunu hatırlatan birkaç şeyden biriydi.

Rami sakız çiğneyen bir adamı iterek Cherry Hall'a adım attı. Hava tarçın gibi kokuyordu. Müzede sakız çiğnememek gerekiyordu. Ama bunu denetlemek Ed'in işiydi.

Rami odayı taradı. Kiraz Salonu'nda hiç bu kadar çok insan görmemişti. Yine de buradaki yüzlerin hiçbiri aradığı yüzler değildi.

"Eskiden tam şuradaydı, değil mi?" Veda birçok insanın etrafında toplandığı boş beyaz alanı işaret etti.

Rami başını salladı. İzler hâlâ oradaydı. Tam onları Veda'ya gösterecekti ki bir ses, "Geri döndün," dedi.

Rami döndü. O kızdı. Yüzen kız. "Veda," dedi

Rami. "Onu görüyor musun?"

Veda ona yaklaştı. Etraflarında bedenler itişip kakışıyordu. Herkes boş duvara bakabilmek için itişip kakışıyordu.

"Evet, buradayım. Ne yazık ki başka bir yere gitmeyi başaramadım," dedi kız.

"Ondan mı bahsediyorsun?" Veda söyledi. "Sen de mi onu görüyorsun?"

Rami sordu.

Kız ellerini kalçalarının üzerine koydu. Rami kızın ayaklarına bakmamak için elinden geleni yaptı.

"Biliyor musun, insanların önünde onlar hakkında konuşmak oldukça kaba bir davranış," dedi kız. "Bunu ben burada olmadığım zamanlara saklamalısın. Gerçi işin acı tarafı ben her zaman buradayım."

"Vay canına," dedi Veda. "Neden ayakkabı giymiyorsun? Ve ayağına neler oluyor?"

Kız ayaklarına baktı. Rami de öyle yaptı. değildi. Kız omuz silkti. "Ben böyleyim işte. Süzülüyorum. Bunun oldukça sıra dışı olduğunun farkındayım ama bunun için bir açıklamam yok. Ayakkabısızlığım gelince, bu da başka bir gizem. Şu anda çok sayıda gizem içeriyor gibi görünüyorum."

Veda yüzünü buruşturdu. Ağzı bir karışık açık kaldı.

"Biliyorum," dedi Rami. "Tuhaf, değil mi?"

"Kaba olma Rami," diye fısıldadı Veda ona. Sonra da ekledi: "Onu gören başka biri var mı?"

Kız başını salladı. "Buna cevap verebilirim."

"Peki," dedi Veda kaşlarını çatarak kıza. "O zaman cevap ne?"

Kız başını biraz daha salladı. "Cevabın hayır olduğundan oldukça eminim."

"Sizi neden görebiliyoruz?" Veda sordu.

"Bunun için iyi bir açıklamam yok." Kız yine omuz silkti. Birinin havada süzülürken omuz silkmesini izlemek oldukça tuhaf bir manzaraydı. Rami küçük bir çığlık atacakmış gibi hissetti. Ama yutkundu.

"Belki de birbirimize bağlıyızdır," dedi kız.

"Nasıl bağlantı kuracağız?" Veda sordu.

"Başka bir gizem," dedi kız.

"Onu daha önce gördün mü?" Veda dikkatini Rami ile kız arasında gidip gelmeye devam etti.

"Evet. Bir kez," dedi Rami.

"Bir sürü sorum var," dedi Veda. "Benim de öyle," dedi kız.

Rami'nin de kafasında bir sürü soru vardı. Ama Veda'nın ona bunun çok açık olduğunu söyleyeceğinden emindi. Bu yüzden çenesini kapalı tuttu.

İnsanlar Cherry Hall'a girip çıkmaya devam ediyordu. Rami konuşmaların bazı bölümlerini dinledi.

"*İşte burada,*" derlerdi insanlar.

"*Tablo eskiden orada asılıydı.*"

"*Çalınan tablonun adı ?*" "*Ne? Bu çok garip. Neden bir adı yok?*"

Kulak misafiri olduğu konuşmalardan, Rami kimsenin kendisinin ve Veda'nın, bırakın yüzen bir hayalet kızı, başka biriyle konuştuğunun farkında olmadığından emindi. Gözlerinin önünde olup bitenlere dikkat edemeyecek kadar boş beyaz alana takılmışlardı.

Veda'nın ağzı şaşkınlık ve şoktan bir karış açık kalmıştı. Kıza bakmaya devam etti. Çoğunlukla da ayaklarına. Rami bunu oldukça buluyordu.

"Bu çok çılgınca," dedi Veda. "Kimsiniz siz? Ve neden yüzüyorsun? Ve neden-"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi kız. "Bunların hiçbirine tam olarak anlam veremiyorum."

"Onu tanımadın mı?" Rami sordu.

"O mu?" dedi kız ve Veda aynı anda.

"Üzgünüm ama daha önce tanıştığımızı sanmıyorum. Ancak şu anki durumum göz önüne alındığında, bunu gerçek bir güvenle söyleyemem. Kendi adımları bile bilmediğimi düşünürsek," dedi kız.

"Benim adım Veda," dedi Veda yavaşça. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Veda."

"Ben de memnun oldum." Veda Rami'yi işaret etti. "Bu da Rami. Size kendini tanıttı mı tanıtmadı mı bilmiyorum."

Kız gülümsedi. "Kesinlikle yapmadı."

"Ben de öyle yapacaktım," diye mırıldandı Rami. Veda'yı dürttü.

"Ona baksana." "Ona bakıyorum." Veda kıza el salladı. "Merhaba."

"Merhaba," dedi kız.

"Görmüyor musun?" Rami sordu.

"Neyi gördün?" Hem Veda hem de kız söyledi.

"İkiniz aynı anda konuştuğunuzda gerçekten kafa karıştırıcı oluyor," dedi Rami ve sonra devam etti, "O resimdeki kız."

Veda yüzen kıızı inceledi. Gözlerini kısarak ona baktı. "Vay canına," dedi sonunda.

"Ben neyim?" diye sordu yüzen kız.

"Sen resimdeki kızsın," dedi Veda. "Rami haklı. Elma ağacının altında duran kız."

"Bununla neyi kastettiğinize dair en ufak bir fikrim yok," dedi kız. "Bu odada hiç elma ağacı görmüyorum."

Rami sırt çantasının yanında olmasını diledi. Eğer olsaydı, gazete makalesini çıkarır ve yüzen kıza gösterirdi. Ama Ed sırt çantasını ön girişteki büyük masanın arkasına bıraktırmıştı.

"Kaybolan tabloyu biliyorsun, değil mi?" Veda söyledi.

"Tabii ki. Buralarda herkesin konuştuğu tek konu bu. Dürüst olmak gerekirse bu konuyu dinlemekten çok sıkıldım. Başlarda ilginçti ama-"

"O sensin," diye araya girdi Veda. "Ya da en azından sana tıpatıp benzeyen biri. Yani tablodaki. Resimde sen varsın. Kayıp olan tablodasın."

"Hmm." Kız bunu düşündü. "Bu mantıklı olabilir."

"Bu nasıl mantıklı olabilir ki?" Rami'nin kendi sesinin yüksekliği onu şaşırttı. "Sanırım ..."

Küçük gruplarının dikkatini çektiğinden endişelenerek odayı tekrar taradı. Kalabalığın çoğu hâlâ boş beyaz duvara bakmak için sırada yer kapmaya çalışıyordu. Rami çiziklerle ilgili bir yorum duymak için bekledi. Ama bir yorum duymadı. Sadece insanların teorilerini duydu.

"Kesinlikle içeriden bir işti." *"Öyle olmalı."*

"Kameraları başka kim kapatabilir?"

"Dünya'dan Rami'ye," dedi

Veda. Gözlerini kırptırdı.

"Ah, pardon."

"Bir şeyler söylüyordun. Sanki bir tür aydınlanma yaşamış gibiydin."

"Epiphany," dedi Rami. Yüzen kıza baktı. "Belki de sana böyle seslenmeliyiz. Şimdilik. Gerçek adını bulana kadar."

"Hayır," dedi Veda ve sonra kıza döndü. "O kadar ciddi ve havasız değilsin, değil mi?"

Rami kızın konuşma tarzını düşündü. Resmi ve yumuşak tonunu. Veda'nın değerlendirmesine katılmıyor gibiydi ama çenesini kapalı tuttu.

"Ne olduğumu bilmiyorum." Yüzen ayaklarına baktı. "Keşke en ufak bir fikrim bile olsaydı."

Kızın sesi çok üzgün geliyordu. Rami kısa bir süre, artık hoş karşılanmadığı öğle yemeği masasını düşündü. Cesaretlendirici bir şey söylemek istiyordu ama ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Peki ya Mavi?" Veda söyledi. "Mavi elbisen yüzünden."

Kız dudaklarını birbirine kenetledi ve bu öneri üzerine kafa yordu. "Sanırım bu iyi. Bu bir isim. Bir isim bir başlangıç gibi hissettirir."

Rami hâlâ Epiphany'yi daha çok seviyordu. Ama Mavi de işe yaradı.

"Bu bir isim," dedi Veda ve sonra ekledi, "Gerçek ismini bulana kadar."

15

Kaplumbağamız Sanatçı Olmaya Karar Veriyor

Agatha kadını, kadın onu fark etmeden önce fark etti.

Kaplumbağalar çoğu zaman şeyleri insanlardan önce görürler.

Agatha kadınla ilgili pek çok şey fark etti. Kadının Penelope'nin arkasındaki bahçeye her gün neredeyse aynı saatte geldiğini fark etti. Kadının kimyasallar ve yapay çam gibi koktuğunu ama bu antiseptik kokunun altında güzel bir gül suyu kokusu olduğunu.

Ayrıca kadının ne yazık ki çok düzenli yemek yediğini de fark etti. Bu da öğle yemeğinden geriye hiç kırıntı kalmadığı anlamına geliyordu. Çok lezzetli görünüyordu - salatalık, beyaz peynir ve pide.

Ama en önemlisi, kadının yemeğini bitirdikten sonra resim yaptığını fark etti.

Her zaman on dakika çizdi. Asla daha fazla değil. Asla daha az değil.

Agatha'nın bulunduğu noktadan kadının ne çizdiğini her zaman görmek zordu. Agatha farklı pozisyonlar denedi. Bazen küçük bir bakış atmak için başını eğebiliyordu. Ama çoğunlukla, sadece hayal etmek zorundaydı.

Sonra bir gün, kadın çizimini bitirdikten sonra Agatha'ya doğru döndü. Eskiz defterini uzattı. Ona gösterdi.

"Sensin Agatha," dedi kadın. "İsim olarak buna ne dersin?" "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu kadın.

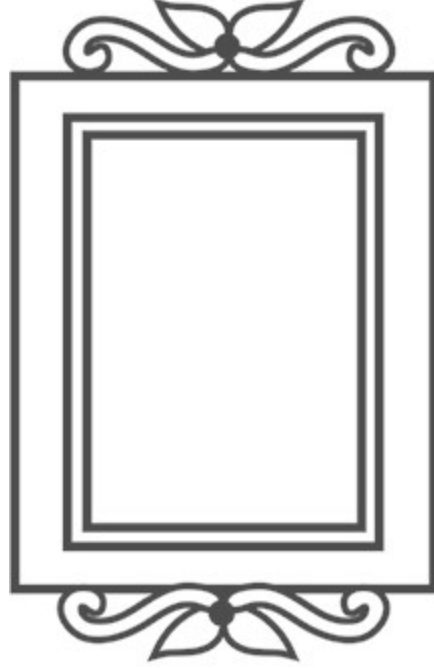
Agatha tabii ki cevap veremedi.

Ama çizime baktı. Onun çizimine.

Ve baktıkça tarif edilemez bir duyguyla doldu. Görülme hissi.

Bu duyguyu yakalamak istedi. Onu başka bir varlığa vermek istedi.

Resim yapmak istedi.

16

İsimsiz'in Yaratılışı

Bir zamanlar ailesinin bahçesindeki elma ağaçlarının altında çizimler yapan kız büyüdü ve ailesinin bahçesindeki elma ağaçlarının altında çizimler yapan genç bir kadın oldu.

Ama artık elma bahçesinden ayrılma vakti gelmişti. Aradığı o başka şeyi aramaya gitme zamanı gelmişti.

Ayrılmadan önce, bir zamanlar eskizini gösterdiği çocuğa bir resim verdi. Bu onun tamamen bitirdiği ilk resmiydi.

Bir zamanlar eskizini gösterdiği çocuk şimdi genç bir adamdı.

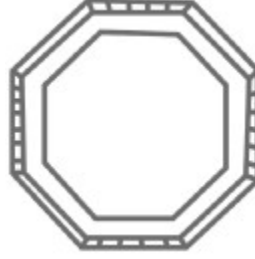
Onun resmi anlayacağını biliyordu. Ona göstermeye çalıştığı şeyi göreceğini biliyordu.

"adı ne?" diye sordu. "Bir adı yok."

Hafifçe gülümsedi. "Şimdilik *isimsiz*. Anladım."

"Anlayacağını biliyordum," dedi.

Anlaşılmak eşsiz bir duygudur. Görülmek. Bağlanmak. Tüm dünyadaki en iyi duygudur.

17

Bir Plan Oluşmaya Başladı

"Neden başka kimsenin Mavi'yi goremediğini düşünüyorsun?" Veda Rami'ye sordu. Elinde *Maple Lake Ledger*'ın bir kopyasıyla yatak odasının zeminine yayılmıştı.

İsimsiz'ın yeniden basılmış resmine bakıyordu. Rami onun kendi beynini kontrol ettiğini, resimde gördüklerini Mavi hakkında hatırladıklarıyla karşılaştırdığını biliyordu.

Biliyordu nk Mavi'yi ilk kez gördükten sonra o da aynı şeyi yapmıştı.

Rami yatağının yanında yere oturdu. "Hiçbir fikrim yok."

"Sanırım haklısın. Mavi muhtemelen *İsimsiz* alındıktan hemen sonra müzede ortaya ıktı. Onun orada olmasının hırsızlıkla bir ilgisi var," dedi Veda. "Babam her şeyin bir düzeni olduğunu söyler. Sadece onu aramanız gerekir. Peki buradaki düzen ne? Neyi gözden kaçırıyoruz? Belki de H. F. Bottemtow'u tanıyordu? Sence bu mu?"

"Baba" kelimesi Veda'nın dilinden zahmetsizce döküldü. Fotoğraftaki bıyıklı adamı düşündü. Bu kelimeyi bu kadar kolay söylemenin nasıl bir şey olduğunu merak etti.

Rami'nin annesinin sürpriz kuş resimlerinden biri duvarda asılıydı. Ona baktı. Bir an için kuşu bulamadı. Ama birkaç kez göz kırptıktan sonra kanatları tekrar bulabildi.

Veda dirseklerini yukarı kaldırdı. "Sadece söyleyebilir ?"

"Söyle ne-"

Veda onun sözünü kesti. "O bir hayalet. O bir hayalet, değil mi?"

Rami'nin içine bir ürperti yayıldı. Kollarını ovuşturdu. "Bilmiyorum."

"O bir hayalet olmalı." Veda bir parmağını kaldırdı. "Onu herkes göremez." Bir parmağını daha kaldırdı. "Ve ikincisi, o yüzüyor." Bir parmağını daha kaldırdı. "Ve son olarak, biraz ürkütücü."

"Ürkütücü olup olmadığını bilmiyorum." Onun yüzen ayaklarını düşündü. "Sanırım biraz ürkütücü."

"O bir hayalet," dedi Veda tekrar.

"Demek ki ölmüş," dedi Rami yavaşça. Kelimeler, özellikle de sonuncusu, Rami'nin ağzında yanlışı bir tat bırakmıştı. Blue'yu o kadar iyi tanımıyordu. Ama onun ölmüş olduğunu düşünmek hoşuna gitmiyordu.

"Tanrım. Bu biraz sert oldu, değil mi?"

"Yani, hayalet olmak için ölü olmak şart değil mi?" Veda bunu düşünerek başını öne eğdi. "Sanırım haklısın." "Evet. Sanırım öyleyim."

Veda *İsimsiz*'in fotoğrafına tekrar baktı. "Kim olduğunu bulmamız gerek H. F. Bottemtow resim yapıyordu. Muhtemelen Blue da o?" "Evet."

"Yani, H. F. Bottemtow'un uzun zaman önce resmettiği ölü kişiyi mi arıyoruz?"

"Evet," dedi Rami tekrar.

"Ve kimse bu kızın kim olduğunu bilmiyor mu?" "Evet," dedi Rami bir kez daha.

Veda gazeteyi kaldırdı. "Bu makaleler bize yeterince bilgi vermiyor. H. F. Bottemtow."

Rami iç çekti. "Kimse onun hakkında pek bir şey bilmiyor."

"Ama o ölmedi. Yani Mavi o olamaz, değil mi? En azından bir kişiyi eledik. Geriye sadece yedi nokta sekiz milyar kaldı." Veda gazeteyi işaret etti. "Burada Evergreen Pines'ta yaşadığı yazıyor. Onu ziyarete gitmeliyiz."

Rami başını salladı. "Birçok insan bunu çoktan denedi. Evergreen Pines kimsenin girmesine izin vermiyor. H. F. Bottemtow kimseyle konuşmak istemiyor."

Veda kaşlarını kaldırdı. "Belki de tabloyu çaldığı içindir?"

"Bundan şüpheliyim. Neden kendi tablosunu çalsın ki?"

Veda kendini oturur pozisyona çekti. "Bilmiyorum. Bir şey yaptıktan sonra artık onun sana ait olmaması muhtemelen tuhaftır. Onu geri istemeyi anlayabilirim. Bunu bir düşün."

Rami bunu düşündü. Bir şey yapmanın korkunç göründüğünü düşündü. Kendini bu şekilde ortaya koymak. Yaptığı şeyi geri istemeyi hayal edebileceğini tahmin ediyordu, ama ilk etapta onu vermeyi hayal bile edemezdi.

"Evergreen Pines'a gitmeliyiz," dedi Veda.

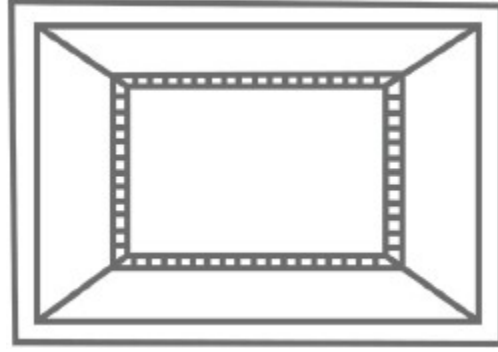
"Ama onlar-"

"Evet, evet. Kimsenin girmesine izin vermediklerini biliyorum. Ama gizlice girmeliyiz.

içer

i." "Nasıl?"

Veda gülümsedi. "Bir şeyler bulabileceğimize eminim."

18

Yalanlar ve Daha Fazla Yalan

Rami yalan söyleme konusunda yetenekli değildi. Yine de yalan söylemek için pek bir nedeni olmamıştı.

"Veda'yı görmeye gidiyorum," dedi annesine.

Bu yalan değildi. Ama yine de içini sıkılan bir sünger gibi hissetmesine neden oluyordu. Altıncı sınıfa başladığından beri annesinden giderek daha fazla şey saklamaya başlamıştı. Ama bu seferki oldukça büyüktü.

Annesi bir şeylerin ters gittiğini fark etmemiş gibiydi. Etrafta koşuşturuyor, işe gitmek için hazırlanıyordu. Eskiden ekibinde yer alan iki kişi kayıp tabloyla ilgili tantana yüzünden işten ayrılmıştı. Annesinin bu gelişmeye üzüldüğü belliydi.

"Sanki şüpheli bir durum varmış gibi görünüyor," dedi. "Ki öyle bir şey olmadı."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi Rami. "Hey, Veda'yı görmeye gidiyorum," diye tekrar denedi. İçini sıkıyan his daha da arttı.

"Veda?" dedi annesi, eğilip onu alnından öperek. "Bu harika, habibi. Daha fazla takılmanız çok güzel. Annesi de orada olacak, değil mi?"

Rami'nin boğazı kurumuştı. Başını salladı. Sesine güvenmiyordu.

"Orada başka biri olacak mı? Mesela Matty? Onu bir süredir görmedim."
Rami başını salladı.

Annesi ona bir bakış attı. Daha fazla soru soracağından endişelenmişti. Ama onun yerine, "Penelope'ye gitmeden önce seni onun evine bırakabilirim" dedi.

Rami'nin içi tekrar sıkıştı. "Uh," diye öksürdü. "Kütüphanede mi buluşuyoruz?" Bunu bir açıklama olarak söylemişti. Ama bir soru gibi çıktı.

Annesi büyük boy mavi mücevher rengi giydi. "Harika. Hadi kütüphaneye gidelim."

Rami kütüphaneye yürürken nefesini tuttu. Tamam, bu tam olarak doğru değil. Çünkü bu fiziksel olarak imkansız olurdu. Ama yol boyunca nefesini tutuyormuş gibi *hissetti*.

"Hey, Rami," dedi Veda. Tıpkı söylediği gibi kütüphanenin önünde duruyordu. Sırt çantası ve sarı örgü bir şapka takıyordu.

"Merhaba Veda," dedi Rami'nin annesi. "Şapkana bayıldım. Annen mi yaptı

Bu
mu Veda'nın yüzü güldü. "Evet, öyle yaptı."

"Rami'nin annesi şapkanın tepesindeki kürke hayran kaldı. "Bayıldım!"

"Teşekkür ederim."

"örgü örmeyi nereden öğrendiğini biliyor musun?" Rami'nin annesi şapkayı biraz daha inceledi. "Harika bir işçiliği var."

"Hindistan'dan buraya ilk taşındığında başlamış. İlk geldiğinde çok yalnızdı ve arkadaş edinmenin bir yolu olarak başladığını söyledi ama şimdi çok seviyor çünkü her zaman elleriyle bir şeyler yapmak istiyor." Veda bu noktayı göstermek için kendi ellerini havada çırpı.

Rami'nin annesi gülümsedi. "Bu çok mantıklı. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Buraya ilk geldiğinizde zor olabilir ve biraz yalnızlık çekebilirsiniz "

Annesi sözünü kesti. Rami onun yüzünü aradı. Bulduğu fotoğrafta nasıl görüldüğünü, kollarının bıyıklı adamın boynuna nasıl dolandığını düşündü. O zaman da yalnız mıydı, yoksa bu sonradan mı olmuştu?

Annesi sanki bir hayali bir kenara atar gibi başını salladı. "Neyse, annenden bahsetmişken, o burada mı? Onunla hemen konuşabilir miyim? Rami'yi ne zaman almam gerektiği konusunda ona danışmak istiyorum."

Veda ayaklarını sürüyerek yürüdü. Zar zor fark ediliyordu ama Rami fark etti. Tekrar nefesini tuttu.

"Şu anda banyoda Aditi'ye yardım ediyor. Ama Rami'yi almaya hazır olduğunda seni arayabileceğimizi söyledi. Bu işe yarar mı?" Veda gülümsemesini daha da genişletti.

Rami bu yanıtın işe yaramayacağını biliyordu. Bu, onu işe sürükleyen annesiydi. Evlerinde yalnız kalmasına asla izin vermeyen. Her zaman güvenliği için endişelenen biri. Mümkün değildi-

"Kulağa mükemmel geliyor." Rami'nin annesi ona sıkıca sarıldı. "İyi eğlenceler.

İşten sonra aramanızı bekleyeceğim."

Annesi kütüphaneden güvenli bir mesafeye ulaştığında, Rami hayatının en büyük nefesini verdi.

"Böyle bir şeyin olmasına imkân yok," dedi.

Veda hâlâ gülümsüyordu. " işte." Saatine baktı. Sarı yıldızlarla desenli parlak mor plastik bir bilekliği vardı. "Otobüs on dakika içinde kalkıyor. Acele etmeliyiz."

Koşmaya başladı ve Rami de onu takip etti.

"Buna inanamıyorum," dedi tekrar, onun yanında koşarken. Elbette çok heyecanlanmıştı. Ama aynı zamanda annesinde bir şeyler olduğuna dair içini kemiren bir his de vardı. Bir şeyler farklıydı. Ve bu iyi bir şey değildi.

Bunu çok uzun süre düşünmemeye çalıştı.

"Bu işin kolay kısmıydı. Şimdi macera başlıyor," dedi Veda.

O anda otobüs kaldırımı yanaştı. Kapıları gıcırtılı bir vınlamayla açıldı. Veda kendinden emin adımlarla basamakları çıktı. Cebinden bir kart çıkardı ve okuttu. "O benimle," dedi otobüs şoförüne ve Rami için tekrar okuttu.

Rami, kendisine el sallayan şoföre göz kırptı. Veda'nın arkasında yürürken parmak uçlarına basma isteğiyle savaştı. Her an birinin atlayıp onu yakalayacağından, yakalayacağından emindi - onu ne yaparken yakalayacaklarından emin değildi. Burada olmak mı? Annesine günü nerede geçireceği konusunda yalan söylerken mi?

Derin bir nefes aldı. Otobüs bayat patates kızartması gibi kokuyordu. Bu da açıklanamaz bir şekilde Rami'nin acıkmasına neden oldu. Ama sonra annesinin onun bu otobüste olduğundan haberi olmadığını hatırladı ve patates kızartması isteği kayboldu.

Yan yana iki koltuk bulduklarında Veda, "Sakinleşmen gerek," dedi. "Neredeyse titriyorsun. Derin bir nefes al."

Rami etrafına bakındı. Kimse arkasına bakmıyordu. "Annen nerede olduğunu sanıyor?"

"Seninle."

"Hayır, demek
istediğim-"

"Senin evinde," devam etti Veda.

Rami terlediğini hissedebiliyordu. Birkaç derin nefes daha aldı. "Ve annem benim-"

"Benim evimde. Tıpkı planladığımız gibi. Bu stres yapmamaya çalış. ol, dostum." Veda muzaffer bir edayla sırttı. Sırt çantasından bir yığın kâğıt çıkardı. Sonra da parlak turuncu bir fosforlu kalem çıkardı.

"Arkadaşım" deyince Rami kendini gülümserken buldu. Ve sakinleşti. Çok değil. Ama bu bir başlangıçtı.

"Bu ne?" diye sordu, sırt çantasından çıkardığı şeye bakarak. "Araştırma. Dün gece ne bulduğuma inanamayacaksınız."

Otobüsün pencerelerinin dışından caddeler geçiyordu. Maple Lake'in kendilerine ait kısmından gittikçe uzaklaşıyorlardı. Müzeden, kütüphaneden, fırından ve kasabanın adını gölden uzaklaşıp mısır tarlalarına, elma bahçelerine ve uçsuz bucaksız açık araziye doğru ilerliyorlardı.

Ve Evergreen Pines.

Rami pencereden dışarı baktığında, bir tarlanın kenarında yalnız bir kaz gördü. Diğer bütün kazlar karşı tarafta toplanmıştı. Yalnız kazın kendi başına dolaşmasını izledi. Gözlerini kırıştırdı ve Rami bir an için hareket etmediği hissine kapıldı. Sadece etrafındaki dünya hareket ediyordu.

Veda omzuna dokundu. "Beni duydun mu?" Onun bakışlarını pencereden dışarıya doğru takip etti. "Bekle. Ne görüyorsun?"

Yutkundu. Paylaşması gerekip gerekmediğinden emin değildi. Ama derin bir nefes aldı ve paylaşmaya karar verdi. "Hiçbir şey. Sadece dünya. Sanki hareket ediyor ve ben Bilmiyorum. Değil miyim?"

Veda yüzünü buruşturarak şaşkın bir ifade takındı. Rami'nin yüzü sıcacıktı. Söylediği sözleri geri alabilmeyi diledi. Henry ve Matty ile başını belaya sokan da bu tür şeylerdi. Ona tuhaf olduğunu söylemişlerdi.

Dilini ısırdı.

Ama sonra Veda'nın yüzü gevşedi ve gülümsedi. "Evet, bazen ben de böyle hissediyorum."

Yüzündeki sıcaklık devam ediyordu ama gülümsedi. "Öyle mi?"

"Evet, öyle. Ama hey," dedi Veda. Ona doğru yaklaştı. "Dün gece iyi şeyler bulduğumu söylüyordum. Penelope hakkında bulabildiğim her makalenin çıktısını aldım. Çünkü bilmediğimiz bazı isimler bulup bulamayacağımızı anlamaya çalışıyordum."

Rami pencereden Veda'ya döndü. "Bilmediğimiz isimler mi?"

"Evet. Penelope'de çalışan insanlardan. Böylece bazı şüpheliler bulabiliriz. Ana teorimi hatırlıyor musun?"

Omuz silkti. Veda teorilerle doluydu. Hangisinin asıl teori olduğundan pek emin değildi. "Mavi bir hayalet mi?"

Veda ayaklarını önüne doğru tekmeledi. "Hayır. Bu bir teori, evet. Ama ana teori değil."

Gördün mü? Hepsini takip etmek zor oldu.

"Bunlardan en önemlisi tabloyu çalan kişinin müzede çalışıyor olması ya da çalışmış olması." Rami araya girmeden Veda hafifçe omzuna dokundu. "Ve ne söyleyeceğini biliyorum. Bu yüzden, kayıtlara geçmesi için tekrar söylüyorum, kesinlikle annenin yaptığını düşünmüyorum. Yine de onu tamamen göz ardı edemeyiz. Çünkü bu özensiz bir dedektiflik olur."

Rami'nin milyarlarca sorusu vardı. Ama Veda'yla işlerin genellikle böyle yürüdüğünü fark ediyordu. Veda'yla konuşmak bazen hortumdan su içmek gibi bir şeydi; her şey çok hızlı, tam gaz geliyordu.

Ama sıçrama bölgesinde olmanın oldukça güzel olduğunu fark ediyordu.

"Ve sen sormadan söyleyeyim," diye devam etti Veda, "Bir Zamanlar *Soğuk Bir Gece*'yi dinlediğim için dedektiflik hakkında çok şey biliyorum." Yine sırt çantasını karıştırdı. Bu kez bir tablet çıkardı. Rami onu biraz kıskandı. Onun kendine ait bir cihazı yoktu.

"Bu podcast'i hiç dinlediniz mi? Alex Vincenzo tarafından anlatılıyor. Eskiden dedektif olarak çalışmış ve şimdi yıllar öncesine ait çözülmemiş davaları derinlemesine inceliyor. Alex'ten bir sürü şey öğrendim. Ayrıca geceleri uykuya dalmama da yardımcı oluyor. Kulağa garip gelebilir ama dışarıda birilerinin suçları çözdüğünü bilmenin rahatlatıcı bir yanı var. Ama Alex'i boş ver. Müzede kimin çalıştığını bulmamız gerek. Ve eskiden müzede kimin çalıştığını. Ve kimin bir nedeni olabilir."

Tableti çantasına geri itti. Rami, indirdiği herhangi bir oyun olup olmadığını sorma dürtüsüne direndi. Doğru zaman gibi görünmüyordu.

"Bir dakika. mu konuşuyorum?"

"Ne?" Rami söyledi. "Hayır. Sen-"

"Çünkü ailem ve diğer insanlar bazen bana çok konuştuğumu söylüyorlar. Yetişkinlerin 'çok' dediği gibi olabileceğimi biliyorum."

Rami ne söyleyeceğinden pek emin değildi. Ama onu anladığını bilmesini istiyordu. Her zaman bir şekilde yanlış hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğini. Sol ayağa giyilen sağ ayakkabı gibi.

"Sen konuş-"

"Biliyorum," dedi çabucak.

"Şunu söylemeye çalışıyordum. Doğru miktarda konuştuğunu söylemek istedim." Nefesini tuttu.

Veda gülümsedi.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Rami.

"Harika," dedi Veda.

Birkaç saniye sonra ekledi, "Yani, tabii ki. Değil mi?" "Evet,"

dedi Rami biraz gülümseyerek. "Belli ki."

Otobüs gıcırdayarak durdu. Birkaç kişi inmek için ayağa kalktı.

"Henüz bizim durağımız değil," diye onayladı Veda. "Bu arada, şu anda en büyük şüphelimiz Dr. Hale."

Rami'nin beyninde bir alarm zili çaldı. "Bekle. Ne?" Gözlerini kısarak ona baktı ve kaşlarını birleştirdi. "Dr. Hale kendi müzesinden çalmaz."

"Yoksa yapar mıydı?" Veda fosforlu kalemını kucağında dengelediği çok sayıdaki kâğıttan birine vurdu. "Burada, katılımı artırmak için işe alındığı yazıyor. Ve ikimiz de biliyoruz ki tablo kaybolana kadar kimse Penelope'ye gitmiyordu."

"Bazı insanlar gidiyordu," diye mırıldandı Rami.

Veda'nın dudakları sempatik bir şekilde seğirdi. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Geçen gün oraya gittiğimizde ne kadar kalabalık olduğunu gördün mü?"

"Evet, ama Dr. Hale'in bunu yapacağını sanmıyorum. Müzeyi çok fazla önemsiyor."

Veda başını salladı. "Onun bir nedeni var, Rami. Bu önemli bir şey. İnsanlar sebepsiz yere suç işlemezler. Alex Vincenzo bana bunu öğretti. Sebebi bulursan, suçluyu da bulursun."

"Eminim başka amaçları olan insanlar da vardır. Peki ya tabloyu para için satmak isteyen biri?"

"Evet. Bu iyi bir teori. Ama müzede kimin paraya bu kadar ihtiyacı var ki?"

Aklına annesinin yüzü geldi. Hayır. Olmaz. Mümkün değil. "Bilmiyorum," dedi.

"Şunları bir okuyalım. Bakalım aklına gelen bir isim var mı?" Veda ona bir yığın kâğıt uzattı.

Bir süre okudular. Yan yana. Rami ara sıra göz ucuyla bakıyordu. Veda'nın annesinden şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyordu. sanmıyordu. Ayrıca, annesinin paraya herkesten daha çok ihtiyacı olması gerekmiyordu. Çok fazla paraları yoktu. Ama iyilerdi. Öyle değiller miydi?

Zaten tanıdığı insanların isimlerini gözden geçirdi. Mary Louise ve Tony - ikisi de dün temizlik ekibinden ayrılmıştı. Terry ve Shelly, hâlâ temizlik ekibinde çalışıyorlardı. Ed ve Theodore. Dr. Hale ve asistanı Maribeth.

Sonra tanımadığı isimleri taramaya devam etti. Bir zamanlar müzede çalışmış ama artık orada çalışmayan insanlar. İsimlerin çoğu gözünün önünden geçti. Bir isim, yanına bir yüz ya da kişilik koyamadığınız zaman pek bir şey ifade etmez.

Ama sonra durdu.

Tanıdığı bir isim vardı. Francesca Harding. "Veda," diye fısıldadı Rami.

Veda cevap vermedi. Eğilmiş, bastığı tüm makaleleri titizlikle gözden geçiriyordu.

"Veda," dedi Rami, bu kez biraz daha yüksek sesle. "Ne?"

"Bir şey buldum. Bir isim. Bir anlamı var mı bilmiyorum ama bakın, Bayan Harding eskiden Penelope'de çalışıyormuş. Bunu biliyor muydunuz?"

Bayan Harding onların üçüncü sınıf öğretmeni idi. Rami onu gerçekten sevmişti. Teneffüslerden sonra onlara yüksek sesle kitap okur ve sınıfını büyük boynuzlu baykuş posterleriyle süslerdi.

"Hmm." Veda Rami'nin işaret ettiği şeyi görebilmek için boynunu bükte. "Sanırım bu ilginç. Ama tabloyu onun çaldığını düşünmek için bir neden yok, değil mi?"

Rami biraz söndü. Bir ismi tanıdığı için o kadar heyecanlanmıştı ki, kısa bir an için ne aradığını unutmuştu. "Hayır, ama Bayan Harding'in Penelope'de çalıştığından hiç bahsetmemesi biraz garip değil mi? Onun sınıfında olduğumuz süre boyunca?"

Bayan Harding'in yüzünü hayal etti. Kısa siyah saçları ve hayvan desenli çorapları. Bir sanat hırsızına benzemiyordu, ama sanat hırsızları

Sanat hırsızları gibi mi?

"Bu biraz garip," diye itiraf etti Veda. "Ama ben yine de Dr. Hale'in nedeninin daha güçlü olduğunu düşünüyorum."

"Peki ya Ed?" Rami sordu. "Ed kim?"

"Güvenlik . Ya da Theodore'a ne dersin?"

Veda burnunu kırıstırdı. "Güvenlik görevlilerine neden bu kadar takıntılısın?"

Rami oturduğu yerde kıpırdandı. "Bilmiyorum. Sanırım bir tablonun nasıl çalınacağını anlayacak tiplere benziyorlar?"

"SebeP, Rami." Veda dokunuldu onu fosforlu kalem
tekrar. "Unutma, güdü."

Ed bir nedeni olabilecek birine benziyordu. Belki Theodore'un da. Rami'nin sadece bunun ne olduğunu bulması gerekiyordu.

19

Kaplumbağamız Bir Hayalperest

İnsanlar kaplumbağaların rüya görmediğini düşünebilir, ama yanılıyorlar.

Ya da en azından Agatha hakkında yanılıyorlardı. Agatha hayallerle dolu bir kaplumbağaydı.

Her zaman rüya görüp görmediğinden ya da Penelope'nin etrafında bu kadar çok zaman geçirerek rüya görmeyi öğrenip öğrenmediğinden emin değildi.

Ama kesin olarak bildiği şey, sanata olan ilgisinin Penelope'nin bahçesinde yaşadığı o özel ve spesifik etkileşimle alevlendiği idi.

Agatha bugün uyandığında bir rüya görmüştü. Sanatla ilgili bir rüya.

Bu rüyada, müzeden tabloyla birlikte çıktığını gördüğü kişinin resmini çiziyordu. Çizim yaparken bir şey fark etti.

Bu kişiyi daha önce görmüştü.

Müzede.

Hatırlaması bir anını almıştı. Ama artık biliyordu. Rüyasında çözmüştü.

Tabloyu kimin çaldığını çok iyi biliyordu.

20

Kılık Değiştirme ve Görünmezlik

Evergreen Pines otobüs durağından dört blok ötedeydi. Veda'nın hakkını yemeyelim, tam olarak haritasını çıkarmıştı.

Ama dört blokluk yürüyüşe başlamadan önce Veda antasından Rami'ye bir şapka uzattı. Deniz mavisiydi ve üstünde pırıltılı bir ponpon vardı.

"Bununla ne yapmam gerekiyor?" "Giy.

Tabii ki."

"Teşekkürler, ama ben iyiyim. şapkaya ihtiyacım yok. Dışarısı o kadar soğuk bile değil."

Sanki bir işaretmiş gibi esen rüzgâr Rami'nin kulaklarını ştt. Dışlerini sıktı ve titremeyi reddetti.

Veda gülerek başını salladı. "Seni sıcak tutmak için değil. Seni gizlemek için. Planı hatırlıyor musun?"

Rami şapkayı elinde evirip çevirdi. İplik yumuşaktı. Üşüyen kulaklarını düşündü. "Bunun bir kılık değiştirme olduğunu sanmıyorum."

"Daha önce hiç parlak deniz mavisini bir şapka takmış mıydın?" "Hayır."

"Aynen yle. şunu."

Rami isteksizce . İplik kafasında daha da yumuşak hissettirdi. Ve soğuk kulaklarına çok iyi geldi. Vay canına. O tam olarak heyecanlanmadı

ışılıtlı bir şapka takıyordu ama dürüst olmak gerekirse şapkayı çıkarmak için de acelesi yoktu.

Evergreen Pines'a doğru yürürlerken Rami, "Bunun hâlâ kılık değiştirme olarak nitelendirilebileceğini sanmıyorum. Ayrıca, taktığın şapkayı her zaman takıyorsun."

"Bilmiyorum."

"Seni daha önce giyerken görmüştüm."

Veda olduğu durdu. Sırt çantasını çıkardı ve fermuarını açtı.

Sarı şapkasını eflatun bir şapkayla değiştirdikten sonra ona gülümsedi.

"Bir sürü şapkan var," dedi.

Başını salladı. "Bir sürü, bir sürü, bir sürü."

"Hâlâ bu şapkaların bir kılık değiştirme aracı olarak işe yaradığını düşünmüyorum. Yine de kafamda iyi hissettiriyor."

"Tabii ki yle. Annem sadece en iyi ipliği kullanır."

"Hey, Veda?"

"yle mi?"

"İnsanların senin çok konuştuğunu söylediğini söylemiştin." Rami yutkundu ama devam etti. "Sence neden ... ?"

"Ah," dedi Veda. "Arkadaşlarım bunu söylediğinde, sanırım benden rahatsız olduklarını söylüyorlar. Ailem söylediğinde de, sanırım bana yanlış şeyleri nemsemiğimi söylemenin başka bir yolu. Sanki annem ve babam sadece iyi notlar almamı istiyorlarmış gibi."

"yada yada nedir?"

Sırıttı. "Bilirsin işte, niversite, doktor olmak, falan ." "Nasıl bir şey olduğunu bilirim."

"Annen senin de mi doktor olmanı istiyor?"

Rami başını salladı. "Sadece diğer insanların olmanı istediği kişi olmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Eski arkadaşlarını mı kastediyorsun?"

Rami dilini ısırđı. İçinde buz gibi ve sivri bir şeyin kıvrıldığını hissedebiliyordu, bir tereddüt. Korku. Bu konuyu kimseyle konuşmamıştı.

Veda konuşmaya devam etti. "Onlar için endişelenme. Ben de yada yada yada hakkında endişelenmeyeceğim. Ya da endişelenmemeye çalışacağım. Nasıl olsa bir dedektif olacağım. *nl* bir dedektif."

Rami'nin söylemek istediği çok şey vardı ama tek yapabildiği "Tamam" demek oldu.

Veda yine de gülümsedi. Bu da ona anlaşıldığını hissettirdi.

Kısa süre sonra kendilerini Evergreen Pines'in önünde buldular. Sadece bir bina değil, birçok bina vardı. Apartman dairesine benzeyen bağımsız küçük binalar vardı. Yosun kaplı bir gölet vardı. Ve hatta tenis kortları bile vardı. Tüm binalar, muhtemelen bir zamanlar iyimser bir şekilde krem rengi olarak tanımlanan, şimdi ise daha doğru bir şekilde kirle beyaz olarak tanımlanabilecek bir beyaz tonundaydı.

"Ah," dedi Veda. "Zor kısmın içeri girmek olduğunu sanıyordum. Nereye gideceğimi bulmak olduğunu fark etmemiştim."

Rami uzakta, diğerlerinden daha büyük görünen bir bina gördü. "Orayı deneyelim."

"İçeri girdiğimizde ne söylemeliyiz?" Veda sordu. "H.

F. Bottemtow'u görmeye geldiğimizi mi?"

Veda ona bön bön baktı. Mavi'yi ilk gördüğünde de aynı ifadeyi takınmıştı. Ve Mavi'nin yüzen ayaklarını.

Rami biraz gülümseyerek, "Şaka yapıyorum," dedi. Herhangi bir şaka yapmaya kalkışmayalı uzun zaman olmuştu.

"Ah. Doğru. Bunu biliyordum. Ama gerçekten, ne yapmalıyız?"

"Emin değilim. Belki içeri girdiğimizde bizi fark etmezler bile?" "Rami," dedi Veda. "Bizi kesinlikle fark edecekler."

Her gün Veda'nın öğle yemeği masasında nasıl oturduğunu düşündü. Nasıl tamamen sessiz kaldığını. Kimse onunla konuşma zahmetine girmiyordu. Ama bu görünmezlik dalga geçilmekten daha iyiydi.

"Çoğu insan beni fark etmiyor," dedi ve hemen ardından yere baktı. Bunu söylediğine inanamıyordu. Hem de yüksek sesle.

"Dostum, insanlar seni fark ediyor," dedi Veda.

Önceki buz gibi his içinde büyüdü ve öğle yemeğindeki o korkunç günü hatırlamaktan kendini alamadı. İstemese de. Henry ve Matty'nin onu herkesin önünde küçük düşürdükleri gün.

Elinde yemek tepsisiyle her zamanki masalarına doğru yürüdüğünü gördü. Henry ve Matty'nin başlarını sallayarak oturmasına izin vermediklerini gördü. Başta sadece şaka yaptıklarını sanmıştı. Gülmeye çalışmıştı. En çok o kısmı hatırlamak canını yakmıştı.

Elleri titredi ve geri geri giderek yanlışlıkla başka bir masaya çarptı. Tepsisinin kontrolünü kaybetti, çikolatalı süt kot pantolonuna sıçradı. Yapışkan soğuk sıvı çoraplarına damlamıştı. Tepsi yere çarparken takırdadı ve tüm kafeteryada yankılandı. Herkesin gözlerinin onun üzerinde olduğu sessizlik, ardından uğultulu kahkahalar.

"Rami." Veda elini yüzünün önünde sallayarak onu geri getirdi. "Bu doğru. Haydi, şimdi."

Rami omuz silkti. Yere bakmaya devam etti.

"Hayır, gerçekten," dedi Veda. "İnsanlar seni fark ediyor. Bunu kötü anlamda söylemiyorum. Ama iyi anlamda."

Rami cesaretini toplayıp onun gözlerinin içine baktı. "Gerçekten mi?" "Evet. Ve bu bana bir fikir verdi."

"O da ne?"

Gülümsedi. "Görünmez olmak."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Daha geniş gülümsedi. "Hayır. Ben ciddiylim. Hadi deneyelim."

21

Beklenmedik Ziyaretçiler

Ne yazık ki, binanın içine adım attıkları anda kesinlikle fark edildiler. Görünmezlik buraya kadarmış. Onları masanın arkasındaki bir kadın karşıladı.

"Güzel şapkalar," dedi kadın. "Bu renkleri gerçekten beğendim. Bunları sizin için büyükanneniz mi yaptı?"

"Annem," diye yanıtladı Veda.

"Oh," dedi kadın. "Ne güzel. Şimdi kimi görmeye geldiniz?" "Susan," dedi Veda ve Rami nefesini tuttu. Ne olduğunu bilmiyordu.

Veda yapıyordu.

"Susan Abraham mı, Susan Boyd mu, yoksa Susan

Gidwitzt mi?" "Susan Boyd," dedi Veda.

"Hangi odada biliyor musun?"

"Emin değilim. Bana söyleyebilir misiniz?" Veda tatlı tatlı gülümsedi.

Kadın başını kaldırıp Veda'ya baktı. Gözleri kısılmıştı. "Durun bir dakika. Siz ikiniz Susan'ı nereden tanıyorsunuz?"

"Yok," dedi Veda. Tatlı gülümsemesi genişledi. O kadar şekerliydi ki neredeyse Rami'nin dişi ağrıyacaktı. "Buraya gönüllü olarak geldik. Bizi okulumuz gönderdi. Yaşlılarla vakit geçirmenin önemli olduğunu söylediler. Bayan Susan Boyd'a hikaye okumak için buradayız."

Veda sırt çantasının fermuarını açtı. Tabletini çıkardı. "Bize Bayan Susan Boyd'un gizemleri sevdiği söylendi. Ve yüksek sesle okunmaya hazır bir sürü gizemli öykü indirdik."

"Aman Tanrım," dedi masanın arkasındaki kadın. "Ne kadar sevimli ve tatlı çocuklarsınız. Susan'ı 23 numaralı odada bulacaksınız. Bu koridordan aşağı inin ve sağa dönün, sonra sola ve sonra tekrar sağa. Anladınız mı?"

"," dedi Veda.

Rami kadına gülümsemeye çalıştı. Ama gülümsemesinin pek tatlı görünmediğini biliyordu. Sadece gergindi.

Koridorun sonuna geldiklerinde Rami, "Susan için geldiğimizi söylemeyi nereden bildin?" diye fısıldadı.

"Pek çok yaşlı kadının adı Susan."

Rami bunu düşündü.

"Gördün mü? Ben Dedektif Alex Vincenzo gibiyim. Ayaklarımın üzerinde düşünebiliyorum," dedi Veda.

"Susan'a gerçekten kitap mı okuyacağız?" Rami sordu.

"Tabii ki hayır! Ayrıca, tabletimden asla kitap okumam. Tabletım podcast'ler içindir. Gerçek kitapları okumayı tercih ederim. Ya siz? Ellerimde nasıl hissettirdiklerini seviyorum."

"Doğru," dedi Rami. "Tamam, bunların hepsi harika, ama şimdi ne yapacağız? Eğer Susan'a kitap okumayacaksak-"

"H. F. Bottemtow'un odasını bulacağız!" Veda "Tabii ki" dedi ve ekledi.

Veda koridorda yürümeye devam etti. Rami de onu takip etti. Veda farklı odalara baktı. Rami'nin kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Bir tür güvenlik görevlisinin dışarı fırlamak üzere olduğundan emindi. Güvenlik görevlisinin tıpkı Ed'e benzediğini hayal etti, çünkü o tanıdığı bir güvenlik görevlisiydi. Bunun hayal gücünün bir hatası olup olmadığını merak etti.

Rami, "Bu binada olup olmadığını bile bilmiyoruz," dedi.

Veda omuz silkti. Sırt çantasının askılarını çekti. "Etrafa bakmaktan zarar gelmez. Eğer burada değilse en azından bu binayı eleyebiliriz."

Böylece ikisi birlikte koridorları keşfe çıktılar. Rami ilk başta önünden geçtikleri odanın H. F. Bottemtow'a ait olup olmadığını nasıl anlayacaklarından emin değildi ama kısa süre içinde odanın sahibinin adının kapının üzerindeki beyaz tahtada yazılı olduğunu fark ettiler.

"Candy Mauve," diye yüksek sesle okudu Veda. "Sence ilk adı Candy mi yoksa soyadı mı?"

"Hiçbir fikrim yok," diyordu Rami onu gördüğünde. Koridorun ortasında durdu.

"," dedi Veda.

Rami eliyle işaret etti. Veda onun işaretini takip etti. Veda'nın ağzı, Rami'nin çok iyi tanımaya başladığı o açıklığa düştü.

Koridorun köşesinde Dr. Hale duruyordu.

Ve yalnız değildi. Asistanı Maribeth hemen yanındaydı.

Veda Rami'nin kolunu tuttu ve onu koridorda gözden uzak bir yere çekti.

"Onun burada ne işi var?" Rami fısıldadı.

"Muhtemelen izlerini kapatıyordur," dedi Veda.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana söyledim, tabloyu çaldı. Ve şimdi burada muhtemelen H. F. Bottemtow'u suçlamaya çalışıyor."

"Asla olmaz." Rami başını iki yana salladı. Dr. Hale'i parlak kahverengi mokasen ayakkabılarıyla hayal etti. Altın kedi gözü gözlüklerini düşündü. "Tabloyu onun çaldığını sanmıyorum."

"O zaman neden burada olsun ki?" Veda söyledi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Rami. Ama hırsızın Dr. Hale olduğunu kabul etmeye hazır değildi. "Sence bu H. F. Bottemtow'un odasının bu tarafta olduğu anlamına mı geliyor? Muhtemelen buraya onu görmeye gelmiştir, değil mi?"

Veda başını salladı. "İyi düşünmüşsün. Aramaya devam edelim."

Veda ve Rami yavaşça ve usulca koridordan aşağı süzüldüler. Beyaz tahtalardaki isimleri okumaya devam ettiler. Sonunda aradıkları beyaz tahtayı buldular: H. F. Bottemtow.

H. F. Bottemtow yazmaması dışında.

Hannah Frances Bottemtow yazıyordu.

"Ah, Rami," dedi Veda başını kapı aralığından içeri uzattıktan sonra.

"Ne?" dedi Rami. Veda'nın ona H. F. Bottemtow'un orada olmadığını söylemesini bekledi. Ya da çok kızgın görüldüğünü. Ya da belki, sadece belki, tablonun odanın duvarında asılı olduğunu.

Tüm bu potansiyel olasılıklar başını döndürüyordu.

"H. F. Bottemtow uyanık görünmüyor," dedi Veda sessizce.

Rami yutkundu. "Ne?"

"Bak." Veda hafifçe araladığı kapıya doğru işaret etti.

Derin bir nefes alan Rami başını kapı aralığına doğru uzattı. Oda sessizdi. Bir yatak ve boş bir uzanma koltuğu vardı.

grinin çirkin bir tonu. Yatağın üzerinde küçük, yaşlı bir kadın vardı. Veda'nın bildirdiği gibi, bu kadın uyuyor görünüyordu. Sadece bu da değil, bu kadın bir solunum tüpüne bağlıydı. Yatağın yanındaki monitörden bir dizi bip sesi geliyordu.

Rami koridora geri atladı.

"Anlamıyorum," dedi Rami. "H. F. Bottemtow bir kaza mı geçirdi? Birinin ona zarar verdiğini mi düşünüyorsun?"

Veda'nın gözleri büyüdü. "Belki de tabloyu çalan kişi?"

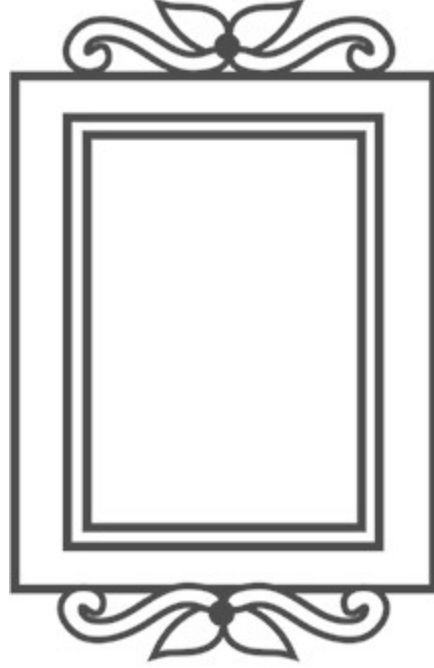
"Belki," diye fısıldadı Rami, aynı anda Veda'ya ait olmayan bir ses, "Rami," dedi.

Tamamen hareketsiz kalırsa gerçekten görünmez umarak dondu kaldı. Ama işe yaramadı.

"Rami," diye tekrarladı ses. "Sen misin?"

O sesi tanıyordu. Çok iyi bir eğitim almışa benzeyen bir sestti bu.

Rami'nin içini sıkan his büyük bir şekilde geri gelmişti. Yavaşça arkasını döndü. "Dr. Hale," dedi.

22

İçinde Yakalandıkları

Dr. Hale çizgili bir pantolon giymişti. Ayağında parlak kahverengi mokasen ayakkabıları vardı. Kıvırcık gri saçları düzgün bir topuzla tutturulmuştu. Dr. Hale sakin görünüyordu. Sakinliğin de ötesinde. Ama yanındaki asistanı Maribeth daha gergin bir duruş sergiliyordu.

"Vay canına, vay canına. Bu sizsiniz," dedi Dr. Hale. "Bu ne sürpriz." Gözleri Veda'ya döndü. "Peki bu kim?"

Rami ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama söylememeyi tercih ederdi.

"Ben Veda," dedi Veda.

Rami sesini bularak, "Evet, bu Veda," diye araya girdi. "Arkadaşım."

Dr. Hale dişlerinin çoğunu gösterecek şekilde gülümsedi. Küçük hançerlere benziyorlardı, keskin ve hazırıldılar. "Ah. Ne güzel. Peki siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz? Önünde bulunduğunuz odadan bir şey çıkarmalı mıyım?"

Rami omzunun üzerinden baktı. Tam önünde duruyorlardı H. F. Bottemtow'un odası. Bunu inkâr etmenin hiçbir yolu yoktu. "Buraya-" Veda başladı.

"Ona ne olduğunu biliyor musun?" Rami kararlı ve net bir sesle konuştu. Doğruca Dr. Hale'e baktı -kendisini ve yüzündeki bakılırsa onu da şaşırtmıştı. Veda da şaşkın görünüyordu, bu da Rami'ye yeni bir tür güven verdi. Omuzlarını geriye çekti.

Dr. Hale ağırlığını sol ayağından sağ ayağına kaydırды. Rami onun elindeki deri evrak çantasını fark etti. İçine *İsimsiz*'i sığdıracak kadar büyük olduğunu sanmıyordu. Ama belki de öyleydi. Veda haklı olabilir miydi?

"O hasta," dedi Dr. Hale ve ses tonunda belirgin bir sertlik vardı. Bu Rami'ye sanki biri bileğine vurmuş gibi hissettirdi. "Bir süredir komada. Ama bu herkesin bildiği bir şey değil."

"Resim kaybolmadan önce komada mıydı?" Veda sordu. "Bu gizli bir bilgi," diye araya girdi Maribeth. Veda'nın düğmeleriyle oynadı. yün hırkası. Gergin duruşu her saniye daha da gergin görünüyordu.

"Teşekkür ederim Maribeth," dedi Dr. Hale. "Maribeth haklı. Bilgiler gizli. Ama ikinizin de bu davayla yakından ilgilendiğiniz çok açık. Bunu takdir ediyorum." Gözlüklerinin arkasından gözleri kısıldı. "Davayı bu kadar ilgi çekici bulmanızın özel bir nedeni var mı?"

Veda ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Seninle aynı sebepten tabii ki."

Dr. Hale keskin bir kahkaha attı. "Oh, bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Bildiğiniz gibi, tablonun çalındığı kurumdan ben sorumluyum. Bu bana-"

"Sebep," dedi Veda.

"Veda!" Rami tısladı. "Bunu söyleyemezsin."

"O haklı. Bunu gerçekten söylememelisin," dedi Maribeth. Hırkasının düğmeleriyle oynamayı bıraktı ve uzun, ince bir parmağıyla Veda'yı işaret etti.

Veda cevap olarak Dr. Hale'i işaret etti. "Resim o çantanın içinde mi?"

Dr. Hale yine güldü. Maribeth de onu yankıladı ama onun gülüşü daha az inandırıcıydı. Dr. Hale, "Bu konuda iyi huylu olmaya çalışıyorum," dedi. Kadın

dikkatini Rami'ye çevirdi. "Senden hep hoşlandım. Tatlı anneni de sevdim. Çok nazik ve takdire şayan bir iş ahlakı var. Ama bunun iyi görünmediğini anlamalısın. Senin burada olman. Özellikle de sen ve annen müzedeyken tablo kaybolmuşken."

"Başka insanlar da oradaydı," dedi Veda. "Sen de dahil."

Dr. Hale kaşlarını kaldırdı. "Aslında hırsızlık sırasında müzede değildim. Bu kamuoyuna açıklanmamış bir bilgi, ancak bu bilgiyi şimdi sizinle paylaşmaktan mutluluk duyuyorum."

Rami şaşırması görünmemeye çalıştı. "Dr. Hale," diye başladı.

"Biliyorum, Rami. Tüm bunlar çok talihsiz." Evrak çantasını Maribeth'e verdi ve sonra ellerinin tozunu aldı. "Her ne kadar bu sohbetten keyif almış olsam da, burada buluşmak hiçbirimiz için iyi bir görüntü değil. Özellikle de bu kapının önünde."

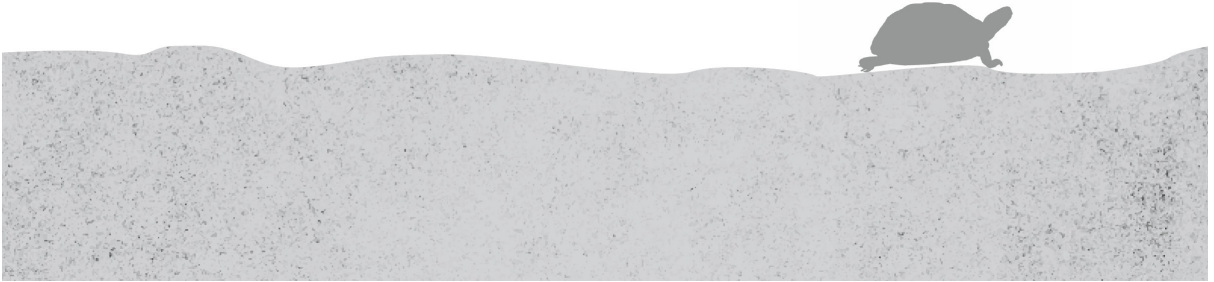
Veda bir şeyler mırıldandı. Rami tam olarak çözememişti ama hoş bir şey olmadığından emindi. Onu dürttü.

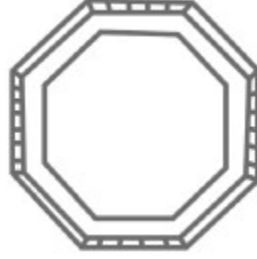
"Bunu yapmak bana ne kadar acı verse de, annenizi aramak zorundayım. Burada olduğunuzu bilmediğini tahmin ediyorum, doğru mu?" Dr. Hale'in gözleri Rami'ye .

"Bunu yapmana gerek yok," diye inledi Veda. "ama."

"Lütfen, Dr. Hale," diye ekledi Rami.

Ama Dr. Hale cep telefonunu çoktan kulağına dayamıştı ve Rami başının belaya girmek üzere olduğunu biliyordu.

23

Bir Dünya Sorun

Bir dünya bela, yetersiz bir ifade oldu.

Rami'nin annesi öfkeden deliye dönmüştü. Dr. Hale, Rami'nin Penelope'ye gelmesini şimdilik yasaklamakla kalmamış, aynı zamanda Rami'nin annesini de geçici izne çıkarmıştı. Dr. Hale, Rami'nin davranışlarının tüm ailenin üzerinde bir şüphe perdesi oluşturduğunu söyledi.

"Dr. Hale'in orada olması *onu* şüpheli göstermez mi?" Rami itiraz etti.

"Rami," diye cevap verdi annesi, adı bir uyarıydı. "Bu işe ihtiyacım var. Sen

Bunu biliyorum. Aklından ne geçiyordu?"

Şakaklarını ovuşturdu. "Biliyorum, özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Sadece yardım etmeye çalışıyorduk."

Annesinin gözlerinde bir şeylerin titrediğini gördü. Ama sonra tekrar kızgın olmaya başladılar.

"Biliyor musunuz, polis bugün başka bir şey daha keşfetti," dedi annesi.

Rami'nin gözleri büyüdü ve ilgiyle öne doğru eğildi. Veda'nın burada olmasını diledi. "Ne?"

"Sadece kameralar kapatılmakla kalmadı, video görüntüleri de montajlandı. Görüntüler silindi."

Rami bunu değerlendirdi. "Ama neden? Neden sadece bazı şeyleri silip diğer görüntüleri bırakıyor ve sonra da kameraları tamamen kapatıyorsunuz?"

"Bilmiyorum," dedi annesi. "Ama bu hiç iyi değil. Kamerada görülen son kişi ben olduğuma göre, görüntüleri düzeltmek için oraya gitmiş olabilirim."

"Dr. Hale gerçekten sen olduğunu düşünemez."

Annesi iç çekti. Gözlerinin altındaki koyu halkaları fark etti ve içinde suçluluk duygusu kabardı. Onu iyileştirmek istiyordu. Fotoğraftaki gibi gülümsemesini sağlayabilmek istiyordu.

"Ne düşündüğünü bilmiyorum ama bugünkü gösterin hiç yardımcı olmadı. Akıllı olmamız gerekiyor, Rami."

Kanepeye uzandı. Dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. "Biliyorum."

"mi?" diye dürttü annesi. "Anne."

"Rami."

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Rami olası fikirleri gözden geçirdi. Veda'nın Dr. Hale konusunda haklı olduğunu düşünmüyordu. Ama kesinlikle garip bir şeyler oluyordu. Peki H. F. Bottemtow'a ne olmuştu? Biri ona zarar mı vermişti?

Oturma odasının duvarında sürpriz bir kuş resmi asılıydı. Annesinin şimdiye kadar yaptığı en büyük tabloydu. Ona baktı.

"Anne," dedi tekrar.

"Rami," diye cevap verdi.

Ona pek çok şey sormak istiyordu. Ona dava hakkında daha fazla şey sormak istiyordu. Ona altıncı sınıfın şu ana kadar nasıl berbat geçtiğini anlatmak istiyordu. Ona bulduğu fotoğraftaki bıyıklı adam hakkında sorular sormak istiyordu.

Ama kelimeleri bulamadı.

Onun yerine "Kuşları neden saklıyorsun?" diye sordu. "Ne?" dedi kadın.

"Resimlerinizde kuşları neden saklıyorsunuz? Onları bulmayı zorlaştırmak gibi mi?"

"Ah." Kadın hafifçe gülümsedi ve gülümsemesini gören adam odanın bulutlu atmosferinden bir güneş ışığı kırılmış gibi hissetti. "Bunu onları saklamak olarak düşünmüyorum. Onları bulman için oraya yerleştirdim. Sürpriz bir hediye gibi. Keşfetmen için bir sır. Sonunda kanadı ya da pençeyi bulduğunda hissettiğin o duyguyu biliyor musun?"

Rami başını salladı.

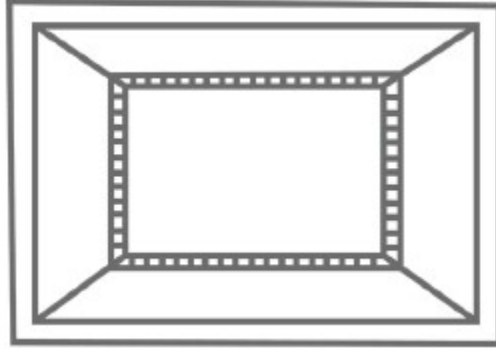
"İşte bu. Bir şey bulmuş olmanın verdiği o harika his? Sanat bununla ilgilidir. Bu bağlantıyı kurmak. Birinden sizin gördüğünüzü görmesini ve en iyi durumda belki de yeni bir şey bulmasını istiyorsunuz."

"Hmm." Rami bunu düşündü. "Ne demek istediğini gerçekten anladığımı sanmıyorum."

Annesi eğildi ve saçlarını karıştırdı. "Evet, öyle." Başının tepesini öptü. "Bugün olanlar yüzünden hâlâ kızgıyım, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi.

Birlikte kanepeye oturdular. Resimdeki kuşu bulmaya çalışmaya geri döndü.

24

Telefon alıyor

Annesinin hâlâ kızgın olduğunu biliyordu, bu yüzden ertesı gün öğleden sonra kapısını alıp Veda'nın telefonda olduğunu haber verdiğinde şaşırdı.

Bu yıl ilk kez biri onu aramıştı. Keşke daha iyi koşullar altında olsaydı da daha fazla heyecan duyabilseydi. Veda annesinin telefonunu aramıştı - Rami'nin kendi telefonu yoktu.

"Rami?" diye seslendi annesi. "Geliyor musun?"

Rami yatağından sıçradı ve oturma odasına yöneldi. Annesinden telefonu aldı.

"Merhaba," dedi.

"Senin de benim kadar başın belada mı?"

"Muhtemelen daha fazla. Annem geçici izne çıkarıldı."

Veda'nın telefonda nefes verdiğini duydu. "Eyvah. Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"İyi bir şey değil."

"Dostum,
üzgünüm."

Nefes verme sırası Rami'deydi. "Benim de. Ama bu senin hatan değil. Muhtemelen yapmamalıydık-"

"Hayır," diye araya girdi Veda. "Alınma ama. Ama işte burada yanılıyorsun. Doğru yoldaydık. Yani, doğru *yoldaydık*. Ve açıkçası Dr. Hale konusunda haklıyım."

Rami omzunun üzerinden baktı. Annesinin orada olmasını bekliyordu. Ama değildi. Mutfaktan gelen yağda cızırdayan soğan ve sumak kokusundan annesinin yemek pişirdiğini anladı. Üzgün olduğunda bazen böyle yapardı. Telefonu kulağına yaklaştırdı.

"Um, öyle olup olmadığını bilmiyorum," dedi sonunda. "Orada olması makul görünüyor-"

"Hadi ama Rami," diye araya girdi Veda. "Garip bir şeyler oluyor. Kesinlikle H. F. Bottemtow'u kurcalamamızı istemedi. Sence H. F. Bottemtow'a zarar veren o mu?"

Rami uzun bir süre durakladı.

"Rami?" Veda söyledi.

"Evet. Buradayım. Sadece düşünüyorum. Dr. Hale neden H. F. Bottemtow'a zarar versin ki?"

"Çünkü H. F. Bottemtow gerçeği biliyordu! Dr. Hale'in tabloyu çaldığını."

"Uh," dedi Rami. Mutfaktan gelen kokular güçlendikçe midesi gurulduyordu. Böyle bir zamanda aç olmak garip hissettiriyordu. Ama elinde değildi. Çok güzel kokuyordu. "Bu gerçekten iz bırakır mı bilmiyorum."

Veda diliyle bir tıkırtı sesi çıkardı. "Tamam, tamam. Belki de parçalar tam olarak böyle bir araya gelmiyor. Ama Dr. Hale'de bir şeyler var. Bundan eminiz. O da bizim bunu bildiğimizi biliyor. Bu yüzden bizi engellemeye çalışıyor."

Rami iç çekti. "Bizi engellemekte oldukça etkili oldu. Artık Penelope'ye gidemeyiz gibi görünüyor. Bu gerçekten kötü bir haber çünkü Blue ile tekrar konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

Veda, "Blue'yla tekrar konuşmamız gerekiyor," diye kabul etti.

"Ama yapamayız. Çünkü Blue Penelope'de. Ve benim Penelope'ye girmeme izin yok. Ed ya da Theodore'un ön kapıdan geçmemize izin vermesine imkân yok."

"Bu yüzden ön kapıdan girmeyeceğiz. Gizlice gireceğiz. Bu gece saat 10'da orada buluşalım."

"Veda! Aklını mı kaçırdın sen? Penelope'ye gizlice giremeyiz. Alarmlar var ve ..." Rami güvenliğin nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyordu.

Sistem çalışıyordu ama karmaşık olduğunu varsayıyordu. "Ayrıca, saat 10'da mı? Dairemden nasıl çıkacağım? Annemin seninle telefonda konuşmama izin verdiğine inanamıyorum. O asla-"

"Rami, bunu hemen yapmalıyız. Bugün Perşembe. Bahar tatili neredeyse bitmek üzere."

Bir an için bunu dūřındı. "Bahar tatilinin neredeyse bitmek üzere olmasının en bđyđk sorunumuz olduğunu sanmıyorum."

"En bđyđėđ olmayabilir ama bu bir sorun. Araştırmak için daha az boş zaman. Okula dđndđėđmđzde geri dđnđřđm kulđbđ beni gerçekten meşgul edecek."

"Uh, emin değilim-"

"Rami, orada gđrđřđrđz," dedi Veda. "Saat tam onda." Ve sonra telefonu kapattı.

25

Kaplumbağa Çiziyor

Artık Mavi adını alan kızın kaplumbağanın ne yaptığını anlaması bir an aldı.

"Resim mi çiziyorsun?" Mavi koridorun penceresinden dışarı bakarken fısıldadı.

Kaplumbağa elbette cevap vermedi. Bu gizemli ve tuhaf şeylerle dolu bir hikâye ama insanlarla konuşabilen bir kaplumbağanın olduğu bir hikâye değil.

Kız pencereye doğru yaklaştı. Daha iyi görebilmek için gözlerini zorladı.

Kaplumbağa çizim yapıyordu. Daha doğrusu, kaplumbağa çamurun içinde hareket ediyor ve ayaklarıyla bir taslak oluştuyordu.

Kaplumbağa çizim yapıyor gibi görünüyordu.

"Ne yapıyorsun?" Mavi söyledi. Bu sefer fısıldamadı. Ama kaplumbağa hâlâ cevap vermedi.

Mavi izledi ve izledi. Kaplumbağa oldukça yavaş hareket ediyordu. Ne de olsa o bir kaplumbağaydı.

Ama sonra Mavi kaplumbağanın yarattığı şeyde bir şey gördü.

"Bu yüzü tanıyorum," dedi Mavi.

Koridorda süzölerek Cherry Hall'a geri döndü. Sonra geri döndü ve Cherry Hall'dan dışarı süzölerek koridor penceresine geri döndü. Kaplumbağanın sanat eserine tekrar baktı.

"Seni gördüm," dedi kaplumbağanın çizimine bakarak. O yüzü yakın zamanda gördüğünü biliyordu.

Ama başka bir şey daha vardı. Derinlerde bir yerde, bu yüzün kendisi için önemli olan birine ait olduğunu biliyordu.

Onun için hâlâ önemli olan kişi.

"Kimsin sen?" Mavi söyledi.

Pek çok cevabı olan bir soruydu bu.

26

Bir Soru ve Muhtemelen Bir Cevap

Agatha penceredeki kızın kendisini izlediğini fark etti.

Bu konuda mutluydu.

O kadın ona çizimi gösterdikten sonra Agatha kendi sanatını yapmaya ilgi duymaya başlamıştı. Çamura ve çimenlere çizimler yapmaya başlamıştı. Ama neredeyse hiçbir insan fark etmemişti.

Yine de penceredeki kız fark ediyordu. Agatha bunu anlayabiliyordu.

Penceredeki kızın bir soru sorduğunu da anlayabiliyordu.

Kadının bir zamanlar Agatha için yaptığı çizim bir soru sormuştu.

Ama bir soruyu da yanıtlamıştı.

Agatha, sanatın hem sorulardan hem de cevaplardan oluştuğunu anlamıştı. Agatha çizmeye devam etti.

Bakın, Agatha çizimiyle şunu söylemeye çalışıyordu.

Dikkatini ver.

Unutmayın.

27

Gizlice Çıkmak

Rami, yattıktan sonra attığınız her adımın gün içinde yaptığınız herhangi bir hareketten daha yüksek ses çıkarması gibi bir evren yasası olması gerektiğini düşündü.

Yatak odasından dairesinin arka kapısına kadar sadece birkaç metre vardı ama her iniltili adımda annesinin uyanacağından emindi. Ve her şey bitecekti.

Bunu yaptığıma inanamıyorum, diye düşündü.

Bu çok kötü bir fikir.

Birbiri ardına derin nefesler aldı. Ve terledi. Ama ilerlemeye devam etti, birbiri ardına gıcırdayan adımlar attı.

Sonunda kapıya ulaştığında, tokmağı yavaşça çekti. Vınladı. Nefesini tuttu. Bekledi. Annesi gelmedi.

Kapıdan çıktı, kapıyı kapattı ve sırtını kapıya yasladı. Derin nefes aldı.

Dışarıdaki merdiven boşluğundan aşağı sürünerek, olabildiğince hızlı hareket etti.

Bunu ben yapıyorum, diye düşündü. Gerçekten gizlice kaçıyorum.

İyi gidiyordu. Harika gidiyordu. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Ama en alt basamağa ulaştığında, bir sonraki dönüşü çok geniş aldı ve çöp konteynerine çarptı.

"Oof," dedi.

Ama sonra çöplükten sürüklenen başıboş bir kâğıt parçasını fark etti.

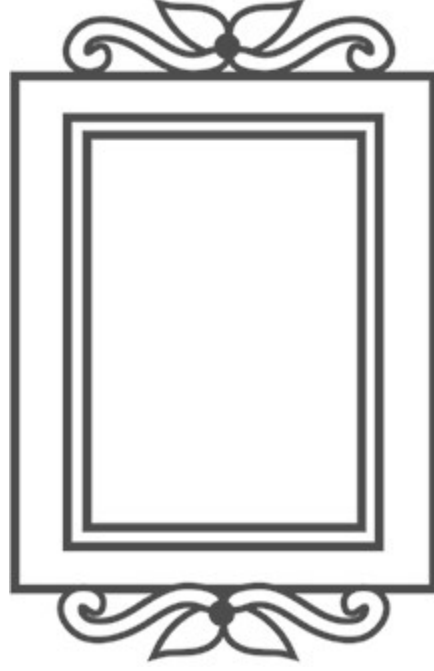
Bir makbuzdu.

Eğildi ve kâğıdı aldı. Tam öp kutusuna geri atacaktı ki en üstteki yazıyı gördü.

Evergreen Pines Kafeteryası.

Apartmanında yaşayan biri kısa süre önce Evergreen Pines'a gitmişti. Bir şişe su, bir paket patates cipsi ve bir çikolata almışlardı.

Nefesini tuttu. Olasılıkları düşündü. Birçok olasılık olduğunu biliyordu ama aklına gelen tek bir olasılık vardı.

28

Karanlık

Rami geldiğinde Veda'nın söylediği ilk şey "İnternette insanlar gizli bir geçit olduğunu söylüyor" oldu.

Rami ise onu zar zor duyuyordu. Penelope'ye doğru yürürken kalp atışlarını kulaklarında duymuştu.

Faturayı ceketinin cebine sokmuştu. Buruşmuş bir el bombası gibi orada duruyordu.

Evergreen Pines'ı kim ziyaret etmişti?

İlk aklına gelen Theodore oldu. Ya da en azından Theodore olmasını istedi. Olabileceği diğer kişiyi düşünmek istemedi. Zihninde canlandırmaya devam ettiği kişi.

Cebinden makbuzu çıkardı. Üzerindeki zaman damgasını görünce yüreği ağzına geldi. O zamanlar annesi çalışmıyordu ama Theodore çalışıyordu.

Kimse yokluğunu fark etmeden Evergreen Pines'ı ziyaret etmekte özgür olacaktı.

Yutkundu. Annesi olamazdı, değil mi?

Evergreen Pines'ı ziyaret ettiyse, H. F. Bottemtow'un bu kadar hasta olduğunu biliyor muydu? Ve daha da kötüsü, H. F. Bottemtow'un kötü durumuyla bir ilgisi var mıydı?

Mümkün değil. Cevap hiçbir şekilde olmamalıydı. Ama bir ses Rami'yi rahatsız etmeye devam ediyordu.

Annesini düşündü. Sanatı seven annesini. Kendini sanatla çevrelemeyi seçen. Her zaman onu arayan.

Ama Penelope'yi ziyaret eden neredeyse hiç kimse onu fark etmedi. Onun, sanatın tadını çıkarabilmelerinin bir parçası olduğunu . Güzel bir yerde güzel şeyler görebilmelerinin nedeni.

Kendi kalp atışlarının sesi daha da arttı.

"Rami!" Veda söyledi. Fısıldamaya bile zahmet etmedi. "Ne dediğimi duydun mu? Sanırım müzeye giden gizli bir geçit var."

Rami parmaklarını buruşuk kâğıdın üzerinde gezdirdi. Bir seçim yapması gerektiğini biliyordu. Bunu Veda'ya gösterirse geri dönüşü olmayacaktı. O da annesinden şüphelenmeye başlayacaktı.

"Veda," dedi yavaşça.

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?" "Ne?"

"Gizli geçit."

"Veda, gizli bir geçit olduğunu sanmıyorum." Gözlerini Penelope'ye dikti. Karanlıkta daha büyük görünüyordu. Eski bir ev gibi değil de, daha çok bir kurum gibi. Karanlıkta her şeyi daha büyük gösteren şeyin ne olduğunu merak etti. Daha heybetli.

Karanlık her şeyi farklı görmenizi sağladı mı? Bazen gözünüzün önündekini görmek en zoru muydu?

"Burası gerçekten eski bir ev. Bu nedenle-"

Rami onun sözünü kesti. "Eğer gizli bir geçit varsa, evi müzeye dönüştürdüklerinde ondan kurtulduklarını düşünmüyor musun?"

Rüzgâr esti ve Rami titredi. Paltosunu hatırladığı için memnundu. Başlangıçta hâlâ pijamalarıyla olduğu gerçeğini gizlemek için giymiş olsa bile. Neredeyse üstünü değiştirecekti ama sonra giymeyi düşündü.

Pijamaları, annesinin onu gizlice kaçmayı başaramadan yakalaması ihtimaline karşı iyi bir siperdi.

Ama şimdi pijamalarının içindeydi. Yasadışı olarak bir sanat müzesine girmek üzereydi. Bu da muhtemelen hapse girmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Pijamalarıyla hapse atılmanın bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğuna karar veremiyordu. Belirli bir rahatlık derecesi vardı, ama aynı zamanda büyük bir potansiyel utanç dozu da vardı.

"Bence her eski evin sırları vardır. Ve biz sadece Penelope'ninkini çözmeliyiz."

Veda binanın yan tarafında volta atıyordu. Rami de onu takip etti. Arka bahçeye doğru ilerlediler. Rami arka bahçeyi her zaman sevmiştir. Huzurlu bir yerdi. Yaz aylarında annesi çalışırken o da bazen burada oturup kitap okurdu.

Veda omzunu tuttuğunda, yaz mevsimindeki bahçeyi düşünüyor, yüzüne vuran ılık güneş ışığını ve huzur hissini hayal ediyordu.

"Rami!" dedi.

Titremeye geri döndü. Yazın sıcaklığı ve sakinliğiyle ilgili hayalleri yok olmuştu. "Ne?"

Pencereyi işaret etti. "Bak! Bu Mavi!"

Rami gözlerini kısarak pencereye bakarken Veda el salladı. Karanlık bir şekil seçebiliyordu. Birkaç kez gözlerini kırptırdı ve figürün yüzü daha iyi görüldü. Veda haklıydı. Mavi pencerenin yanında duruyordu. Daha doğrusu, havada süzülüyordu.

Rami yine titredi.

"Bizi duyabiliyor musun?" Veda pencereden bağırdı.

"Veda," diye fısıldadı Rami güçlkle.

"Ne?"

"Bence bu kadar yüksek sesle konuşmamalıyız. Birileri bizi duyabilir."

Veda bahçenin her tarafına bakıyormuş gibi yaptı. "Burada kimse yok. Mavi dışında. Konuşmak istediğimiz kişi de o, değil mi?" Sonra Veda gözlerini yere dikti. "Çok gürültücü olduğumu düşünüyorsun."

"Hayır," dedi Rami yumuşak bir sesle. "Neden bağırdığını anlıyorum ama kameralar olabilir. Ya da başka bir şey? Kaydediliyor olabilir miyiz?"

Veda kaşlarını çatı. Örgü şapkasını çekti. Açık pembeydi ve tepesinde gökkuşağı ponponu vardı. Rami bunu daha önce görmemiştir. Annesinin nasıl olup da bu kadar çok şapka öğretildiğini merak etti.

"Hmm," dedi Veda yavaşça. "Eğer kaydediliyorsa, burada geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirebiliriz, değil mi?"

Veda cesurdu. Her zaman yüksek sesle konuşurdu. Bu Rami'de de cesur olma isteği uyandırıyor. Rami bunu ona söylemek istiyordu. Ama nasıl yapacağından emin değildi. Bunun yerine ona gerçeği söylemeye karar verdi.

Rami elini cebine attı ve bir kâğıt parçası çıkardı. "Veda. Şuna bakın."

Veda kağıdı onun elinden aldı. "Nedir bu?" Göz ucuyla baktı. "Bir makbuz mu?"

"Şuna bak," dedi Rami.

"Oh," dedi Veda. "Evergreen Pines'tan. Oradan bir şey mi aldın?"

"Kafeteryadan geliyor," dedi Rami. "Birisini orayı ziyaret etmiş. Bir su, bir paket cips ve bir çikolata almışlar."

"Evet," dedi Veda yavaşça. "Sanırım pek çok insan orayı ziyaret ediyor, değil mi? Aile üyelerini görmek için oradayken yiyecek bir şeyler almak gibi? Ve bir paket cips almanın tuhaf bir tarafı yok. Ya da bir çikolata."

Rami başını salladı. "Anlamıyorsun." "Biliyorum,"

dedi Veda. "Gerçekten anlamıyorum."

"Bu makbuzu çöplüğünde buldum." Veda burnunu kırıştırdı. "Çöp konteynerini mi karıştırdın?"

Rami tekrar başını salladı. "Veda, hayır. I-"

"Oh!" Veda dedi ki. "Bunun annenin Evergreen Pines'ı ziyaret ettiği anlamına geldiğini düşünüyorsun."

"Evet," dedi Rami. Annesinin ona aldığı spor ayakkabılara baktı. Bütün ikramiyelerini harcadığı spor ayakkabılarına. Artık tam olarak uymayanlara. "Bilmiyorum."

Veda yumuşak bir sesle, "Bunun ille de bir anlamı olması gerekmiyor," dedi.

"Sanırım olabilir," dedi Rami. "İşten izinli olduğumu bildiğim bir zamana bile damgalı. O zaman kesinlikle ziyaret etmiş olabilir."

Veda yüksek sesle nefes verdi. "Blue'yla konuşmalıyız. Bunun için buradayız, değil mi?"

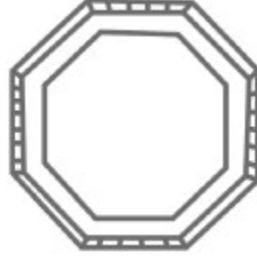
Rami pencereye baktı. Karanlık şekil hâlâ oradaydı. "Nasıl? Muhtemelen camın arkasından bizi duyamayacaktır."

"Benim bir fikrim var."

Rami inledi. "Bana bunun gizli geçitlerle ilgili olduğunu söyleme. Sana söylüyorum, bunların-"

"Hayır," dedi Veda, yüzüne kocaman bir sırıtiş yayılmıştı. "Ama Őuradaki bankı görüyor musun?"

29

Pencereye Ulaştıkları An

Rami avludaki bankı iterken, hapishaneye pijamalarıyla gitmeyi düşünüp duruyordu. Sonunda muhtemelen rahat bir şeyler giymekten mutlu olacağına karar vermişti.

Bankı itmeye devam ederken, "Kesinlikle hapse gireceğiz," diye mırıldandı.

"Sadece bizi yakalarlarsa," dedi Veda neşeyle.

"Nasıl nefes nefese kalmadın?"

"O kadar da büyük bir tezgah değil."

"Çok ağır!" Rami oflaya puflaya nefes alıp verdi.

"Şikâyet etmeyi bırak," dedi Veda. "Ve itmeye devam et."

O da öyle yaptı. Ve sonunda, bankı orijinal yerinden pencerenin altına kadar taşımayı başardılar.

"Şimdi ne olacak?" dedi Rami. "Bankın üzerinde dursak bile boyumuz pencereye yetişecek kadar uzun olmayacak."

Veda'nın geniş sırtışı yeniden ortaya çıktı. Çok esnek bir gülümsemesi vardı. "Biliyorum.

Ama omuzlarına çıkabilirsem yeterince uzun olacağım."

"Ne?" Rami biraz paniğe kapılmıştı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." "Oh, ama. Gençken jimnastik yapmıştım. Kolay olacak.

Yalın

Aşağı. Tabii omuzlarıma çıkmak istemiyorsan?"

Rami seçeneklerini tarttı. İkisi de iyi seçenekler gibi görünmüyordu. Ama aynı zamanda gecenin bir yarısı bir sanat müzesinin önündeydi ve pijamalarıyla donuyordu. Bu gece pek de iyi seçeneklerle dolu bir gece sayılmazdı.

"Tamam. Seni kaldıracam," dedi Rami sonunda. "Ama fazla kıpırdama. Dengemi kaybetmek istemiyorum."

"Tamam, ," dedi Veda. "Ben . Merak etme."

"Endişelenme'nin zıttı nedir? Şu anda ben buyum," dedi Rami ama Veda onu dinlemiyordu. Çoktan Rami'nin sırtına atlamış ve kendini onun omuzlarına kaldırmaya başlamıştı.

"durmaya çalış," dedi Veda.

"Deniyorum." Dengesini korumaya çalışırken dizleri birbirine çarptı. Düşeceğinden emindi.

"Rami."

"Veda," diye cevap

verdi. "Daha çok

çalış, tamam mı?"

"Tamam." Yutkundu ve derin bir nefes aldı. Kendini dengeledi ve sonra onun ayak bileklerini kavradı. Hem onun güvenliği için hem de sinirlerini yatıştırmak için.

"Selam, Mavi!" Veda söyledi.

"Onu görebiliyor musun?" Rami sordu.

"Evet," dedi Veda. "Ama onu duyamıyorum. Cam çok kalın."

"Ugh," dedi Rami. "Bu şekilde daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum." Aşağı bakma hatasını yaptı, bu da onu sinirlendirdi. Ve başı döndü. Biraz yalpaladı.

"Dur . Sanırım bir şey söylüyor. Dudaklarını okumaya çalışıyorum. 'Çizim' mi diyorsun?"

"Ben mi?" Rami söyledi. Alnında ter biriktiğini hissedebiliyordu. Ayak bilekleri bükülmüş, bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Ben 'çizim' demedim."

"Sen değil! Mavi," dedi Veda. "Sanırım 'çizim' diyor."

Rami bunu düşündü. "Sizce makbuzdan bahsediyor olabilir mi?"

"Bundan şüpheliyim. 'Makbuz' kulağa 'çizim' gibi mi geliyor?" "Hayır, ama ..."

"Bekle! Başka bir şey söylüyor," dedi Veda. "'Çamur' mu?"

"'Çamur' mu?" dedi Rami.

"'Çamur,' ve belki 'kaplumbağa.'"

"'Çamur ve belki kaplumbağa'?"

"Hayır, 'çamur' ve 'kaplumbağa' ve 'çizim'."

"Ben de öyle dedim," dedi Rami, dengesini korumaya çalışarak rahatsız bir şekilde kıpırdanırken.

"Belki kaplumbağa' dedin."

"Belki kaplumbağa' dedin!"

"Tamam, tamam," dedi Veda. "Şey, 'çizim', 'çamur' ve 'kaplumbağa' kelimelerinin bir kombinasyonunu söylediğinden oldukça eminim."

"Bu hiç mantıklı değil. 'Makbuz' demediğine emin misin?" "Oldukça eminim. Bu konuda takıntılısın."

Rami bunu düşündü. Belki de makbuza kafayı takmıştı. Ama önemli bir ipucu gibi görünüyordu. "En azından bunu ona sorabilir misin?"

"Denemeye değer sanırım. Bana ver," dedi Veda.

"İkimiz de düşmeden bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Rami! Dene!"

Rami derin bir nefes daha aldı. Cebini karıştırdı ve makbuzu çıkardı. Tekrar sendeledi ama dengesini sağladı. Fişi ona uzattı.

"Evergreen Pines," dediğini duydu Veda. "Bu oradan gelen bir makbuz. Evergreen Pines'ı biliyor musun?"

"Ne bu?" Rami sordu. "Sana cevap mı veriyor?"

"Başını sallıyor," dedi Veda. "Makbuz hakkında hiçbir şey bildiğini sanmıyorum. Avlunun köşesini gösterip 'çizim', 'çamur' ve 'kaplumbağa' deyip duruyor. Herhangi bir yerde kaplumbağa görüyor musun?"

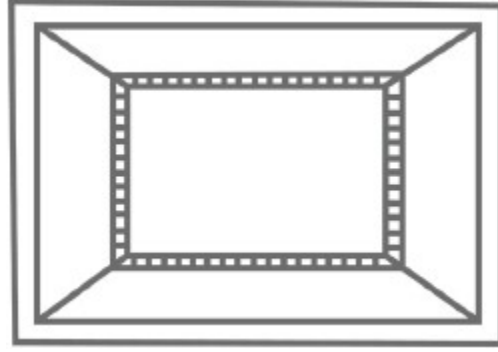
Rami içgüdüsel olarak avlunun köşesine bakmak için döndü. Ama döndüğü anda bir hata yaptığını anladı. Dengesinin değiştiğini hissetti.

Ama düzeltmek için artık çok geçti.

O ve Veda bankın üzerine yuvarlandılar. Dizi sert yüzeye çarptığında bir çığlık .

Ve sonra avlunun projektörleri yandı.

30

Takladan Sonra

Agatha iki çocuğun bankı avlunun diğer tarafına taşınmasını izledi. Çocuğu tanıdı. Sık sık avluya gelirdi.

Ona karşı özel bir sevgisi vardı. Akrabası olduğu için. Kaplumbağalar için insanlar arasındaki ilişki örüntülerini fark etmek çok kolaydır. Onun, kendisini çizen kadınla bağlantılı olduğundan emindi.

Agatha çocukların bankın üzerine çıkmalarını ve kızın oğlanın omuzlarına atlamasını izlerken bunun iyi bir fikir olmadığını anladı. Çok dengesiz görünüyordu. Keşke onları uyarmanın bir yolu olsaydı diye düşündü.

İnsanlar kaplumbağaları meraklı ya da bilge yaratıklar olarak düşünmeyebilir. Meraklı kediler hakkında hikayeler anlatma eğilimindedirler. Bilge baykuşlar.

Ama kaplumbağalar hem meraklı hem de akıllıdır. Ya da en azından Agatha öyleydi.

Avludaki çocuklar penceredeki kızın onlara ne söylediğini çözmeye çalışırken onları dinledi. Kızın gözlerinde Agatha'nın tanıdığı bir şey vardı. Bir soru. Agatha'nın cevaplayabileceğine inandığı bir soru.

Bak, diye düşündü Agatha. Ne çizdiğime bak.

Çocuğun döndüğünü gördü.

Evet, diye düşündü. Şimdi doğru yöne bakıyorsun.

Ama sonra düştüler. Gürültülü
bir çarpışma. Bahçeyi parlak
ışıklar kapladı.

Agatha yuvasının derinliklerine gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama kendine
engel olamadı. Yaptığı şeyi görüp görmeyeceklerini görmek istiyordu.

Buna ihtiyacı vardı.

Oğlan ve kız . Bağışmalar oldu. Ama sonra çocuk onu
gördü.

"Bak," dedi çocuk.

Evet, diye düşündü Agatha. *Bak.*

31

Çamurdaki Resim

Rami kaçması gerektiğini biliyordu.

Birkaç dakika önce karanlık olan bahçe şimdi ışıkla dolmuştu. Bu, burada birinin olduğunu gösteriyordu. Muhafızların, özellikle de Ed'in onları burada bulması hiç iyi olmazdı. Hem de hiç iyi olmazdı.

Ama onu gördüğünde ayakları durdu. Bu bir çizimdi. Belki de. Sanki biri eline bir sopa almış ve çamura kazımış gibiydi. Çizimin bir kısmı ya yağmur ya da ayak izleri yüzünden silinmiş, lekelenmişti. Muhtemelen ikisi de. Ama yine de Rami'nin onu tanımasına yetecek kadar kalıntı vardı.

Çamura çizilmiş olan yüze baktı. O da ona baktı. Gür kaşları gördü. O gür kaşları tanıdı.

"Seni tanıyorum," diye fısıldadı.

"Rami!" Veda bağırdı. "Buradan çıkmamız gerek!"

"Veda-şuna bakmalısın."

Veda tereddüt etti. Çıkışa yakındı. Ama onu bırakmadı. Döndü ve adamın durduğu yere doğru yürüdü, boynunu bükmüş, çamura bakıyordu.

"Burada bir resim var. Birisi bir yüz çizmiş."

Veda onun yanında duruyordu. Hızlı hızlı nefes alıyordu. "Tamam, çamurun içindeki çizimi bulduk. Ama kaplumbağa nerede?" dedi Veda. Etraflarındaki hava nemli ve soğuktu. İnsanın kemiklerini ürperten türden.

Rami kaplumbağa konusunda emin değildi. Ama hem gülebileceğini hem de ağlayabileceğini hissetti. Ne kadar üşüdüğünü hissederek ağlıyordu. Yakalanacaklarından ne kadar emindi. Başlarına geleceğini bildiği onca beladan.

Ve gülmek. Çamurdaki bu resim yüzünden gülmek. Ve onun kim olduğunu nasıl bildiğini. Kimin ya da neden çizdiğini anlamasa bile.

Ayrıca, muhtemelen pijamalarıyla hapse girecekti.

Bir ses çıkardı. Gülmekle ağlamak arasında bir yerdeydi. "Bu bir yüz mü?" Veda gözlerini kısarak çamura bakıyordu.

Rami kafasının içinde bir saatin tik taklarını duyabiliyordu. Bir şeylerin olmak üzere olduğunu biliyordu. Bir geri sayım vardı. Sadece henüz ne olduğunu bilmiyordu.

"Evet, öyle. Ve kimin yüzü olduğunu biliyorum."

Veda ona bakmaya devam etti. "Bu Blue'nun değil. Orası kesin. Sence o mu çizdi?" Veda pencereden yukarı baktı. Parlak ışıklar yandığı için Mavi'nin hâlâ orada olup olmadığını görmek zordu. "Bekle! Orada bir kaplumbağa mı var? Gidip bakacağım-"

"Hey!" diye bağırdı Veda'ya ait olmayan bir ses, keserek.

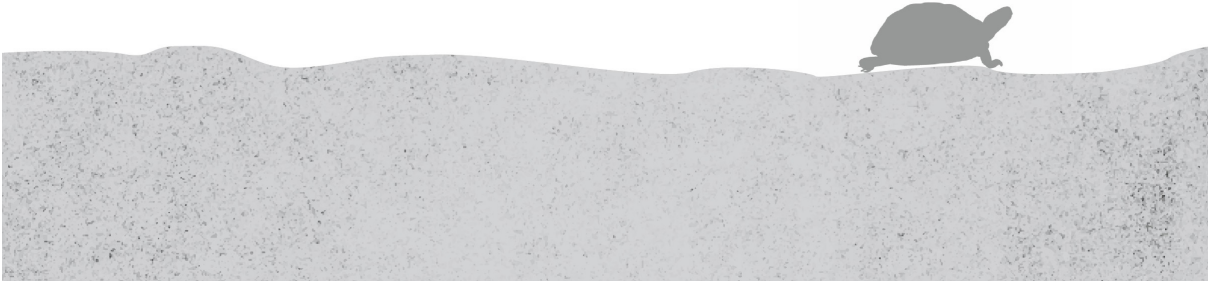
Derin ve hırçındı.

Rami bunun Ed'e ait olduğunu biliyordu.

"Koş," diye fısıldadı Veda'ya. Ve ikisi de havalandılar.

"Rami!" diye bağırdığını duydu Ed. "Sen misin? Sen olduğunu biliyorum!"

Rami'nin kalbi göğsünde çarpıyordu. Ama koşmaya devam etti. Çamurdan uzaklaşıp çamura çizilmiş yüze doğru koşuyordu.

32

Parçaları Bir Araya Getirmeye Çalışıyorlar

Birkaç blok döndükten sonra Veda .

Rami eğildi ve ellerini dizlerine bastırdı. Ciğerleri yanıyordu. Bir daha nefes alabileceğinden emin değildi.

"Seni gördü," dedi Veda.

"O ... yaptı mı?" Rami soluk dışarı çıkmayı başardı.

"Güvenlik görevlisiydi, değil mi? Adı neydi?"

"Ed," diye yanıtladı Rami. Etrafına bakındı. Bulundukları sokağa aşına değildi. Sadece en hızlı yöne doğru koşabildiği kadar hızlı koşuyordu. Yine de etrafına biraz daha baktığında, uzakta tanıdığı bir bina gördü. Bakır kiremitli bir çatısı vardı. Bu onu alışılmadık yapıyordu. Demek Rami hatırlamıştı. Buradan eve gidebileceğine karar verdiğinde nabızı yavaşladı.

Çoğunlukla büyük eski evlerden oluşan bir mahalledeydiler. Penelope'nin Viktorya dönemi malikanesi gibi. Geniş verandaları, kuleleri ve parlak camlı kapıları olan evler. Büyük evler kaldırırma gölgeler düşürüyordu, Rami onlara uzun süre baktığında bu gölgeler biraz tehditkâr görünüyordu.

"Bu bir sorun, değil mi? Ed'in bizi görmüş olması?" Veda söyledi. Kaldırımında bir aşağı yukarı volta attı. "Bir sürü sorunumuz var. O çizimin ne olması gerektiğini bilmediğim gibi mi?"

"Biliyorum," dedi Rami. "Ya da öyle sanıyorum."

Veda ona baktı. Yukarıdaki sokak lambası onun şaşkınlıkla dolu yüzünü aydınlatıyordu.

"Gördüm," diye açıkladı Rami. "Yani, onu çizenin ne göstermeye çalıştığını biliyorum."

"Neymiş o?"

"Bu diğer güvenlik görevlisi," dedi Rami, sözleri yavaş ama maksatlıydı. Tepesindeki gökyüzü mor renkte parlıyor, karanlık lamba ışığına karışıyordu. "Komşum."

"Komşunuz mu?"

"Theodore D. Cornell."

Veda burnunu biraz daha kırıştırdı. Ayaklarını kaldırımında sürüyerek yürüdü. "Bekle. Güvenlik görevlisi miydi? Bu ne anlama geliyor?"

Rami'nin yüzü kızardı. Üşüdüğünü ama aynı zamanda terlediğini hissetti. "Tam olarak emin değilim. Yani, iki güvenlik görevlisinden Ed'in daha olası görüldüğünü düşünmüştüm."

Veda şakaklarını ovuşturdu. "Kafam çok karıştı. Ed mi yoksa Theodore mu diyorsun?"

"Theodore'un resmini çamurda gördüğümü söylüyorum. Ve Theodore benim üst kat komşum. Bazen postalarımız yanlışlıkla ona ulaştığında geri gönderir."

"Üzgünüm, burayı takip edemiyorum. Alınmayın ama komşunuz olması onu sanat hırsızı yapmaz." Veda örme şapkasını kulaklarının üzerinden daha da aşağıya çekti. O da titriyordu. "Peki çamurun içinde gerçekten onun resmini gördün mü? O sadece çamur değil miydi?"

Rami soğuktan kurtulmak için bir yere gitmeleri gerektiğini biliyordu. Ama asıl soru nereye gitmeleri gerektiği idi? Ve Rami hâlâ parçaları ayırıyor, onları birbirine uydurmaya çalışıyordu.

Rami sonunda her şeyi anlamlandırmaya çalışarak, "Theodore müzede çalışıyor," dedi. "Ve Blue onun çizimini görmemizi istedi. O bir çizimdi. Öyle olduğunu biliyorum."

O yüzü gözünde canlandırmaya devam etti. Çamurda gördüğü yüzü.

Mavi çamur surat çizimini işaret etmişti. Mavi bunu görmelerini istemişti.

Veda'sesi konsantrasyonunu bozdu. "Ed hâlâ bizi arıyor ? Mesela ailemizi aramış olma ihtimali nedir?" Veda yutkundu. Rami yutkunan taraf olmaya alışkındı ama yüzündeki gerginliği görebiliyordu. "Ya da daha kötüsü, sence polisi aramış mıdır?"

"Muhtemelen," diye itiraf etti Rami.

Veda yere baktı. "Belki de eve gitmeliyiz Rami. Başka bir güvenlik görevlisiyle uğraşmamız gerektiğini sanmıyorum. Ed zaten bizi yakalamak için dışarıda. Diğerini de kızdırmak istiyor muyuz? Bu korkutucu görünüyor."

"Ama ya tabloyu o çaldıysa?"

Veda başını kaldırıp bakmadı. "Belki de yapmıştır. Ama bunu kanıtlayabileceğimizden emin değilim. Ya-"

"Bunu çözmem gerekiyor," diye ağzından kaçırdı Rami.

Bu Veda'nın başını kaldırmamasına neden oldu. "Bunu çözmek istediğini biliyorum Rami. Ben de istiyorum.

Ama . . . Bilmiyorum-"

"Hayır, . Yani, buna gerçekten ihtiyacım var," dedi Rami.

Veda ona sorgulayan bir bakış attı.

Soğuk elini saçlarının arasından geçirdi. "Bak, annemin başı dertte. Ve ona yardım etmem gerekiyor. Ama aynı zamanda, herkes benim bir ezik olduğumu düşünüyor. Ve ben ... Onların haklı olduğunu hissetmekten çok yoruldum."

Kalbi küt küt atıyordu. Söylediği sözler havada kalın bir duman gibi asılı kalmıştı. O sözleri söylediğine inanamıyordu ama aynı zamanda tüm bunları bu kadar uzun süre içinde tuttuğuna da inanamıyordu.

"Hayır, ," dedi Veda hızla.

"Evet, öyle. Arkadaşlarımin bana ne yaptığını hatırlıyorsun." "Evet, ama o adamlar pislik. Senin başka arkadaşların var." Rami başını salladı.

"Evet. Öyle."

Başını öne eğdi. "Okulda kimse benimle konuşmuyor. Ben görünmezim." "Sen de hiç kimseyle konuşmuyorsun."

Rami kaşlarını çattı. "Bu ..."

"Bu doğru. Sen bilmiyorsun."

"Çünkü ..." Kelimleri bulamadı. Ona Matty ile anaokulunda arkadaş olduklarını, diğer çocuklardan biri Matty'nin en sevdiği oyuncağını çaldığı için Matty'yi ağlarken bulduğunu nasıl anlatacağını bilmiyordu. Rami oyuncağı geri almasına yardım etmişti. Rami kaplanlar hakkında bildiği her şeyi anlattığında Matty onu dinlemişti. Çok eğlenmişlerdi.

vahşı yaşam gerçekleri üzerinde birlikte. Ve ertesi yıl Henry ile tanıştılar. İkinci sınıfta Cadılar Bayramı'nda hep birlikte şövalye, üçüncü sınıfta ise yarış arabası sürücüsü olmuşlardı. Saatlerce video oyunları oynamışlar ve yazları Henry'nin evinin yakınındaki çıkmaz sokakta bisiklete binerek geçirmişlerdi.

Ama altıncı sınıfın başında, Rami'nin yaptığı her şey birdenbire yanlış olmaya başladı. Arkadaşları o konuşurken yüzlerini buruşturuyordu. Koridorda yürürken onu gördüklerinde görmemiş gibi davranıyorlardı. Sanki artık ona uymuyordu ama nedenini bilmiyordu.

Ve bu his, bu uyumsuzluk hissi, babasını merak etmeye başlamasına neden olmuştu. Bu şeylerin bağlantılı olmadığını biliyordu. Ama sanki öyleymiş gibi hissediyordu. Sanki onda derin bir sorun vardı. Sanki herkes onu hep geride bırakacakmış gibi. Onu reddedecekti.

Sanki hiç sığmayacakmış gibi.

Ama Rami bunu söylemedi. Hiçbir şey söylemedi.

Sessizce dururken Veda'nın yüzüne baktı. Ve onu şaşırtan bir şey gördü. Bir gün -bu gece değil ama bir gün- ona söyleyebileceğini düşünmesine neden olan bir şey. Ve belki, sadece belki, o da anlayabilirdi.

Veda ona doğru yürüdü. "Hey," dedi ve onu hafifçe yanından dirsekleyerek. "Sana daha önce de söyledim ama bir kez daha söyleyeceğim: Görünmez değilsin. Seni görüyorum."

"Veda," dedi sonunda. "Bu davayı gerçekten çözmem gerekiyor." "Bu davayı çözmemiz gerekiyor," diye yanıtladı Veda.

"Yine de bırakmak istiyorsun," dedi Rami.

"Bırakmak istemiyorum," dedi Veda. "Sadece biraz korkuyorum."

Rami'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Korkmak mı? Başının belaya girmesinden mi?"

"Bunu çözememekten. Hayatım boyunca bir anı bekledim. Ama belki sadece konuşuyorumdur. Podcast dinleyen ama podcast'te yer almayan bir insan gibi."

Rami kaşlarını kaldırdı. "Hayatın boyunca Penelope'nin soyulmasını mı bekledin?"

Veda hafifçe gülerek başını salladı. "Hayır. Ama büyük bir macera yaşamak için. İlk davamı çözmek için. Ve şimdi gerekenlere sahip olmadığım için biraz endişeliyim."

"Kesinlikle gerekenlere sahipsin."

Veda ona baktı ve gülümsedi. "Biliyor musun? Haklısın. Bunu çözeceğiz."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet," dedi. "Çünkü ben iyi bir arkadaşım." Daha geniş gülümsedi. "En azından bunu kabul edebilir misin? Yoksa sana yalvarmaya devam etmek zorunda mıyım?"

Gülme sırası Rami'deydi. "Tamam, tamam."

"Söyle."

"Ne?"

"Arkadaş olduğumuzu. Ve bu konuda iyi bir arkadaş olduğumu." Biraz daha güldü. "Sen iyi bir arkadaşsın, Veda."

Veda kulaktan kulağa sırtarak onaylarcasına başını salladı. "Ve çok fazla konuşmuyorum, değil mi?"

"Çok konuşuyorsun." Rami ona alaycı bir gülümseme verdi. "Bu da senin için tam olarak doğru miktar."

"Mükemmel cevap," dedi Veda. "Şimdi şu çözelim." "Tamam."

Bence Theodore'un dairesine gitmeliyiz."

"Bilmiyorum-"

"Çamurun içinde resmini gördüm," dedi Rami. Ne gördüğünü biliyordu. Ve bir şeyi bir kez gördünüz mü, onu geri alamazsınız. "Ne gördüğümü biliyorum ve Mavi de görmüş olmalı. Bu yüzden orayı işaret ediyordu."

"Ya da kaplumbağayı işaret ediyordu," dedi Veda.

"Kaplumbağa mı?" Rami kaplumbağayı fark etmemişti. Sadece gravürü. Ama Veda, Ed onları avluda yakalamadan hemen önce Agatha'yı bir an için görmüştü.

"O yaptı," dedi Rami tekrar. "O olduğunu biliyorum. Ama anlayamadığım şey bunu kimin çizdiği."

"Belki kaplumbağa?" Veda önerdi.

Rami başını salladı. "Kaplumbağalar resim yapmaz."

"Ve hayalet kızlar sanat müzelerinde rastgele ortaya çıkmazlar," diye karşı çıktı Veda.

"Doğru, ama buradayız," dedi Rami.

"İşte " diye tekrarladı Veda. "Bence bu iyi bir slogan olabilir. Eğer bu konuda bir podcast yaparsam."

"Veda," dedi Rami.

Veda, "Pardon, pardon, haddimi aşıyorum," dedi. Ellerini birbirine sürttü.

"Peki yapmalı mıyız?" Rami ağırlığını sağ ayağından sol ayağına kaydırdı. "Benim apartmana gidip Theodore'un kapısını çalın ve ona sorun-"

"Gecenin bir yarısı değil mi?" Veda söyledi.

"Evet." Rami gece gökyüzüne baktı. İlk kez Maple Lake şehrinin ışıklarının yıldızları karartmamasını diledi. Ama öyle oldu. Yine de yukarıda bir yerlerde yıldızların parladığını biliyordu. Onları göremese bile. "Gecenin bir yarısı. Ama bu iyi bir şey."

Veda'nın gülümsemesi sinsileşti. "Onu hazırlıksız yakalamak mı?"

Rami onun gülümsemesine karşılık verdi. "Aynen öyle. Güvenlik görevlisini hazırlıksız yakala."

"Ona Mavi'yi tanıyıp tanımadığını sormalıyız," diye araya girdi Veda. "Bence bu başlamak için iyi bir yer."

"Ama kimden nereden bilecek?" Veda bir an durakladı.

"Onu çizebilir misin?"

Rami dudağını ısırdı. "Ben pek resim çizmem... o daha çok annemin işi."

"Bir keresinde seni resim yaparken görmüştüm," dedi Veda.

"Ne?"

"Sınıfta."

Rami yutkundu. "Sanırım biraz karalıyorum... bazen."

"Deneyebilir misin?" Veda bastırdı.

hiç kağıt yoktu. Sadece makbuz. Kalem de yoktu.

"Kalemim yok."

"Ben biliyorum." Veda cebinden bir tane çıkardı.

"Hazırlıklısın," dedi Rami hafifçe gülümseyerek.

"Her zaman öyleyimdir."

Rami kaldırıma oturdu. Annesinin söylediklerini düşündü. Sanatın nasıl bir bağlantı kurmakla, sadece gördüklerini paylaşmakla değil, başkalarını da görebileceklerini bulmaya davet etmekle ilgili olduğunu.

Kalemle oynadı ve Mavi'yi hayal etti. Sonunda çizmeye başladı.

Bitirdiğinde Veda'ya gösterdi.

"Bu o," dedi Veda.

Kanatlar, diye düşündü Rami, annesinin kuş resimlerini hayal ederek.

Görüyorsun işte.

33

Theodore D. Cornell

Rami, oraya vardıklarında apartmanın etrafının sarılacağını düşünerek hazırlandı. Yanıp sönen ışıklar, sirenlerden gelen kırmızı girdaplar bekliyordu. Ama bunların hiçbiri yoktu.

Gece gökyüzü karanlıktı. Ve her şey sessiz ve hareketsizdi. Ağaçların çıplak dallarını hışırdatan rüzgâr hariç.

O ve Veda arka taraftaki metal merdivenlerden sürünerek çıktılar. Basamaklar ayaklarının altında ara sıra bir vınlama çıkarıyor, bu da ikisinin de donup kalmasına neden oluyordu. Birkaç dakika bekledikten sonra tekrar tırmanmaya başlıyorlardı.

"Belki de iç girişi kullanma riskini göze almalıydık," diye fısıldadı Rami. "Arka kapısında olmamız onu korkutabilirdi."

"Gecenin bir yarısı. Ne olursa olsun korkacaktır," dedi Veda.

Theodore'un arka kapısına ulaştıklarında Rami derin bir nefes aldı. D. Cornell'in dairesinde. Ama yutkunmadı. Veda'ya baktı ve yumruğunu kaldırarak yüksek sesle üç kez vurdu.

"Bu ses onu uyandırmaya yetti mi bilmiyorum," dedi Veda. Kendisi de birkaç kez kapıya vurdu. Rami'den çok daha yüksek sesle vuruyordu. Kapısına vurmaya devam ederken kapı kırılarak açıldı.

"Alo?" dedi halsiz bir ses.

Rami Veda'ya baktı. Veda Rami'ye baktı.

Sözcükleri ilk bulan Veda oldu. "Mavi'yi tanıyor musun?" dedi.

"Kim?" Ses uykudan kalınlaşmıştı. Kapı hâlâ sadece bir parça açıktı.

"Kimsin sen? Ne istiyorsun? Sabahın köründe."

"Teknik olarak şafağın henüz söktüğünü sanmıyorum," dedi

Veda. "Rami? Sen misin o?" Theodore sordu.

Rami, üzerinde Mavi'nin resmi bulunan makbuzu açık şeritten içeri itti.

"Bu Mavi. Onu tanıyor musun?"

Uzun bir duraklama oldu. Rami sessizlikleri beklemeye alışkındı.

Öte yandan Veda doldurmak istedi. "Yüzünü gördük. Ya da en azından Rami gördü. Ben de bir kaplumbağa gördüm. Kaplumbağayı tanıyor musun?"

Kapı sonuna kadar açıldı. Theodore D. Cornell parlak turuncu çizgili pijamalarıyla orada duruyordu ve saçlarından geriye kalanlar başının tepesinde dikiliyordu.

"Pijama partisi," dedi Rami zayıf bir sesle, kendi pijama pantolonunu göstererek.

Theodore D. Cornell eğlenmiş görünmüyordu. "Uh-"

"Ah, içeri gelin. Soğuktan kurtulun," dedi Theodore Rami ve Veda'ya kapıdan geçmelerini işaret ederken.

Veda ve Rami karşılıklı bakiştılar. Bir yabancıнын evine doğrudan girmeye karar verdiğinizde doğasında tehlike vardı.

"Neyi bekliyorsun? Seni içeri davet etmem gerekmiyor muydu? Bunun için uğraşıyordun, değil mi?" dedi Theodore. Sesi hâlâ halsizdi ama aynı zamanda sabırsızdı.

Rami tekrar Veda'ya baktı. Veda da Rami'ye baktı. Rami yavaşça içeri adım attı ve Veda da onu takip etti.

Theodore'un dairesi Rami'ninkinden çok farklı değildi. Düzen hemen hemen aynıydı. Theodore onları oturma alanına götürdü ve burada aşırı doldurulmuş bir koltuğa oturdu. Veda ve Rami de onun karşısındaki kanepeye . Oda düzenliydi, sehpa bir su bardağı ve birkaç parmak izi lekesi dışında boştu.

Theodore koltuğunda arkasına yaslandı. Alnı düşüncelerle kırıştı ama bir şey söylemedi.

Veda boğazını temizledi. "Mavi'yi tanıyor musun?"

"Bunu zaten sordun. Mavi'nin kim olduğunu bilmiyorum."

"Mavi o." Rami makbuzun arkasına çizdiği resmi işaret etti. Mavi'nin yüzüne baktı. Gözleri neredeyse tam olarak

İsimsiz'de olduğu gibi. Bundan gurur duyuyordu.

Theodore başını salladı ve keskin bir kahkaha attı. "O Mavi değil. O Hannah."

"Hannah?" Rami'nin içinden bir tanıma telaşı geçti. "H. F. Bottemtow Hannah gibi mi?"

Theodore mırıldanır gibi bir ses çıkardı. "Ah, evet. H. F. Bu H. F. Ama bunu biliyorsun, değil mi? Yaptığın şey bu değil mi, sadece resmi kopyalamak?"

"Hayır," dedi Rami ama daha fazla açıklama yapamadan Veda araya girdi. "Ama H. F. yaşlı bir kadın. Hasta. Onu gördük."

Theodore öne doğru eğildi. "Onu gördün mü?"

"Evergreen Pines'da. Gerçekten hasta görünüyordu," dedi Veda. "Evergreen Pines'tan bahsetmişken, bu Evergreen Pines'tan bir makbuz. Rami burada bulmuş. Hiç gittiniz mi?"

Theodore burnunun kenarını sıktı ve içini çekti. "O hasta. Çok, çok hasta."

"Soruma cevap vermedin," dedi Veda. "Oraya gittin mi?" "Ona ne oldu?" dedi Rami.

Theodore elini havada salladı. Dudaklarından sanki aynı anda birçok şey söylüyormuş gibi bir ses çıktı. Hiçbiri deşifre edilemiyordu. "Bekle. Burada ne işin var? Seni neden içeri aldığımı bilmiyorum. Gecenin bir yarısı-"

"Mavi'nin Hannah olduğunu söylemiştin," dedi Veda. Sesinde bir kıvılcım vardı. Bir fikirle yanıp tutuşuyordu. Veda fişî Rami'nin elinden kaptı. Faturayı işaret etti. "Bunun Hannah olduğunu mu söyledin?"

"Evet. Bu onun gençliğindeki hali." "Onu gördük," dedi Veda. "Onu gördük." "Evergreen Pines'da mı?"

"Hayır," dedi Veda. "O yaşlı kadın değil. Bu Hannah." Veda tekrar makbuzu işaret etti.

Theodore'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Bu nasıl mümkün olabilir? Nerede?" "Müzedede," dedi Veda.

Theodore başını salladı. "Bu doğru olamaz. Onu gördüğümde hayal ettiğimi sanmıştım ... ama ..."

"Onu orada sen de mi gördün?" Veda sordu. "Müzedede mi?"

"Biz de senin yüzünü gördük," diye araya girdi Rami. Bir şeyler eklemesi gerektiğini hissetti. Ama bunun söylenecek doğru şey olup olmadığından pek emin değildi.

Theodore Rami'ye döndü. "Yüzümü gördün mü?"

"Evet. Bunu bir kaplumbağanın çizdiğini düşünüyoruz," diye açıkladı Veda.

"Aslında kaplumbağa kısmından emin değiliz," diye açıkladı Rami.

Theodore'un yüzü şaşkınlıktan buruştu. Gözleri bulanık görünüyordu. Onları ovuşturdu. "Seni buraya alırken ne düşünüyordum bilmiyorum. Sadece onun resmini gördüğümde irkildim. Geçmiş hatırlattı."

Şimdi bir kıvılcım hissetme sırası Rami'deydi. "Bu sana bir anıyı hatırlattı, değil mi? Onu tanıyordun." Rami makbuza baktı. "Bulduğum senin makbuzundu, değil mi? Evergreen Pines'a gidiyordun. H.F.'yi ziyaret ediyordun. Senin makbuzun olamayacağını düşündüm çünkü müzedeki çalışma saatlerin içindeydi. Ama o sizdiniz. Değil mi?"

Her şeyi düşünürken, içini rahatlamayla karışık bir suçluluk duygusu kapladı. Annesinden hiç şüphe etmemeliydi. Bu onun faturası değildi. H. F. Bottemtow'u gizlice ziyaret etmiyordu. O değildi. Hiçbir zaman o olmamıştı.

Theodore başını tekrar tekrar salladı. "Çok yorgunum. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Kötü birkaç hafta geçirdim." Ayağa kalktı. "Gitmelisin."

"Onu gördüğünüzü söylediniz," dedi Veda. "Ve biz de onu gördük." "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Theodore.

"Evet, biliyorsun."

Başını sallayıp durdu.

"Belki de biraz su içmelisin," diye önerdi Veda. "Annem yorgun hissettiğinde hep su içmeni söyler. Yorgunluk genellikle dehidrasyondan kaynaklanır."

"Gecenin bir yarısı," dedi Theodore.

Veda su bardağını ona doğru itti. "Evet. Ve yorgunsun."

Tekrar yerine oturdu. "Siz çocuklar bir şeysiniz," dedi Theodore ama su bardağına uzandı.

"Onu Evergreen Pines'ta ziyaret ediyordun," dedi Rami, teorisini tekrarlayarak. "Onu tanıyor muydun?"

"Hannah?" Theodore söyledi. "Onu tanıyordum. Uzun zaman önce."

Theodore'un sesinde Rami'nin tanıdığı bir şey vardı. Bir eksiklik. Bir hüzn. Bir yalnızlık.

Mavi'yi düşündü.

"Mavi Hannah," diye fısıldadı Rami.

"Mavi Hannah'dır," diye tekrarladı Veda. Tabloyu tekrar havaya kaldırdı. "Bu Hannah, değil mi?"

Theodore ciddiyle başını salladı. "İlk tanıştığımızda da böyle görünüyordu."

Veda'nın gözleri ilgiyle kısıldı. Rami ondan yayılan heyecan hissedebiliyordu. "Onu gençken tanıyor muydun?"

"O benim en iyi arkadaşımdı," dedi Theodore.

"Yani ..." Rami soluk soluğa kaldı. Beyni dönmeye başlamıştı. "Resimdeki kız Hannah. Kendi resmini mi yapmış?"

Theodore tekrar başını salladı.

"Bekle," dedi Veda. Ayağa fırladı. "Bu Mavi'nin hayalet olmadığı anlamına geliyor."

"Peki o ne?" Rami sordu.

"Bilmiyorum ama Hannah hâlâ hayattaysa-" Veda konuşmayı kesti. Endişeyle Theodore'a doğru baktı.

Theodore başını öne eğdi. Ellerine baktı. "Hannah çok hasta. Şu anda komada. Doktorlar bir daha uyanıp uyanmayacağını bilmiyorlar."

"Onu görmeye gitmeliyiz. Belki yardım edebiliriz," dedi Veda.

"Yardım mı?" dedi Rami. "Müzeye geri dönmeyi mi kastediyorsun?"

Theodore kaşlarını çattı. "Sen neden ? O müzede değil."

"Öyle," dedi Veda ve Rami hep bir ağızdan.

"Yani," diye açıkladı Rami, "onu gördük. Onun bu versiyonunu." Mavi'nin çizimini işaret etti. "Ve sen de az önce onu gördüğünü söyledin."

"Onu halüsinasyon gördüm." Gözlerini ovuşturdu. "Bugünlerde aklıma güvenemiyorum."

"Senin aklın değildi. O orada. Onu gördük," dedi Veda. "Bu imkânsız."

Rami omuz silkti. "Sanırım öyle. Ama aynı zamanda doğru."

Theodore kaşlarını biraz daha çattı. Rami, Theodore'un çoğunlukla huysuz ifadeler takındığı izlenimine kapılmıştı. Odanın etrafına bakındı. Theodore'un duvarlarında bu kadar az şey asılı olması ona garip geliyordu. Sadece yuvarlak bir ayna vardı ve Theodore daha odaya taşınmadan önce orada asılı olabilecek türden bir aynaya benziyordu.

"İyi çiziyorsun," dedi Theodore. "Çiziminde gerçekten de onu hatırladığım gibi görünüyor."

Theodore kendini yatar koltuğa geri attı. Hareket ederken gıcırdayan bir ses çıkardı. "Kendini hatırlaması için ona yardım etmeye çalışıyordum. Doktorlar, uyanması için bir umudumuz varsa, kendini hatırlaması gerektiğini söylediler. Bunun gibi saçma sapan şeyler. Ona yardım etmeye çalışıyorum ama hiçbir şeyin işe yaradığından emin değilim." Faturayı eline aldı. "Bunu alabilir miyim?"

"ellerini. Bu bir kanıt," dedi Veda.

Theodore'un yüzü eğlence ile tedirginlik arasında bir ifadeye büründü.

Rami, Theodore'un çizimi için yaptığı iltifatı tekrar hatırladı. Theodore'un onu saklamak istemesinden gurur duyduğunu hissetti. Theodore onda anlamlı bir şey bulmuştu, bir keşif, bir hatıra.

Ve sonra anladım.

"Bu yüzden tabloyu çaldın," dedi Rami, az önceki kıvılcım beyninin içinde alevlenmişti.

Theodore'un yüzünün rengi soldu. Veda'nın başı Rami'ye doğru sallandı. "Rami," diye tısladı Veda. "Birini bununla suçlayamazsın."

"Haklıyım. Değil miyim?" Rami ayağa kalktı. "Tabloyu sen aldın. Ama satmak istediğin için falan değil. Çünkü ona göstermek istedin. Çünkü onun-"

"Hatırla," diye tamamladı Theodore. İç çekti.

Oda bir süre sessiz kaldı. Ne Rami ne de Veda, huzurlarında itiraf edilmiş bir sanat hırsız varken ne yapacaklarını bilemiyorlardı.

Rami adım atmaya başladı. Cam sehpanın etrafında döndü. Theodore'un yeni süpürülmüş halısının temizliğine hayran kaldı. İçinde, sıçrayıp tavana dokunabilecekmiş gibi hissetmesine neden olan bir enerji vardı.

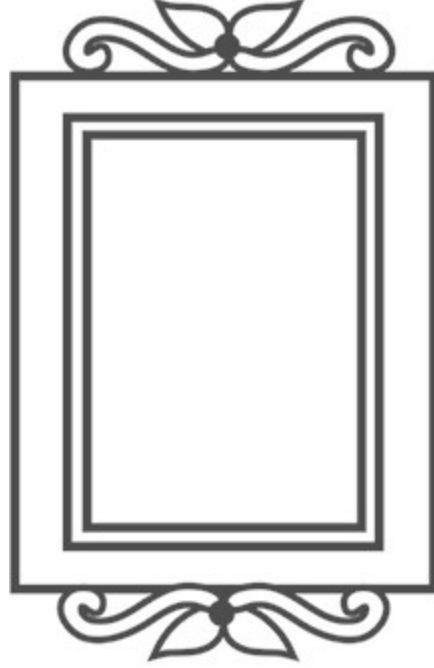
Sonunda Rami sessizliği bozdu. "Penelope'de çalıştığın için tüm güvenlik kodlarını biliyorsun. Kameraları kapatan sen miydin?"

Theodore bir süre cevap vermedi. Sonunda konuştu. "Sana her şeyi anlatacağım, eğer sen-"

"Kimseye söylemeyeceğimize söz veremeyiz," diye araya girdi Veda. "Başımız bir sürü belada."

Rami, tabii ki annesini düşündü. Ve bunun annesini nasıl aklayacağını. Onu.

"Hayır, hayır. Anlıyorum," dedi Theodore ve sesi sanki gerçekten yaptı. "Sadece kendimi açıklamam gerektiğini hissediyorum." Ve böylece, Theodore onlara hikayeyi anlattı.

34

Theodore'un Hikayesi

Bir zamanlar ailesinin elma bahçesinin kenarında her gün resim çizen genç bir kızla tanışan bir çocuk .

(Bunu zaten biliyorsunuz. Ama bazen hatırlatmak faydalı olabilir).

Bu çocuk, genç kızla arkadaş genç bir adam oldu ve her gün çizim yapan genç bir kadın haline geldi.

Bu genç kadın küçük kasabalarını terk etti. Ama gitmeden önce genç adama bir hediye vermiş.

Bir resim.

İsimsiz bir resim.

Yine de genç adamın bir adı vardı. Theodore D. Cornell'di.

Genç kadının bir de adı vardı. Hannah Frances Bottemtow'du.

Hannah uzaklara seyahat ederken Theodore Maple Lake'te kaldı. Hem Hannah'yı özlediği hem de bir işe ihtiyacı olduğu için Penelope L. Brooks Müzesi'nde çalışmaya başladı. Güvenlik görevlisiydi.

Ama güvenlik görevlisi olduğu için bütün gün resimlerin etrafında oluyordu. Resimler ona kendini daha az yalnız hissettiriyordu. Resimler ona Hannah'yı hatırlatıyordu.

Dairesine döndüğünde, isimsiz tabloyu duvarına asmıştı. tek şey buydu. Ona bakıyor ve Penelope'deki resimler kadar iyi olduğunu düşünüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, bir resmi neyin iyi yaptığından emin değildi.

Ama bunun bir resmin insana hissettirdikleriyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Birinin görmesini sağlayabilirdi.

Ve o resme, Hannah'nın ona verdiği resme baktığında bir şeyler hissetti. Onun gördüğünü gördü.

Onu gördü. Tanıştıkları gün olduğu gibi. Onu ararken gördü. Onun merakı.

Ve onun yalnızlığı.

Bir gün patronuna bu resimden bahsetti. Patronu uzak bir büyük şehirden gelmiş bir adamdı. Ona tabloları nasıl değerlendireceğini öğreten birçok diploması olan bir adamdı. Onun yanında olmak Theodore'u geriyor, kelimeleri ağzında dikenli buz küpleri gibi hissediyordu.

Ama buz küpü hissinin üstesinden geldi. Ve sözlerini söyleyebildi.

"Çok güzel bir tablom var. Görmelisiniz."

Patron emin görünmüyordu. Yine de Theodore tabloyu önüne koyduğunda hemen gördü.

Hannah. Onun arayışı. Merakı. Yalnızlığı. "Kız kim?"

diye sordu patronu.

Theodore resme baktı. Ona pek çok kez bakmıştı. Ve bu soruyu yanıtlayabileceği o kadar çok yol vardı ki. Ama Hannah'yı özlediği için, "Bir gizem," dedi.

"Fantastik. Tüm büyük sanat eserleri çözülmeyi bekleyen bir gizemdir," diye yanıtladı patronu.

Patron tabloyu satın almayı teklif etti. Penelope L. Brooks Müzesi tabloyu kalıcı koleksiyonuna eklemek istedi.

Theodore ne yapacağından emin değildi. Tabloyu çok sevmişti. Hannah'nın tabloyu ona vermiş olmasını daha da çok sevmişti. Ama bu bir şans gibi görünüyordu.

Hannah'nın hayalini gerçekleştirmek için. Diğer insanların onu görmesini istemiyor muydu? Ne yaptığını görmelerini? Başkalarının onun büyük gizemiyle eğlenmesini istemez miydi?

Sonunda patronunun teklifini kabul etti. Büyük bir hevesle Hannah'yı telefonla aradı. Nefes nefese ona haberleri verdi.

"Satın aldılar!" dedi ona. "Herkesin görmesi için sergilenecek. Buna inanabiliyor musunuz? Sanatın gerçek bir müzede. Eve gelip görmek gerekecek."

Uzun bir sessizlik oldu. Kemikleri ürperten türdendi. Theodore bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

"Hannah?"

"Onu sana ben verdim Teddy. O resmi *sana* ben verdim. Ve sen onu verdin."

Telefonu kapattı.

Theodore onun geri arayacağını düşündü. Bu fikre alışacağını düşündü. En azından müzeden ona gönderdiği çeki açtığında yüzü gülecekti.

(Tüm parayı ona gönderdi.)

Hiç neşelenmedi. Parayı geri gönderdi, zarf açılmamıştı.

Theodore çeki hiç bozdurmamış. Eğer Rami ya da Veda o gece dairesini araştırmış olsalardı, çeki komodininin arasına sıkıştırılmış bir şekilde bulacaklardı. Hâlâ yatırılmamıştı.

Hannah'nın aramasını bekledi.

Aramadı.

Bekledi. Ve bekledi.

Ülkenin dört bir yanındaki müzelerde daha fazla resminin ortaya çıkmasını izledi. Bir keresinde, onun resimlerinden birini görmek için Chicago'ya gitti. Resmin önünde durduğunda, neredeyse onu orada hissedebiliyordu.

Bunun gizeminden zevk alıyordu. Ama her zaman olduğu gibi, onun arayışını gördü.

Onun merakı. Onun yalnızlığı.

Resimler Hannah'ya ait değildi.

Penelope'deki işine devam etti. Her gün o tabloya bu kadar yakın olmak onu üzüyordu. Ama o tablodan uzakta olmayı hayal etmek onu daha da üzüyordu. Üzüntünün, kaçıp kurtulabileceği bir duygu olmadığını öğrenmişti. Bir gelgit gibi, alçalıp yükselebilirdi ama her zaman oradaydı.

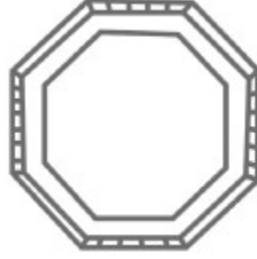
Theodore yıllardır Hannah'dan haber almamıştı. Ne bir telefon. Ne de bir mektup.

Ta ki bir gün telefonu  alana kadar. Arayan Evergreen Pines'dı ve Hannah'nın komaya girdiği konusunda onu uyarıyordu.

Hannah onu acil durum irtibat kişisi olarak listelemişti.

Theodore bunu bir işaret olarak aldı.

Bu onun işleri koyma şansıydı. Bu onun hatırlamasına yardım etme şansıydı.

35

Hatırlamak

Veda'nın gözleri kocaman olmuştu. O ve Rami, Theodore'un arabasının arka koltuğunda birbirlerine sıkışmışlardı. Küçük bir hatchback'ti. Theodore ön koltuğa zor sığıyordu; dizleri direksiyon simidine çarpıyordu. Ama dairesi gibi arabası da tertemizdi.

Temizlik Rami'ye başka bir düşünce verdi.

"Bu bir hata değildi," dedi Rami. "O makbuzu dikkatsizce atmadın. Birinin bulacağını umarak bilerek çöp konteynerinin tepesine yakın bir yere bıraktın. Yakalanmak istedin."

Theodore'un elleri direksiyon simidinde sıkılaştı, parmak eklemleri beyazlaştı. "Ben. Yaptım. İstemedim. İstemedim. İstemedim. Yakalanmak. Yakalanmak."

"Ama-" Rami itiraz etti.

"Az önce bize anlattıklarından çıkardığın ana sonucun bu olduğuna inanamıyorum," dedi Veda. Gözleri hâlâ fincan tabağı gibi iriydi. "Yaptığın şey çok romantikti, Theodore. Hannah'yı gerçekten seviyor olmalısın."

Theodore alaycı bir ses çıkardı. Ama bu tam olarak bir anlaşmazlık değildi.

Rami emniyet kemerini düzeltti ve öne doğru eğildi. "Yine de makbuzun bulunmasını istedin. Eğer yapmamış olsaydınız, çöpün üstünde öylece bırakmazdınız. Ayrıca, başlangıçta makbuzun

zaman damgası nedeniyle size ait olamaz. O gün çalışmadınız mı?"

Theodore kısık ve gergin bir sesle, "Ed'i benim yerime bakması için tuttum," dedi. Araba hızla ilerliyordu. Dur işaretine yaklaştıklarında Theodore frene bastı. Rami ve Veda arka koltukta itişip kakıştılar.

"Vay canına," dedi Veda. "Sana araba kullanmayı kim öğretti?" Bir alay daha.

"Ama makbuzu birinin bulmasını istiyordun, değil mi?" Rami bastırdı.

Theodore arabayı hızla sürerken yavaşça, "Sanırım bu doğru," dedi.

"Bilmiyorum. İnsanların neyi neden yaptıklarını kim bilebilir ki?"

"Demek derin temizlik sırasında tabloyu çaldın," diye üsteledi Rami.

Theodore, "Evet, eğer bir tablo çalacaksanız bunun için en iyi zaman olduğu açık," diye cevap verdi.

"Belli ki," dedi Veda. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Rami onun bir suç haberi duymaktan fazlasıyla mutlu görüldüğünü düşündü.

"Kameraları kapatmışsın," dedi Rami. "Ve görüntüleri sildin." "Yeterince

kolay," dedi Theodore. "Görüntülerimi silmek zorunda kaldım. Eğer

O gün biri beni müzede görseydi, herkes şüphelenirdi."

"Ama Ed'i nasıl atlattın?" Rami sordu.

"Oh, bu da kolaydı. Yaşlı Ed çok tahmin edilebilir biri. Yıllardır aynı mola programını uyguluyor. Ben de öyle yaptım. Kameraları kapattım, görüntüleri sildim ve o moladayken tabloyu aldım. Tabloyu alıp çıktım. Buna inanabiliyor musunuz? Ed telefonunda basketbol izlerken tabloyu alıp çıktım!"

Veda gülümsemeye devam etti. "Bir zamanlar tablonun zengin bir adam tarafından çalındığını düşünmüştüm."

Rami, "Bekle. Bunun sadece ciddi olmayan insanlarla paylaştığın teorin olduğunu söylediğini sanıyordum," dedi.

Veda omuz silkerek, "Bu hâlâ bir teoriydi," dedi.

"Sana söyledim," dedi Rami. "Zenginlerin tablo çalmasına gerek yok. Onları satın alabilirler."

"Ah. Sanırım zengin adamlar sık sık resim alıyor. Ama bu sefer zengin bir adam değildi. Bir ..." Theodore arabayı park etti. Dışarı çıktı ve gerindi.

"Romantik bir adamdı," dedi Veda.

"Hırsızlığın ne kadar romantik olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı Rami ona.

"Seni duyabiliyorum," dedi Theodore. "Kulaklarım çok iyi işitir. Tahmin edebileceğiniz gibi, bir güvenlik görevlisi olarak bu oldukça işime yarıyor."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Rami. "Ama sanırım geçerli bir noktam var."

"Ben hâlâ romantik olduğumu düşünüyorum," dedi Veda. "Buraya, uğruna bir sanat müzesini soyacak kadar değer verdiğin çocukluk arkadaşının hayaletini görmeye geldik! Bu ÇOK romantik."

"Hannah bir hayalet değil," dedi Theodore sertçe. "O ölü değil. En azından henüz değil."

Veda, Rami'yle endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. Rami omuz silkti.

Onlar yanlarından geçerken Penelope'nin dış ışıkları yanıp sönerken geniş ön verandayı ve yuvarlak ön kapıyı aydınlattı.

"Bu ışıklar zaman ayarlı mı yoksa burada biri mi var?" Veda fısıldadı.

"Fısıldamanıza gerek yok. Eğer burada biri varsa, zaten bizi kameradan izliyordur," dedi Theodore.

Rami yutkunmak için kendini zor tuttu. "Peki, burada biri mi var?"

"Burada biri var," diye cevap verdi bir ses. Bu Ed'di. Penelope'nin ön kapısını açtı ve onlara baktı.

"Vay, vay," dedi Ed. "Bu saçmalıkla bir ilgin olduğunu biliyordum." Rami'yi işaret etti.

"Aslında yok," dedi Theodore.

"Ben de bilmiyorum," dedi Veda elini kaldırarak. "Buradayım, evet. Ama kayıp tabloda ben sorumlu değilim. Not alıyorsan diye söylüyorum."

Ed kaşlarını çatı. "Not almıyorum."

"Senin de olman gerekmez mi?" dedi Veda ve Ed'in kaşları daha da çatıldı. Kadın utangaç bir tavırla omuz silkti. "Özür dilerim. Sadece bir öneri."

Ed, Theodore'a doğru döndü. "Theodore, burada ne yapıyorsun?"

Theodore iç çekti. Elini neredeyse kelleşmiş başının üzerinde gezdirdi. "Yakında her şeyi açıklayacağım. Ve tabloyu geri vereceğim."

Ed'in gözleri şaşkınlıktan öyle bir açıldı ki, sanki yüzünden fırlayacak gibiydi.

"Evet, evet," dedi Theodore. "O bendim. Ama onu iade edebilmem için bir şey yapman gerekiyor."

Ed'in başı dönüyordu. Ve biraz da kafası karışmıştı.

"Anlamıyorum." "Bizi müzeye alın," dedi Theodore.

Ed başını salladı. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun, Theo. Doktoru aramam gerek."

Hale hemen şimdi. Polis. Yapmak zorunda olduğumu biliyorsun."

Theodore bir basamak daha tırmandı. "Resmini geri istiyor musun, istemiyor musun?"

"Orada ne yapmak istiyorsun?" Ed sordu. Hâlâ oldukça sersemlemiş görünüyordu.

Veda elini tekrar kaldırarak, "Buna cevap verebilirim," dedi. "Biz istiyoruz-
" "Tabloyu sağ salım geri vermemi istiyorsan, bizi içeri al. Bu olacak sadece beş dakika sürer," dedi Theo.

"Onu bulmanın ne kadar süreceğine bağlı olarak biraz daha uzun sürebilir," diye teklif etti Rami, kendi sesine şaşırarak.

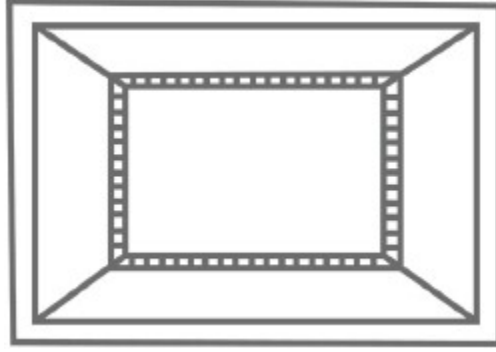
Ed'in bakışları Rami'ye doğru kaydı. "Kimi bulmak?"

Theodore elini havada salladı. "Boş verin onu. Bizi içeri alacak mısın, almayacak mısın?"

Uzun bir duraklama oldu. "Tamam," dedi Ed. "İçeri girebilirsin ama hemen polisi arayacağım. Anladınız mı?"

Hiçbiri cevap vermedi. Doğruca içeri girdiler.

,"" diye Ed. "Polisi arıyorum. Ve bu sefer kameralar açık!"

36

Mavi Kim Olduğunu Hatırlıyor

Onu bulmaları uzun sürmedi.

Kız onları Cherry Hall'da bekliyordu. Tıpkı Rami'nin umduğu gibi.

"Mavi," dedi Rami. "Kim olduğunu bulduk."

Mavi Rami'ye döndü. Ona doğru süzüldü. "Geri dönmüşsün."

"Vay canına," dedi Theodore. Geriye doğru tökezledi.

"Sana söylemiştik," dedi

Veda. "Yine sen," dedi

Mavi.

"İmkânsız," diye fısıldadı Theodore. Bütün yüzü solgundu.

"Hayalet görmüş gibi görünüyorsun," dedi Veda.

"Veda," diye tısladı Rami.

Veda omuz silkti. "Ne? Çok komik."

Rami kendine rağmen gülümsedi. Kız haklıydı. Biraz komikti.

"Beni görmezden geliyorsun," dedi Mavi. "Ama seni tanıdığımı biliyorum. Bir şekilde. Öyle değil mi? Kaplumbağa da biliyor. Seni o çizdi. Ya da seni çizmeye çalıştı. Ne de olsa o bir kaplumbağa."

"Biliyordum!" Veda koluyla bir pompalama hareketi yaptı. "Sana yüzünü çizenin kaplumbağa olduğunu söylemedim mi?"

Rami yüzünü buruşturdu. Çizim yapan bir kaplumbağaya inanmaya pek hazır değildi.

Mavi başını salladı. "Kaplumbağaydı. Gerçekten olağanüstü bir iş çıkardı. Oldukça etkileyici."

Mavi, Theodore'a bakmaya devam etti; belki de onun bakışları yüzünden, duvara ulaşana kadar geri geri gitmeye devam etti. Omzu yelkenli resminin çerçevesine sürtündü.

Rami, "Ed o tabloya dokunmanı istemeyecektir," diye önerdi. Tavanı işaret etti. "Ve kameradayız."

Theodore ona bir bakış fırlattı ve Rami özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Bana kim olduğunu söyleyecek misin?" Mavi dedi ki. "Kabalık ettiğim için özür dilerim ama kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Bırakın başkalarının kim olduğunu."

Theodore Mavi'ye baktı. Rami ve Veda'ya baktı. "Gördüklerime inanamıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? O gerçekten burada mı?"

"O gerçekten burada," dedi Veda.

Mavi süzülerek Theodore'a yaklaştı. Rami ilk başta Theodore'un yüzünü buruşturduğunu düşündü. Ama yüzünü biraz daha incelediğinde, Theodore'un gözlerinin yaşlarla parlamış olmasına rağmen parladığını gördü.

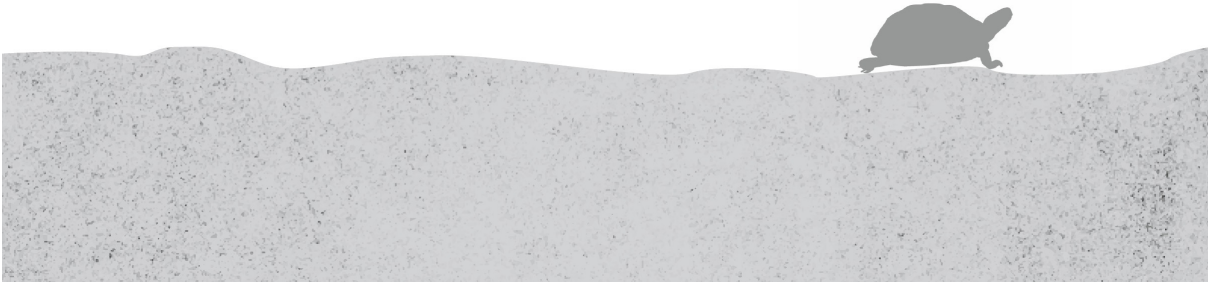
"Hannah," diye fısıldadı Theodore. "Benim. Theo-dore."

Blue'nun yüzünde bir şey titreşti. Belki tanıma. Belki de rahatlama.

"Hannah," diye tekrarladı. Yüzen ayaklarına bakmak için başını eğdi. Müzenin tavanına bakmak için boynunu büktü. Gözlerini odanın içinde gezdirdi.

Ve sonra ortadan kayboldu.

Ama Rami odanın içinde Mavi'yi ararken, uzun zamandır ilk kez yalnız olmadığını fark etti.

37

Hikaye

Şimdi size hikayeyi anlatacağım. Benim duyduğum şekilde.

Şöyle olacak:

Evergreen Pines'a döndüğünde, sabah saat tam 2:41'de, Hannah Frances Bottemtow mucizevi bir şekilde komadan uyandı.

Hannah Frances Bottemtow gözlerini kırpıştırarak açtı. nefese kaldı. Ve dedi ki, "Theodore."

Kısa bir süre sonra, hemşirelerle dolu olan odasının kapısında bir adam belirdi.

Bahse girerim bu adamın kim olduğunu tahmin edebilirsin.

Adamın elinde bir tablo vardı. Onun yaptığı bir tablo. Kayıp olan ve yetkililer tarafından aranan bir tablo.

Hannah Frances Bottemtow'un yatakta doğrulduğu söylenir. Tabloyu Theodore'un elinden almış. Odadaki protestolara rağmen tabloyu çerçevesinden çıkarmış. Tıbbi bir alete uzandı. Ve o aletle, başka bir resmi ortaya çıkarmak için tuvali soydu.

Bu resim ilkinе çok benziyordu. Ama bu resimde kız yalnız değildi.

Bu resimde, ilk resimdeki kız vardı. Elma ağacı vardı. Ama bir de çocuk vardı. Peki ya oğlan?

Oğlan kıza bakıyordu. Kız da oğlana bakıyordu.

Bugün Penelope L. Brooks Müzesi'ni ziyaret ederseniz, bu tablolardan sadece bir tanesinin sergilendiğini göreceksiniz.

Kız ve oğlanın olduğu film. *İsimsiz* değil.

Adı *Look*.

Müzedede *Look*'un nasıl keşfedildiğinin hikâyesini anlatan bir plaket asılıdır. Plakette *İsimsiz*'in nasıl kaybolduğu ve nasıl kurtarıldığı anlatılıyor. Plakette şimdi tanıyacağınız birkaç isimden bahsediliyor.

Rami'yi çok sevindirecek şekilde, birçok insan bu plaketi gerçekten okuyor.

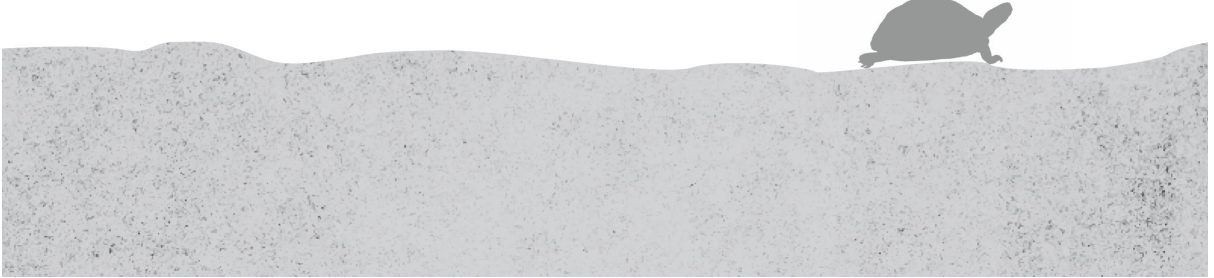
Bir zamanlar kaybolan bir tabloya büyük ilgi var. Ancak kaybolan tablonun arkasında şaşırtıcı bir şekilde keşfedilen tabloya daha da fazla ilgi var.

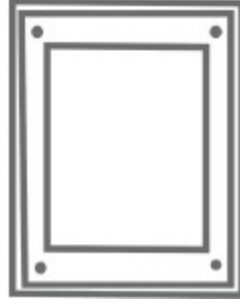
Hepsinden önemlisi, kayıp tablonun nasıl bulunduğuna dair hikayeye olan ilgi devam ediyor. Ve arkasındaki yeni tablonun nasıl keşfedildiği. Bu, insanların geri gelmesini sağlayan bir hikaye.

Bu, müzeye bilet sattıran bir hikaye.

Plaket hikayenin bir kısmını anlatıyor. Ama tamamını değil. Çünkü Blue ve Agatha'yı sadece birkaç kişi biliyor. Sadece birkaç kişi Rami'nin Cherry Hall'un duvarında gördüğü işaretleri biliyor.

Ama artık bunları biliyorsunuz.

38

Neden Hiç Kimse Pijamalarıyla Hapse Girmedi?

İsimsiz olarak bilinen tablo şimdi Theodore D. Cornell'in dairesinde asılı duruyor. Tablonun müzeye değil, her zaman kendisine ait olduğu, ödemenin yapıldığı çekin hiçbir zaman karşılıksız çıkmamasıyla kanıtlanmıştır.

Penelope L. Brooks Müzesi'ndeki Kiraz Salonunda Meydana Gelen Garip Olay olarak bilinen olayda hiç kimse tutuklanmadı.

Nedeninin ayrıntıları çoğunlukla kamuoyundan saklandı.

Ancak nihayetinde, yasal olarak kendisine ait olan bir nesneyi aldığı için bir kişi hakkında dava açılmayacağına karar verildi.

Ayrıca, asıl gerçek şu ki Dr. Hale, *Look*'un o kadar çok giriş bileti satacağına karar verdi ki Theodore'un eylemlerini mazur görmeye razı oldu.

Rami ve Veda tablonun bulunmasındaki rollerinden dolayı kutlandılar. Ancak aileleri tarafından da cezalandırıldılar.

Ama cezaları bittikten sonra Veda ve Rami her hafta okuldan sonra kütüphanede buluşmaya başladılar. Rami hâlâ bazen annesiyle birlikte işe gidiyordu ama gidecek başka bir yer olması güzeldi.

Birlikte olacak başka birinin olması güzeldi.

Artık yalnız hissetmemek güzeldi.

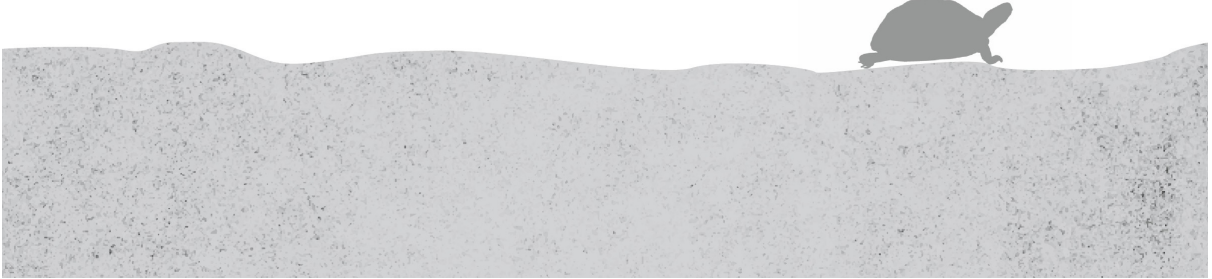

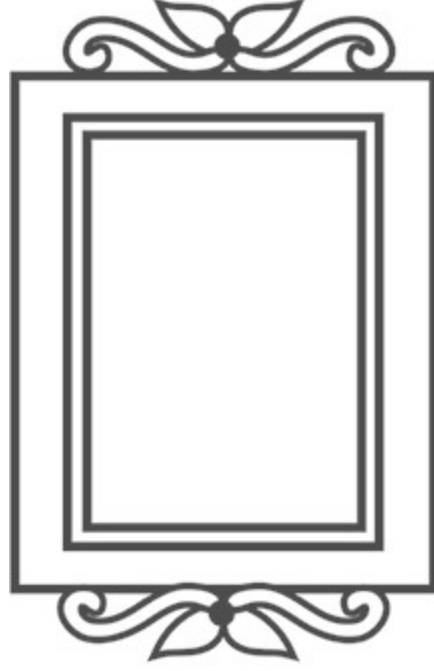
39

Theodore D. Cornell'in Dairesi

Theodore D. Cornell'in dairesinin artık sadece Theodore D. Cornell'in dairesi olmadığını da söylemeliyim.

Orada onunla birlikte başka biri daha yaşıyor. Bazen Mavi dediği biri.

40

Soruyorum

Rami nasıl başlayacağından pek emin değildi ama ne yapması gerektiğini biliyordu.

Fotoğrafı yatağının altından çıkardı. Tekrar baktı. Parmaklarını adamın bıyığının üzerinde gezdirdi. Annesinin geniş gülümsemesini inceledi.

Sonra mutfığa girdi. Fotoğrafı masanın üzerine koydu.

"Anne," dedi.

"Rami?" diye cevap verdi.

Rami bir an için hiçbir şey söylemedi.

Ona doğru yürüdü. Fotoğrafa baktı. "Ah, Rami," dedi.

Uzandı ve onun elini sıktı. "Konuşalım, tamam mı?"

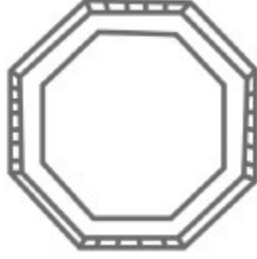
Rami başını salladı. Annesinin elini tekrar sıktı. Duvardaki sürpriz kuş resmine baktı. Gagasını buldu. Sonra pençeleri. Son olarak da kanatları.

"Bir sürü sorum var," dedi. "Ayrıca sana bazı şeyler söylemem gerekiyor."

Rami son zamanlarda bazen gözünün önündekini görmenin en zor şey öğrenmişti. Ve bazen en açık olan şeyleri söylemek en zoruydu.

Ama deneyecekti.

Yutmadı. Konuşmaya devam etti.

41

Kaplumbağamız Nerede?

Agatha'nın hâlâ müzenin arkasındaki avluda yaşadığı söyleniyor.

Hâlâ çizim yapıyor.

Bazen insanlar fark eder, bazen de etmezler.

Penelope L. Brooks Müzesi'ni ziyarette gelerseniz bana da haber vermeniz
gerekecek.

Ne gördüğünüzü bana bildirmeniz gerekecek.

Teşekkür

Çok teşekkürler:

Harika menajerim Brenda Bowen ve Kitap Grubu'ndaki tüm ekip.

Alessandra Balzer, sıcak, keskin ve parlak gözüyle bu kitaba çobanlık ve rehberlik ettiği ve Agatha'yı hemen kucakladığı için. Anlatmak istediğim hikayeyi anlamama her zaman yardımcı olduğun ve yaratıcı sürecin tüm tümsek ve kıvrımlarında bana yol gösterdiğin için teşekkür ederim.

Rich Thomas, harika görüşleri ve coşkusu için - çok minnettarım! Harper Children's-Liate Stehlik, Kathy Faber, Kerry Moynagh, Nellie Kurtzman, Lisa Disarro, Patty Rosati, Taylan Salvati, Robby Imfeld, Stephanie Macy, Mimi Rankin, Christina Carpino, Sabrina Abballe, Nicole Wills, Caitlin Lonning, Mikayla Lawrence, Paige Pagan, Julia Tyler, Jenna Stempel-Lobell ve Alison Donalty'deki tüm inanılmaz ekip. Kitaplarım için yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Çok minnettarım.

Matt Rockefeller, güzel kapak ve muhteşem iç çizimler için.

Çalışmalarımı destekleyen ve paylaşan her kütüphaneci, kitapçı ve eğitimci. Kitapları, onlara ihtiyacı olan gençlerin ellerine ulaştırmak için yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Tüm dostlarım - isimlerini sayamayacağım kadar çok olduğunuz için çok şanslıyım, ancak kitap yazmak yalnız bir çaba olsa da, desteğiniz ve yoldaşlığınız bana ilham veriyor ve beni güçlendiriyor. Hepinize minnettarım.

Tae Keller, John Schu, James Ponti ve Karina Yan Glaser, kitabı erkenden okuyup böylesi bir nezaket ve heyecanla karşılık verdikleri için.

Tüm desteğiniz ve sevginiz için ailem. Greg, Lillian ve Juniper- siz her zaman hikâyenin en sevdiğim parçası oldunuz. Sizi görüyorum ve her şey için teşekkür ediyorum.

Beni görmek.

Yazar Hakkında

Fotoğraf: Lillian Warga

JASMINE WARGA, Newbery Onur Kitabı ve Walter Genç Okurlar Onur Kitabı olan *Other Words for Home*, *The Shape of Thunder* ve *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan kitabı *A Rover's Story*'nin *New York Times* çoksatan yazarıdır. *Here We Are Now* ve *My Heart and Other Black Holes* adlı gençlik kitapları yirmi beşten fazla dile çevrilmiştir. Ailesiyle birlikte Chicago bölgesinde yaşamaktadır. Jasminejasminewarga.com 'i adresinden çevrimiçi olarak ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ayrıca Jasmine Warga tarafından

*Bir Rover'ın Hikayesi
Gök Gürültüsünün Şekli Ev
İçin Diğer Kelimeler İşte
Şimdi Buradayız
Kalbim ve Diğer Kara Delikler*

Telif Hakkı

CHERRY HALL'DE TUHAF BİR ŞEY OLDU. Metin telif hakkı © 2024 Jasmine Warga'ya aittir. Çizimlerin telif hakkı © 2024 Matt Rockefeller'a aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitap'ın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

www.harpercollinschildrens.com

*Kapak resmi © 2024 Matt Rockefeller
Kapak tasarımı Julia Tyler*

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2023948578

Dijital Baskı EYLÜL 2024 ISBN: 978-0-06-295672-9
Baskı ISBN: 978-0-06-295670-5

BİRİNCİ BASKI

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007 www.harpercollins.com

